

DANSKEREN

Udgivet af DEN DANSKE FORENING

15. ÅRGANG NR. 1 FEBRUAR 2001

Fælles front mod Europa

I FN's anti-racismeår 2001 imødeser Den Danske Forening med forventning kampagner mod den åbenlyst racistiske vold, som i disse år brutalt rammer europæere fra indtrængende muhamedaneres side. Vi aner dog nok, at FN med sit u-landsflertal har en anden dagsorden.

Nok omtrent den samme som det såkaldte Europæiske Overvågningscenter mod racisme og fremmedhad i Wien. Dette fremturer i sin 1999-årsrapport med anbefalinger til Europas politiske partier om at undertegne "chartret for et ikke-racistisk samfund" og overholde dets principper vedrørende "ansvarlig adfærd i relation til racismespørgsmål". Desuden anbefaling om at "inddrage ikke-racistiske politikker i valgprogrammer" samt fordømme "racistisk udnyttelse af spørgsmål, såsom immigration og asyl i valg-mæssigt øjemed". Man kan mere end ane, at Centret ideelt set slet ikke ønsker dette livsspørgsmål forelagt befolkningerne til demokratisk afgørelse.

Beslutningen om Europas skæbne er ifølge Centret allerede truffet: "Fremtiden for Europas samfund ligger i mangfoldighed og lighed, som fordrer klart politisk lederskab og fælles handling", erklærede center-leder Beate Winkler i en pressemeddelelse sidste år. I en anden pressemeddelelse erklærede hun, at "EUMC vil stå i spidsen for det store arbejde, der skal gøres for at sikre integration af EU's grundlæggende værdier og skabe en fremtid i Europa baseret på helhjertet accept af EU's etniske, kulturelle og religiøse mangfoldighed samt respekt for mindretallene." (Begge meddelelser gengivet på centrets hjemmeside www.eumc.at).

For at undgå at fremmedhadet vokser har en række medier i Europa besluttet ikke at offentliggøre gerningsmænds etniske baggrund med mindre det er "relevant", hedder det rosende i EUMC's rapport. Herhjemme udtrykte Danmarks Radios generaldirektør Christian S. Nissen allerede i Jyllands-Posten 15/11 1997

denne strategi med ordene: "Hvis Danmarks Radio skal tage sit idegrundlag alvorligt, så bør vi bevidst i den samlede sendeflade forsøge at dæmme op over for den højrebølge i indvandrer-spørgsmålet, der strømmer gennem landet." Racismecentret arbejder nu videre i samme retning, bl.a.

med en konference "Kulturel mangfoldighed – imod racisme" i Köln, som det afholdt i 1999 i samarbejde med bl.a. Westdeutscher Rundfunk og Den Europæiske Radiounion. Mere end 200 repræsentanter for radio, tv og den skrevne presse deltog i konferencen sammen med "kritiske medieagttagere, sociologer og psykologer". Hele det store hjernevaskningsapparat er altså sat i gang.

I samme ærinde offentliggjorde racismecentret publikationen "Udfordring af medierne – for lighed og mangfoldighed imod racisme". Heri forklares mediernes rolle som opinionsdannere og deres indflydelse på offentlighedens bevidsthed om såkaldt racisme og fremmedhad.

Endelig har EUMC planlagt "yderligere faglig uddannelse i emnerne racisme og fremmedhad" for skolelærere. Lige fra de tidligste år skal ungdommen præges af EUMC's Europa-billede.

Et andet træk ved ægte totalitære stater er organiseringen af angiveri og overvågning helt ned på boligkvarters- og lokalsamfundsniveau. I EUMC-publikationen "Du kan gøre noget for bedre gensidig forståelse og mod fremmedhad, antisemitisme og racisme" rådgives den emsige aktivist om alt det, der kan iværksættes for at gøre livet surt for landsmænd og støtte magthaverens ødelæggende multikultur-projekt. Som det fremgår af vor gennemgang inde i dette nummer af Danskeren, er der ikke mangel på gode ideer i denne retning.

Læs videre side 2 og 3.

Mellem to negle

Vort politi står foran et dilemma: Effektiv bekæmpelse af de fremmedes kriminalitet eller følgagtighed over for politikernes ønsker. Hidtil har politiledelsen ikke handlet ærefuldt.

Side 4 og 6.

Globaliserings-opgør?

B.T.s nye politiske redaktør Erik Meier Carlsen siger mange fornuftige ting mod multietnikerne. Det samme gør Naser Khader i sin nye bog. Ingen af dem går imidlertid konsekvent imod masseindvandringen.

Side 8 og 28.

Væsentlig kulturfilosof

Amerikaneren Thomas Sowell har udgivet en mængde bøger om etniske forskelle og politisk korrekthed. Herhjemme er han næppe kendt, skønt mange af hans pointer er uhyre relevante for os.

Side 20.

DANSKEREN

udgives af Den Danske Forening, hvis formål er på folkestyrets grund, uafhængigt af økonomiske og politiske interesser at sikre dansk kultur, sprog og levevis i en verden, der trues af kaos, overbefolkning, vold og fanatisme. Foreningens medlemmer modtager bladet for deres medlemskontingent. Ikke-medlemmer kan abonnere på bladet for 125 kr. om året. Indmeldelses- og bestillingskupen se side 32. Eftertryk tilladt med tydelig kildeangivelse. Bladet (evt. kopier af det) og foreningens andre tryksager må ikke omdeles privat sammen med trykmateriale fra anden kilde eller med påført tekst, logo el.lign.

Foreningens adresse:

Postboks 411, 8100 Århus C.

Telefonsekretariat:

Tlf. 86 13 24 01 · Fax 70 25 24 01 · Giro: 454-7551

E-mail:

Danskeren@Danskeren.dk

Internet:

<http://www.dendanskeforening.dk>

Redaktion:

Dr. phil. Sune Dalgård (ansv. red., styrelsesmedl.), tlf. og fax 32 55 18 02
Mobiltlf. 28 21 47 27

Juridisk bistand

Advokat Folmer Reindel,
tlf. 33 15 19 92 · Fax 33 15 51 96

Mødekonsulent

Murer Poul Vinther Jensen (styr.medl.),
tlf. 23 23 27 12 · e-mail: poul_vinther@hotmail.com

Lokale kontaktpersoner:

København:

Cand. mag. Peter Neerup Buhl
(styr.- og red.medlem), tlf. 22 98 60 51
e-mail: pnbuhl@hotmail.com
Louise Friis Jensen
(styr. medlem), tlf. 26 56 54 69

Nordsjælland:

Prof., jur. dr. Ole Hasselbalch
(styr.- og red.medlem),
tlf. 49 19 15 54 · Fax 49 19 18 54
Henrik Søndergaard, tlf. 48 24 25 88

Midtsjælland:

Bibliotekar Harry Vinter
(formand og red.medlem), tlf 46 36 66 66,
e-mail: vinter@image.dk

Sydsjælland:

Lærer Verner Holm, tlf. 55 73 19 13

Lolland-Falster:

Tømrer Jan Simonsen, tlf. 54 17 80 32

Fyn:

Fhv. politiassistent Erik Dagø, tlf. 62 22 56 58

Syd- og Sønderjylland:

Peter Schmidt Poulsen, tlf. 75 55 51 97

Sydøstjylland:

Fhv. overlærer Ingrid Mathorne,
tlf. 75 61 47 76

Østjylland:

Herbert Nielsen, tlf. 86 17 46 69

Vestjylland:

Sygeplejerske Kirsten Fogt, tlf. 97 42 91 31

Nordvestjylland:

Stud. mag. Ronald Hansen, tlf. 97 74 05 66

Nordjylland:

Afdelingsforstander P. H. Bering, tlf. 98 14 71 12

2001- FN's år mod racisme

”Hykleri, had, fordomme – disse er de grimme symptomer på en sygdom, som menneskeheden altid og overalt har lidt af. Racisme kan, vil og skal overvindes.” Disse vise ord af FN's generalsekretær Kofi Annan står som overskrift for FN's år mod racisme, og de passer præcist på udviklingen i Danmark, som netop er karakteriseret af hykleri, had og fordomme.

Hykleri, fordi ingen andre end Den Danske Forening har benævnt den omsigribende vold og det voksende antal voldtægter, som begås mod Danmarks indfødte befolkning, som det disse overgreb er udtryk for, nemlig racisme.

Had, når man kan opleve, at såkaldte gadebander omhyggeligt sikrer sig, at de overfaldne nu også virkelig er danskere, inden de begår deres overfald og røverier. Fordomme, her blandt andet indebærer, at mange muhamedanere konsekvent omtaler danske kvinder som ”ludere”, - mens muhamedanernes døtre trues med forstødelse fra familien eller sågar mord, hvis de så meget som rører ved en dansk mand. Hykleri, had og fordomme er formodentlig også årsagen til, at FN Forbundet ikke har inviteret Den Danske Forening til at deltage i forberedelsen af forbundets anti-

racisme kampagne, - uagtet at Den Danske Forening repræsenterer de indfødte danskere, som er racismens ofre.

Den værste – og mest racistiske – fordom er, at racister har lyst hår og blå øjne. Men som Kofi Annan påpeger, er had og fordomme noget, som menneskeheden altid og overalt har lidt af.

I kampen mod racismen har Den Danske Forening brug for hjælp og støtte fra alle medlemmer og sympatisører.

Rapportér til foreningen om racistiske overgreb. Kun de færreste overgreb omtales i medierne.

Hjælp os med at omdele materiale vendt mod racismen: Stop den racistiske vold; stop de racistiske voldtægter; send racisterne hjem!

Hjælp os med at bearbejde had og fordomme blandt muhamedanske nydanskere: en dansk ungersvend er en svigersøn, du endnu ikke har mødt!

Sidst, men ikke mindst: støt os økonomisk med et bidrag til giro 454-7551. Som følge af hykleri, had og fordomme får den anti-racistiske kampagne ingen støtte fra det offentlige.

HV

Indholdsfortegnelse

Fra Wien-overvågningscentrets stikkerhåndbog	side 3
Politiproblem eller problempoliti?	side 4
Åbent brev fra Ole Hasselbalch til København politidirektør	side 6
Indvandring skaber arbejdskraftmangel	side 6
Mindre befolkning i Danmark et plus	side 6
”Civil ulydighed”	side 7
Islamitis i Folkekirken	side 7
De besattes lakaj-elite	side 8
Kynisme og hykleri	side 10
Set på nettet	side 11

Om feltmadrasser o. lign.	side 12
”Frivillig”repatriering	side 13
Statisk og dynamisk	side 14
Brevkassen	side 15
Citater fra ”Budstikken”	side 16
Fakta om nynazisme (med svar)	side 17
Thomas Sowell's forfatterskab ..	side 18
Danmark Rundt	side 23
Verden Rundt	side 25
Bøger og tidsskrifter	side 28
2001 er FN's racismear	side 32
Indmeldelses- og bestillingskupen	side 32

Fra Wien-overvågningscentrets stikkerhåndbog

Med foreløbig 21 ansatte i EU overvågningsinstitut i Wien (<http://www.eumc.at>) og moderne teknik tages der nu skridt til at overvåge, kontrollere og i sidste ende fjerne anderledes tænkende effektivt fra det "Storeuropæiske Unionsrum".

Følgende propaganda-handlingsplan stammer fra EU-overvågnings-institutet i Wien (oversat til dansk af *Information om Danmark*):

"Du kan gøre mere for bedre gensidig forståelse og mod fremmedangst, antisemitisme og racisme. (...).

For et liv med kulturelle, etniske og religiøse forskelle i Europa, fordi Europas fremtid, dets muligheder og dets rigdomme afhænger af forskellighed. Enhver handling, så lille den end måtte være, er et vigtigt bidrag til forbedring af situationen.

Vi vil hermed give nogle få forslag: I offentligheden, i børnehaver og skoler, i din by, i din kommune, i dit nabolag. På dit job. I dit religiøse samfund.

I offentligheden:

Hvis du hører nogen fortælle vittigheder om fremmedangst eller optræde fornærmende mod etniske, religiøse og kulturelle minoriteter, så prøv at blande dig. Tolerer ikke diskriminerende og demagogisk sprog i diskussioner om etniske, religiøse og kulturelle minoriteter og flygtninge. Understreg at ingen ville forlade sit hjem, hvis vedkommende ikke var tvunget til det, og at der er mangfoldige grunde til flugt fra et land. Prøv at hjælpe med til, at etniske, religiøse og kulturelle minoriteter får mere at sige i samfundet, som de lever i. Giv minoriteterne og flygtningene mulighed for at mødes lokalt for at udveksle information (via sport, klubber, integration i det regionale og lokale liv).

Skriv læserbreve mod fremmedangst-aktioner og ditto rapporter i medierne. Tal for forbedring af relationerne mellem etniske minoriteter og stambefolkningen og måden de lever sammen på. Tag kontakt med folketingsmedlemmer og andre repræsentanter, så de klart lægger afstand til fremmedangst, højre-ekstremisme og anti-semitisme; en politikers holdning tjener som en generel model for offentligheden. Bed partirepræsentanter støtte "Char-

teret om Europæiske Politiske Partier for et ikke-Racistisk Samfund". Tag kontakt med medierne, hvis de bruger sprog eller billeder, som skaber eller fremmer fremmedangst eller racisme.

(...) Foretag politianmeldelse, hvis du hører folk synge højreorienterede ekstremistsange eller du ser folk spille højre-ekstreme computerspil. Skriv breve til de lokale politikere og informer dem om sådanne højre-orienterede ekstremist-aktiviteter.

I din by eller din kommune:

Udbed dig at større opmærksomhed gives af de kommunale myndigheder for bedre at forstå og kommunikere bedre med minoriteter, især på feltet kultur. Enhver kulturel institution burde udvise særlig opmærksomhed på måden folk beskæftiger sig med alt "fremmed" og burde fremme/fostre gensidig forståelse mellem forskellige kulturer. For eksempel skulle etniske minoriteters kulturer også repræsenteres i teatre, museer og ved koncerter, og flere overvejelser burde gøres for så vidt angår fremmede optrædere.

Prøv at overtale foreninger og klubber til at byde etniske, religiøse og kulturelle minoriteter og flygtninge velkomne. Fremmed nationalitet er ofte grunden til, at man afvises fra medlemskab af en klub. Prøv at etablere sociale forbindelser mellem repræsentanter for erhvervslivet, fagforeninger, kultur, videnskab, kirker, kampagneorganisationer, staten og politikkerne.

Repræsentanter fra alle sfærer af livet må finde sammen og have rundbordssamtaler eller diskutere i arbejdsgrupper, hvordan man bekæmper fremmedangst på ethvert niveau i samfundet og fremmer det at leve sammen fredeligt.

Organiser eller deltag i forestillinger/begivenheder/happenings som fremmer/fostre gensidig forståelse eller understøtter initiativer fra etniske minoriteter. (...).

I dit nabolag:

(...) Prøv at etablere og styrke dine personlige bånd til etniske, religiøse og kulturelle minoriteter og asylsøgere. (...) Hjælp minoriteter og flygtninge til at organisere deres liv, og støt NGOs. [NGO er forkortelse for Non-Government Organi-

sation – oftest med en reel sågar voldsom regeringsanerkendelse/finansiering].

I børnehaver og skoler:

Spørg børnehaver og skolelærere hvad de gør for at fremme gensidig forståelse i børnehaver og i klasserne, og hvordan de imødegår/ bekæmper racisme, fremmedangst og anti-semitisme i deres daglige arbejde. (...).

Foreslå skoleudflugter til andre lande og studenter-udvekslingslegater. Bed lærerne diskutere med deres studenter/elever, hvorledes "kulturel forståelse" tages op og behandles i skolebøger og spørg skolemyndighederne om emnet er medtaget på læseplanen. Del dine synspunkter med f.eks. uddannelsesmyndigheder og forlæggere og informer om resultatet af sådanne forespørgsler/forhør.

Foreslå opsætning af opslag på skoler eller organiser udstillinger.

Skoleklasser kan besøge flygtninge eller asylsøgere og tale med folk på stedet. Diskuter denne ide med kompetente myndigheder.

Foreslå at invitere fremmede forfattere som repræsenterer minoriteter til at give oplæsninger på skolerne.

I dit religiøse samfund:

Prøv at fejre så mange religiøse fester som muligt sammen med medlemmer af andre religioner.

(...). Foreslå politisk bøn på søndage og religiøse helligdage.

Kom de kommende religiøse fester i forkøbet og slå på bedre gensidig forståelse og stå inde for det offentligt.

På dit job:

Du skal sikre dig, at alle arbejdspladser har en effektiv ligestillingspolitik, som kan måles. (...). Foreslå dine kommunale myndigheder, at de kontakter firmaerne for at give bedre beskæftigelsesmuligheder for etniske, religiøse og kulturelle minoriteter. (...).

Politiproblem eller problempoliti?

Politikerflertallets indvandringspolitik bringer vort politi i klemme mellem lydighed mod dennes krav og en stor del af danskernes forventninger til det.

Flere hændelser i det seneste års tid kaster skærende lys over dilemmaet.

Af Sune Dalgård

Politiet er samfundets middel til under fredsforhold at sikre samfundets ledelse og borgerne en tryk tilværelse under den lovlige orden. Politiet er således samfundsmagtens forlængede arm til at gennemtvunge den etablerede og antagelig folkeligt godtagne ledelses vilje. Det giver ingen væsentlige problemer, så længe der er en altovervejende accept af systemets karakter som den naturlige og nødvendige ramme om et folkeligt fællesskab baseret på en national enhed.

Anderledes går det, når disse systemforudsætninger brister. Det sås under den nazityske besættelse af Danmark 1940-45. Så længe kapitulations- og samarbejdsregeringen var ved magten, blev politiet dens forlængede arm til knægtelse af de "uansvarlige elementer" eller med andre ord af den gryende modstandsbevægelse. Den blev søgt holdt nede med alle midler. Det gik endda så vidt, at der i starten nok blev dræbt flere modstandsfolk af dansk politis kugler end af besættelsesmagtens. Man var på vej mod en situation, hvor det danske politi kom til at fremstå som undertrykkernes hjælpere.

Først da vore afmægtige magthavere blev tvunget bort i august 1943, fik politiet mulighed for at genskabe den tillid, det tidligere havde nydt. Efter 19. september 1944 kom det til at betale en høj pris herfor, men grunden var lagt for efterkrigstidens alment høje tillid til dets folkelige forankring.

Fremmedpolitikens politidilemma

De senere år har medført en udvikling, der bringer mindelser om besættelsestiden. Årsagen ligger i den fremmedpolitik, som i løbet af en generation fuldstændig har ændret Danmarks karakter af en nationalt ensartet stat for et i alt væsentligt hjemmegroet dansk folk til et sammensurium af indvandrede grupper fra alverdens lande med helt forskellige forudsætninger i kultur, religion, etnisk tilhør, racepræg, samfundssyn, livsholdninger osv. Disse fra danskernes stærkt afvigende særpræg kan eller vil de fremmede for det meste ikke opgive.

Dette må naturligvis føre til modsætninger og spændinger mellem de fleste

danskere og de fleste af de fremmede og også mellem disse indbyrdes. Dermed er der skabt grundlag for uvilje og rivninger, som tidligere stort set var ukendte. Danskerne med rod i landet vil forståeligt nok finde det besynderligt at skulle give plads og forsørgelse til hundredtusinder, måske snart millionvis, af vildt fremmede, hvoraf langt de fleste tydeligvis ikke kommer som virkelig politisk forfulgte, men som indvandrere for at søge en lettere og rigere tilværelse, end de kunne få i deres

hjemlande.

Danskere reagerer mod den endeløse tilstrømning så meget mere, som de føler sig tromlet ned af en politisk elite, der aldrig har ladet dem komme til orde om dette forhold særskilt i en folkeafstemning, men trukket det ned over dem med ideologiske moralprædikener ledsaget af trusler og skældsord om racisme, fremmedhad, indre svinehunde, populistisk selvtilstrækkelighed etc. Og bagved anes efterhånden en lurende trussel fra EU og andre af

denne verdens mægtige om langt større fremmedstrømme i de kommende år og om overvågning fra storebrødre eller -søstre, hvis vi tillader os at ville være os selv.

I denne situation kommer politiet efterhånden uvægerligt i klemme. Som den politiske magtelites forlængede arm skal det støtte dennes fremmedpolitik, skønt en stor og måske voksende del af danskerne ser på den med stadig større uvilje og vantro. Da samtidig kriminalitet af alle arter selv de mest afskyvækkende udøves af fremmede i forholdsvis langt større omfang end af danskere, forventer ikke mindst de menige danskere, at politiet beskytter dem mod denne kriminalitet og griber effektivt ind mod den.

Politiet bringes herved i et dilemma, der tvinger det ud i en vanskelig balanceakt. Det skal på den ene side være lydigt over for signaler fra de politiske magthavere og de politisk korrekte opinionsdannende cirkler, men skal på den anden side også kunne forsvare sig mod mange danskernes stigende utålmodighed med fremmedes voksende foragt for deres nedarvede livsværdier og direkte anslag mod dem selv og deres.

Fremmedterrorens vækst

Udslagene af disse modsætninger har i de senere år været talrige og stadig alvorligere. Kriminalstatistikkerne har tydeligt afkræftet den påstand, som fremmedtilstrømningens talsmænd i lange tider fastholdt, nemlig at de fremmede ikke var mere kriminelle end danskerne, snarere tværtimod. Lovløsheden og den hæmningsløse vold fra gadebander af navnlig unge såkaldte andengenerationsindvandrere er i alle større bysamfund med indvandrerghettoer blevet en plage, som ingen åbenbart kan eller vil stoppe. Hvor langt vi er kommet ud belyses klart af bare to eksempler fra det seneste års tid.

For godt et år siden oplevede vi i Nørrebro "krystalnat", at bander af unge indvandrere i flere timer holdt en hel bydel besat og terroriseret. Glasskår fra knuste forretningsruder flød overalt i hovedgaden. Butikker blev plyndret for alt af værdi og indehaverne truet. De resterende danske beboere i det fremmed-ghettoiserede kvarter måtte holde sig inde for at undgå voldsmandenes raseri og nøjes med fra

deres vinduer at se, hvordan deres for få år siden fredelige brokvarter systematisk blev hærget af de fremmede. Imens dette foregik, forholdt politiet sig ganske passivt lige uden for slagmarken for at samle så store kampstyrker, at det turde rykke ind. At holde ro og orden ved en fodboldkamp havde fået højere prioritet end gentagne klare advarsler om, at noget slemt var i gære på Nørrebro. Det var galt nok, men næsten værre for de svigtende danskere må det vist have været bagefter på fjernsynsskærmen at se en højere politimand, præsenteret for et par usle stykker håndværktøj, som en butiksindehaver havde fundet frem for at kunne forsvare liv og ejendom mod fortsatte udskjelser, højtideligt erklære, at politiet tog afstand fra al selvtægt og ville skride lige så hårdt ind mod den slags som mod det, de danske indboere havde udstået i flere angstfyldte timer uden ringeste politibeskyttelse!

Det års tid, der er gået siden da, har bragt mange vidnesbyrd om de fremmede ungdomsbanders usvækkede danskerhad. Toppen af deres foragt for vore normer er dog vist deres efterhånden systematiske nedværdigende angreb på danske piger og kvinder, kulminerende i massevoldtægter mod både voksne og mindreårige. Endog på de mest centrale og befærdede steder i København, byens gamle og nye torv, udfolder de deres hæslige gerninger kun få skridt fra, hvor i ældre tid byens kag stod. Dér blev skarnsfolk pisket, inden de blev forvist fra byen. Dagens retsvæsen og socialforvaltning bruger i stedet fløjls-handsker og har vel efterhånden klart nok bevist, at de ikke evner at stille meget op mod de fremmedes voldsfærd.

Proportionsforvrængningens komik

På denne baggrund er det forbløffende at se den seneste tids sensationsprægede oplysninger om nogle forhold i politiets egne rækker, der fremstilles som stærkt belastende for etaten og nærmest rystende for offentlighedens opfattelse af den. Det hele synes at dreje sig om, at nogle få yngre politiassistenter i København har indtaget nogle muskelstyrkende stoffer kaldet anabolske steroider. De har hidtil mest været kendt i idrætskredse til kunstigt at forbedre præstationerne (doping), og brugen af dem dér er blevet kraftigt fordømt, dels som snyd, dels for deres påståede skadevirkninger på brugerne. Brug af stofferne skal i dag være ret udbredt iblandt yngre, især besøgende i fitness-centre, bodybuilderkredse o.l. De er nylig gjort ulovlige ligesom narkotika, skønt de vel er af en væsentlig anden karakter end de hidtil kendte euforiserende stoffer. Ganske nyt kan problemets opdukkelse inden

for politikorpset selv vist heller ikke være og har ikke givet anledning til nogen offentlig storvask eller barskere sanktioner. Det indrømmes, at der før har været i hvert fald to sager om politifolks besiddelse af dopingmidler, og at de, skønt loven har en straf ramme på to års fængsel, er afgjort med bøde og irettesættelse.

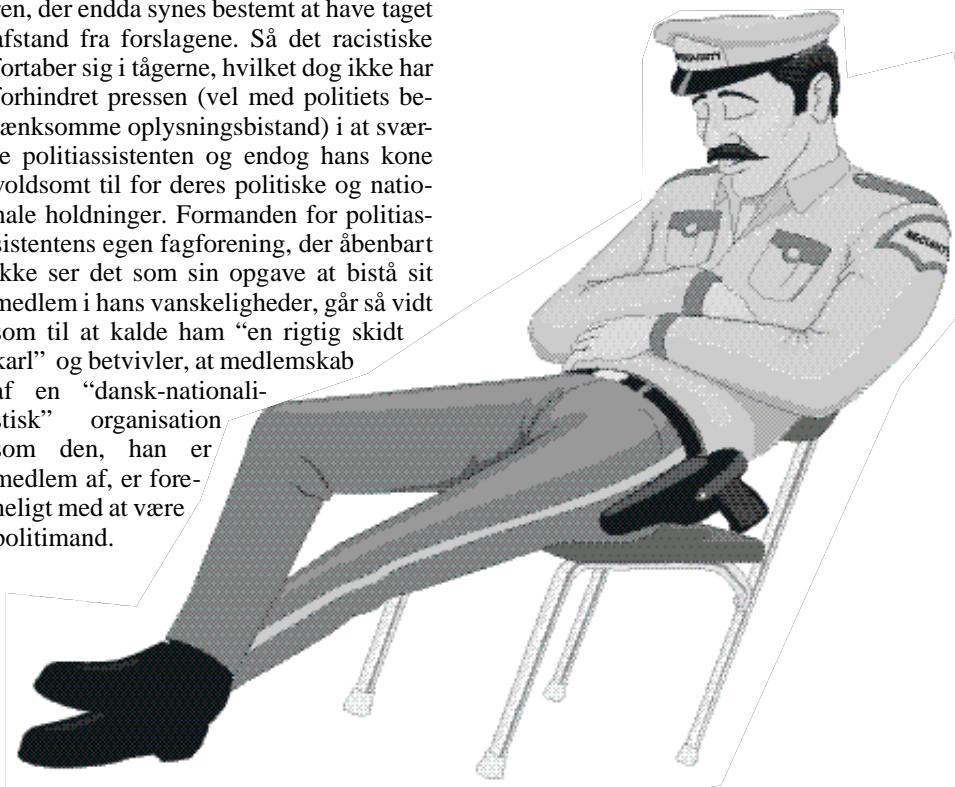
Sagen har åbenbart fået sin særlige vinkling og mediebevågenhed, fordi der ved husundersøgelse hos en af de implicerede betjente også er fundet nogle mærkater, der betegnes som "racistisk" materiale. Ved en beskrivelse og betragtning af mærkaterne er det ganske vist vanskeligt at se, hvori det "racistiske" består. Det især udskregne af dem påpeger ved brug af færdselspropagandaens velkendte sorte pletter for særlig farlige steder en del byer, som har gjort sig bemærket ved en stærk koncentration af den ovenfor omtalte overvældende fremmedkriminalitet. Da det næppe er denne i sig selv, de herskende tankegange anser for racistisk (skønt den i praksis ofte i høj grad er det), må det vel være påpegningen af den, der kaldes "racistisk", hvilket dog næppe bidrager til dens bekæmpelse, og da navnlig ikke, når denne påstand fremkommer fra politiet selv. Bizzarre forslag i et brev til den pågældende politiassistent fra en person, hos hvem et mangeårigt ophold i det voldsplagede eller lovløse Sydafrika synes at have sat sig betænkelige psykiske spor, kan dog efter dansk retsopfattelse kun tillægges brevskriveren og ikke modtageren, der endda synes bestemt at have taget afstand fra forslagene. Så det racistiske fortaber sig i tågerne, hvilket dog ikke har forhindret pressen (vel med politiets betænksomme oplysningsbistand) i at sværte politiassistenten og endog hans kone voldsomt til for deres politiske og nationale holdninger. Formanden for politiassistentens egen fagforening, der åbenbart ikke ser det som sin opgave at bistå sit medlem i hans vanskeligheder, går så vidt som til at kalde ham "en rigtig skidt karl" og betvivler, at medlemskab af en "dansk-nationalistisk" organisation som den, han er medlem af, er foreneligt med at være politimand.

Fremmed eller dansk i spejlet?

Samtidig med dette medieflop hører vi jubelskrig fra politiet, fordi dets intense kampagner for at skaffe flere indvandrere til korpset langt om længe har båret frugt med optagelse af et antal af dem på politiskolen. Det begrundes bl.a. med, at politiets sammensætning bør afspejle alle, der bor her i landet. "Gammeldanskerne" skal altså fremtidig indstille sig på at blive retledt og måske anholdt af "nydanskere" uden rod i Danmark eller dansk kultur, endda tilhængere af en religion, der kun har foragt og fjendskab tilovers for os "vantro". Danske "nationalister", der vil bevare Danmark som et dansk land for det danske folk, er derimod så misliebige, at deres adgang til at være i politiet synes mere end tvivlsom. De bør åbenbart ikke indgå i politiets afspejling af befolkningen.

Den samlede udvikling i de senere år giver grund til bekymring for, hvordan forholdet mellem danskerne og deres politi fremover vil arte sig. Politiledelsens naturgivne følgagtighed over for regeringens og folketingsflertallets fremmedkurs vil let føre politiet ud i et konfliktruende modsætningsforhold til den betydelige del af det danske folk, der anser denne kurs for nationalt ødelæggende.

I så fald bliver der tale ikke om et politiproblem i ny og næ, men om et problempoliti.

Fremtidens strissere?

Åbent brev fra Ole Hasselbalch til den københavnske politidirektør

Kære politidirektør,

Det fremgår af den altid velunderrettede presse, at Deres betjente i anledning af fundet af "racistisk" materiale fra Den Danske Forening hos en af Deres medarbejdere har ransaget hans hjem.

I den anledning skal jeg herved anmelde mig selv for besiddelse af omfattende mængder af foreningens bøger, blade, klistermærker, pamfletter samt et stort Dannebrogssflag, hvilket vel påkalder sig tilsvarende ransagning og konfiskation.

I denne forbindelse tillader jeg mig også at anmelde bagmanden bag disse tryksager, som er foreningens redaktør, fhv. landarkivar dr. phil. Sune Dalgård. Denne vil oven i købet på bedste vis kunne gå Deres betjente til hånd under finkæmningen af hans papirbunker for ulovlige manuskripter, idet han har god erfaring fra tilsvarende lejlighed. I december 1944 blev han således sat fast af det tyske sikkerhedspoliti for en forbrydelse af samme art, nemlig deltagelse i den frie presse og hetz mod besættelsesmagten. Han fik ved den lejlighed nogle ordentlige nogen på sinkadusen – hvilket jeg under hensyn til hans fremskredne alder anmoder Dem om at foranledige, at han fritages for denne gang.

Samtidig vil jeg foreslå Dem at ransage husene hos et antal af mine naboer og en god del af indbyggerne i Humlebæk og opland, som mig bekendt også er i besiddelse af illegale brochurer og blade. Det samme gælder ikke blot Dansk Folkeparti, men også den del af Venstre, som under anførsel af Birthe Rønn Hornbech har fået i opgave at lade som om, Venstre vil det samme som Dansk Folkeparti. Og De bør naturligvis heller ikke glemme Socialdemokratiet, hvis top på den mest uanstændige vis har hugget tankegangen i de foredrag, jeg holdt om indvandringsproblemerne i slutningen af 80-erne, og som nu bruger mine idéer som partiets egen politik – hvorved der i øvrigt også synes at være en ophavsretskrænkelser eller i hvert fald en slags åndeligt hæleri inde i billedet.

Hertil kommer naturligvis Højesteret, som til brug for den dom, der just er trykt i Ugeskrift for Retsvæsen for uge 46, har fastslået, at Den Danske Forenings materiale IKKE er racistisk.

Da endvidere en stor del af den åndelige kontrabande nu befinder sig ikke blot i bøger og på klistermærker, men inde i hovederne på disses indehavere, bliver det nok også nødvendigt at bure disse personer inde. Ved at sætte netop Højesteret fast vil De samtidig kunne sikre grundlaget for fortsatte ransagninger uden forudgående dommerkendelse, idet en sådan kendelse selvsagt rent praktisk ikke kan opnås, medens dommerne sidder på vand og brød.

Det bliver således en ganske omfattende og indgribende aktion, Deres korps står over for. Da en stor del af dets medarbejdere endvidere selv er i besiddelse af de ulovlige skrifter hjemme, bliver det nok nødvendigt at søge bistand til opgavens løsning hos Hjemmeværnet, spejderkorpserne og de frivillige samariter.

Måske gribes opgaven i virkeligheden bedst an ved at starte i den anden ende: Sæt simpelt hen alle borgerne fast og slip herefter kun dem ud, der ved grundig undersøgelse viser sig ikke at være forkerte tanker. At sligt kan lade sig gøre, er som bekendt bevist flere gange i det nyere Europas historie.

Det vil naturligvis skabe et pladsproblem i landets arresthuse. Såfremt De imidlertid foranlediger løsladelse af de talrige udenlandske narkohajere, tricktyve, voldtægtsmænd m.v., der for tiden befinder sig dér, skulle det være til at overvinde denne praktiske vanskelighed.

De kunne dog naturligvis også vælge at give Den Danske Forening en undskyldning for Deres stupide medarbejders udtalelser om foreningen. Herved kan etaten også undgå risikoen for en injuriestævning med udsigt til efterfølgende udhængning i Ugeskrift for Retsvæsen.

Men det antager jeg ligger under Deres værdighed.

Med kærlig hilsen,

Ole Hasselbalch
Styrelsesmedlem i Den Danske Forening

Indvandring skaber arbejdskraftmangel

DR1 Tekst-TV meddeler 13/8, at den lokale LO-formand mener, at København mangler arbejdskraft, især indenfor social-, sundheds- og byggesektoren. Men det er netop disse sektorer, der bliver konstant overbelastet af masseindvandringen! Uden indvandringen havde de nævnte sektorer ingen mangel på arbejdskraft!

Det er altså paradoksalt nok indvandringen der skaber arbejdskraftmangel, men derimod ikke arbejdskraftmangel, der skaber behov for indvandring! Altså, jo mere indvandring, jo større arbejdskraftmangel... vandvid, ikke sandt? Men de mange fremmede skal jo betjenes... helst både i hoved og et vist andet sted...

Mindre befolkning i Danmark et plus

"Både miljøet og folks livskvalitet kunne nyde godt af et faldende befolkningstal i det Danmark, der i dag er lige så tæt befolket som Kina, men uden dette lands visionære befolkningspolitik. De oplagte fordele ved mere plads til hver dansker forventes her i begyndelsen af 2000-tallet endelig at resultere i en politik, der forsigtigt støtter lave fødselstal og beforder et roligt fald i befolkningstallet, stort set i samme takt som den stigning vi har haft i sidste halvdel af 1900-tallet. Når diskussionen om Danmarks befolkningstal en sjælden gang har været fremme, har det altid været med det 'forkerte' fortegn. Hvordan kan vi få mere gang i fødselstallet? Argumenterne for voksende fødselstal har været skoleeksempler på snævertsynethed, såsom frygten for mangel på forbrugere og på arbejdskraft, eller frygten for arbejdsløshed blandt jordemødre, pædagoger og lærere.

Den direkte virkning på energiforbruget og CO₂-udslippet af 20 procent færre danskere om 35 år, er naturligvis oplagt. Der vil simpelthen blive 'bedre plads' i Danmarks økologiske råderum. Men indirekte medfører et faldende befolkningstal også ekstra miljøfordele i form af et stadig overskud af boliger, møbler og anden kapital, hvilket kan give store besparelser i produktionssektorerne inden for byggeri osv."

Jørgen S. Nørgård, lektor ved DTU, i bogen "Livet i drivhuset" (1997), udgivet af Det Økologiske Råd og Mellemløst Samvirke.

“Civil ulydighed”

Forsøgene på at give vort danske hus en hoveddør, som er nemmere at åbne udefra end lukke indefra, antager mange skikkelser, der er lige så absurde som hensigten.

”Fra oven” søges vi påduttet angiveligt uundværlige menneskerettigheder – som om, at vi ikke havde et lige så udmærket (eller snarere endnu mere udmærket) retssamfund før disse ”rettigheders” gennembrud i 1980’erne. Menneskerettighederne synes magisk nok kun at have relevans, når de kan bidrage til at nedbryde nationalstaten og vort forhadte folkefællesskab.

”Fra neden” melder en anden aktionsform sig stadigt mere påtrængende for at få den berømte hoveddør på vid gab (selvfølgelig også under påkaldelse af menneskerettighederne). Det drejer sig om civil ulydighed, om hvilken bogen *Ikke kun om søndagen* af cand. polit. Carsten Lunding for nylig er udkommet. Anledningen var Leif Bork Hansen-sagen. Lunding er ikke i tvivl om, at Bork Hansen udøvede en ”god gerning” ved at skjule flygtningene, simpelthen fordi

både præst og flygtninge ønskede aktionen! Han argumenterer videre, at rapporterne om tilstanden i hjemlandet var usikre og kunne tages til indtægt for både asyl og afslag (på denne måde kan vel at mærke enhver aktion for flygtninges forbliven legitimeres). De negative virkninger for hele samfundet bagatelliserer han, idet flygtningene højst vil koste hver dansker under 1 kr. om året, men er det ikke netop udviklingen i meget små dryp, der på langt sigt vil danne flodbølgen, der overskyller os?

Årsagen til, at flygtningene ikke kunne vende hjem til Østslavonien, var, at de dér kunne blive udsat for ”trusler, chikane, fyringer fra jobbet, snigende forfølgelse”. Det ligner jo vilkårene for Vestens ”nationalister”, hvis menneskerettigheder udtrykkeligt benægtes af domstolene. Danmarks mest markante eksempel på civil ulydighed, Glistrups skatte-tænkning, førte til mildt sagt noget større straf end Bork Hansens ikke mindre belastende handling, og Glistrup forfølges stadig kraklisk og nådesløst af myndighederne.

Lunding slutter sin bog med en opfordring til at ”vædsætte de ildsjæle, der holder samfundet i gang ved at insistere på den personlige etik og gør det med ord og med fredelige handlinger.” Spørgsmålet er, om en Glistrup, der ytrer sig ”racistisk”, eller en politiassistent, der er i besiddelse af ”racistiske” klistermærker, lige så smertefrit som en Bork Hansen kan trodse påbud oppefra? Parallelle handlinger er udført af én part ”modige”, ”beundringsværdige”, ”visionære”, af modparten ”tarvelige”, ”lavtsindede”, ”frastødende” osv. Rent bortset fra, at det er uendeligt sværere at udføre effektiv civil ulydighed mod indvandringen end for.

Det må konkluderes, at når medierne i dag taler om civil ulydighed, er der tale om det velkendte pseudo-mod, som brillerer i fundamental indforståethed med magthaverne. Ellers tales der ikke om civil ulydighed, men om simple forbrydere. Disse vil dog måske engang – ligesom 1940-45 – vise sig at være vor tids sande helte.

P.N.B.

Islamitis i Folkekirken

Ifølge Grundlovens §4 er den evangelisk-lutherske kirke den danske folkekirke, der som sådan understøttes af staten. Ifølge samme lovs §67 har andre trosretninger frihed til anden form for gudsdyrkelse, ”dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.” Der er således gjort et klart skel mellem de to grupper, og der nævnes intet om forpligtelser mellem parterne.

Almindelig opfattelse og praksis har hidtil været, at Folkekirken alene havde pligter og opgaver over for sine medlemmer. Det kristne missionsbudskab gjaldt vel også den og dens medlemmer, men overlodes hjemme og ude i hovedsagen til særlige foreninger eller initiativer for indre og ydre mission.

Dette synes nu ganske at skulle undergraves og endda af Folkekirken øverste gejstlige, biskopperne. De synes angrebet af en ny sygdom, der mest passende kan kaldes Islamitis.

Helt ny er sygdommen ikke. Allerede

i 1997 kunne vi notere, at Københavns Stift havde fået en særlig flygtningepæst, der skulle anvende 75% af sin arbejdstid på ”dialog” med de fremmede og desuden fik et nyoprettet Islamisk-Kristent Studieceter til formålet. (Danskere 1997 nr. 6 s. 6).

Nu går man langt videre. For to år siden nedsatte biskopperne et islam-udvalg til at rådgive dem om Folkekirken forhold til de mange muslimer, der har maset sig ind i Danmark. Udvalget har nu afgivet betænkning, og den er ikke beskeden. ”Der skal ansættes omkring 20 præster til at gøre folkekirken bedre til dialogen med muslimer. I alle stifter skal der oprettes dialoggrupper med lige mange kristne og muslimer. Og i sogne og skoler landet over skal der undervises i islam”, kan Kristeligt Dagblad 30/11 berette. Der skal være både forskningsprojekt og mange flere islamisk-kristne studiecentre, undervisning på alle niveauer om forholdet til muslimer og en særlig islamkonsulent til at koordinere alle initiativerne.

Men hvad er det, der er ved at ske med Folkekirken og d’ herrer biskopper? Man har altid hævdet, at ingen kunne tegne Folkekirken, ej heller biskopperne, der slet ikke udgjorde noget kollegium endside en synode, og at dens opgave alene var at være kirke for det danske folks flertal. Hvad giver pludselig biskopperne adkomst til at nedsætte udvalg, endda om helt andre ting, og foreslå, at Folkekirken skal tage sig af opgaver, der ligger helt uden for de hidtidige?

Og hvem giver dem myndighed til at foreslå, at danskernes kirkeskat anvendes til løsning af disse fremmede opgaver, endda uden at de spørges om lov? Måske er det på tide at overveje, om man ved fortsat medlemskab af Folkekirken vil være med til at finansiere hele dette islam-halløj.

Samtidig med at der fra islamiske lande meldes om muslimers massakrer på tusinder af kristne og ødelæggelse af deres kirker!

S.D.

De besattes lakaj-elite

Erik Meier Carlsen: De overflødiges oprør – en trussel mod demokratiet?
(Forlaget Centrum, 2000. 202 sider, 268 kr.)

Af Bent Jacobsen

Bogen kommer godt omkring vedrørende aspekterne i den tiltagende konfrontation mellem et forblindet kosmopolitisk elite-styre og det brede folks legitime krav på respekt for sin egenart, sin historie og for sit folkestyre. Dens afgørende svaghed er, at den kommer til de forkerte konklusioner ...

Bogens titel antyder, at de såkaldt højrepopulistiske partier kun får tilslutning af rent materialistiske årsager, såsom angst for at miste arbejde, velfærdssikkerhed og øjeblikkelig velstand. Omsorg for børns og børnebørns fremtid skulle åbenbart ikke spille ind, og slet ikke loyalitet overfor sine egne landsmænd og sin egen kultur, end-sige kærlighed til sit eget land. Og muligheden af, at man kunne anse det for kriminellet at få frataget fædrelandsretten – en åbenbart utænkelig og forbudt tankegang – falder slet ikke den afsporede humanismes verdensborgere ind. At vi ikke allesammen er sjælløse materialister.

Den elite som ser fascisme alle vegne, men ikke kan se, at et elitært skindemokrati er fascistoidt i sig selv, kalder nedsættende oprøret for »populisme«, hvilket klart viser dens tab af forbindelsen til det brede folk – skønt den i ord bekender sig til, at demokrati betyder folkestyre. Men dette sidste har intet med en arrogant elitær topstyring af folket at gøre.

Når eliten vil fremstille sig selv som god, er et fjendebillede godt. Et, som handler om de uuddannedes bestialitet. De som mener de har en speciel kosmopolitisk indsigt, bilder sig også ind, at de tillige har en overlegen moral ...

Herefter nogle citater med mine kommentarer.

»... over for den brede elite af velfungerende mennesker, der i hovedsagen kan opfatte forandringsprocesserne som spændende og løfterige, står en meget stor gruppe mennesker, der savner dette positive perspektiv ...«. Det set afhænger som bekendt af, hvem der ser! »det karakteristiske ved den aktuelle situation synes at være, at oprørerne dybest set er overflødige og undværlige for eliten.« Denne kan åbenbart bedre bruge de halv-civiliserede og langt dårligere uddannede muhamedanere ...

»... uligheden mellem de rige og de fattige lande er voldsomt accelererende. I mere end 30 af de fattigste nationale øko-

nomier har indkomsten pr. capita været faldende de sidste 35 år.« Typisk, at de indlysende årsager til dette slet ikke nævnes i bogen. Ikke ét ord om det ...

Et sted citeres Dansk Industris direktør, Hans Skov Christensen: »... det er ikke realistisk at man kan være rig på den ene side af grænsen og fattig på den anden. Dertil er den menneskelige selvopholdelsesdrift for kraftig.« »Reelt sagde HSC til de ... der ikke har særlige forudsætninger for at surfe med på toppen af globaliseringsbølgen: I må til at indstille jer på at leve på samme niveau som verdens øvrige underklasse. Det er ikke længere nogen adgang til privilegier at være dansker.« Hans kronik gjorde selvsagt stor lykke hos levebrødshumanisterne. Men hvem har skabt svælget mellem rige og fattige i verden, og hvordan? Svaret er: de human-»kristne« – for de har på kolossalt uansvarlig vis skabt befolkningsekspllosionerne! Som allerede for 30 år siden (i egen interesse) burde have været afløst af étbarnsfamilier! Fattigdommen er helt selvforskyldt.

HSC mener, Vestens jævne mennesker bør dele skæbne med ulandsmasserne – skønt vi er modstandere af kvindeundertrykkelsens enorme børneflokk. Han skulle naturligvis ikke selv sparkes ned i den globale underklasse ...

Han tog (naturligvis) udgangspunkt i FN's befolkningsprognoser (der aldrig anbefaler stop for formeringsvanviddet i ulande) som anbefalede en kæmpeindvandring til Vesteuropa på 135 millioner »for at opretholde den hidtil kendte aldersfordeling« – men at opretholde den forsøger fx Kina ikke – for det ville være rablende vanvid i overbefolkede lande! Svaret på et kommende pres af såkaldte flygtninge, der angiveligt vil bruge ethvert tænkeligt be- drag for at komme ind er naturligvis at afskaffe asylmulighederne og dertil kræve formeringsvanviddet stoppet med effektive midler – det der aldrig har været hverken ressourcer til – eller bæredygtighed for. Voksende ulighed er ikke nødvendigvis det samme som voksende uretfærdighed. Det er perfid løgn at påstå at skylden for femdoblinger på 50 år skulle ligge hos Vestens bedragede bidrags- og skatteydere ...

(Alt dette udkaster jo også det åbne spørgsmål, om de der har magten reelt udgør en elite? Om de stræbsomme og de der

har lært sig et pensum for at komme ovenpå virkelig udgør en sådan?)

»Dansk Folkeparti har ikke ... været leverandør af realistiske kompromisprægede løsninger på konkrete problemer i udlændingepolitikken.« »Hovedanklagen går da på, at populistiske partier ikke søger problemer formuleret konstruktivt og løsbart.« Det er jo nonsens: der er jo tale om kunstigt skabte problemer, som slet ikke kan løses gennem gustne og forræderiske kompromiser. Og om fremmede, som hverken kan, skal eller vil integreres for enhver pris. Hvad med vores fædrelandsret, og tror man virkelig at man løser befolkningsekspllosionernes problem på den måde?

»... hvornår en antidemokratisk totalitær eller egentlig racistisk tendens vil sætte sig igennem.« Man skulle mene, at de aktuelle magthavere har et stort forspring på dette område, og at det meget rimeligt kan betegnes som racistisk at kolonisere et andet folks fædreland.

Det er jo iøvrigt globalisterne der vil øge afstanden mellem rig og fattig, og den slags betegner man jo traditionelt som højrepolitik. Ejendommeligt nok er de såkaldte højrepopulister mere sociale og folkelige end magthaverpartierne!

»... generelt kendetegnes ved lavere uddannelse ...« (end elitens kosmopolit-yup-pier, der har rundsav på albuerne?)

»Hvad der først og fremmest synes at adskille Dansk Folkepartis vælgere fra de øvrige partiers er, at de ikke gennem deres skolegang er blevet tilstrækkeligt indøvet i de almindeligt udbredte humanistiske værdier og tankesæt.« »Først og fremmest er det humanistiske værdier, lært gennem uddannelse, der tæller ...« Hertil må jeg vist replicere, at der er forskel mellem reel oplysning og misinformation. Det er ikke alle der kan hjernevaskes med det humanitære humbug, der intet har med ægte godhed at gøre. Men bogens arrogante konklusion er altså, at »populistiske« partiers vælgere er mere afstumpe! Vor herre bevares!

»... det naturlige politiske hjemsted for den mindre veluddannede og noget fremtidsbekymrede del af befolkningen.« Kun en tåbe frygter ikke befolkningsekspllosionernes virkninger, og kun en blind tror på, at teknologi og videnskab kan klare uløselige problemer, der skyldes kulturformørkelsen i syd – derfor er det snarere tåbeligt at tro, at kun den mindre veluddannede kan

være bekymret for fremtiden! (Det er forøvrigt også tåbeligt at tro, at det er den teknologiske udvikling der driver globaliseringen frem. Nej, internationalisering af enhver art er udelukkende ideologisk/uto-
piske projekter!)

»... politisk opgør ... mod den brede politiske konsensus blandt samfundenes bedst stillede borgere og de gamle partier, hvis indhold er, at der ikke eksisterer noget alternativ til ... markedsdomineret internationalisme og kosmopolitisme, der vil drukne nationalstaternes fællesskaber ...« Grundlaget for denne konsensus er et manipuleret bedrag – tværtimod er globaliseringen en uhyre fælde, der vil ødelægge verden totalt – og der er et hav af alternativer til den. Samfundsherskerne påstår altid, at deres forbryderprojekter er »uundgåelig« følge af »udviklingen«!

»... et markant opgør med det traditionelle politiske verdensbilledes højre-venstre-dimension.« Helt korrekt, svarende til hvad Christoffer Lasch påpegede.

»... en afgørende ny dimension i dansk politik i form af nye politiske emner. Udlændingepolitik og Europa-politik ...« Vråvl – det er jo den forrykte indvandringspolitik og angrebene på fædrelandsretten, der udgør det nye oprørende overgreb mod de europæiske folk. At betegne modstand mod massekolonisering som noget helt nyt (og ekstremt) – det er sandelig Orwellsk nysprog!

»Bemærkelsesværdigt var det også, at effekten af debatten markant øgede tolerancen over for fremmede.« Næppe et holdbart postulat. Forskernes analyse må være manipuleret. »Debatterne« ledsages desuden med oceaner af ny hjemevask.

»Chancen er, at store befolkningsgrupper i højere grad må føle sig forstået i deres bekymring. Og at skiftet i retorik baner vejen for reelle forhandlinger med deres repræsentanter.« Man må altså gerne være »bekymret«, mens direkte modstandere stemples som »højreekstremer«. Man ønsker med andre ord en opportunistisk opgivelse af reelle tiltag mod den antifolkelige og antinationale multi-kulti-udvikling gennem gustne kompromiser.

Kapitlet om globaliseringen begynder meget sigende med modetænkernes dogme: »Der er ikke noget alternativ«. Men dette tankesæt har mange kritikere, fx Herman E. Daily, der bedst har påvist dets manglende bæredygtighed. Vi lever i de kommende katastrofers verden, og globaliserer man den, globaliserer man også katastroferne! Eliten fabler i stupid blindhed om en grænseløs verden med lige så grænseløse ressourcer, som mere jævne mennesker godt er klar over ikke findes. En af globaliseringens skarpeste kritikere

er også den polske filosof Zygmunt Bauman. Han ser globaliseringen som en del af modernitetens moralske relativisme, som også Holocaust og Gulag var udtryk for. Globaliseringen er altså udtryk for total amoralisk kynisme!

Ikke desto mindre har de elitære (og totalitære) tilhængere af globalisering og folkeopløsning hånligt betegnet deres modstandere som »fundamentalister« – tilhængere af såkaldte »hæmmende traditioner«. Men da de taler om al udviklings hovedresultater og vil udelukke folkeslagernes mulighed for at bestå og ret til at videreføre sig, repræsenterer de selv den vildeste eks-

Erik Meier Carlsen – kritiker af indvandringen eller blot taktisk kritiker af overdreven indvandringsbegejstring?

tremisme og det mest fantastiske forræderi. Yuppiekulturens totale skamløshed. Også når den fremturer med påstande om, at »de bekymrede« lider af »fordomme« ...

»Perspektivet kan blive enten en historisk overgivelse til den amerikanske samfundsmodel eller en dyster konfrontation mellem en moderne, udadvent elite og en konservativ, nationalistisk befolkning, der vender udviklingen og omverdenen ryggen.« Jeg er rygende uenig. Nationalstater som fx Schweiz har ikke stoppet den teknologiske udvikling, at stoppe indvandring og etnisk opløsning af eget folk er ikke at vende verden ryggen, og grænserne har aldrig forhindret udenlandske investeringer. Og elitens globalisme repræsenterer en dybt forældet imperialisme, der er lige så gammel som romerriget!

»De korporative velfærdssamfund har gjort det uhyre vanskeligt for borgerne at åbne samfundene og give andre del i

velfærden, sådan som internationalisering og europæisering har forlangt det.« Hvad er det for en forrykt tankegang? Hvori består fornuften i det? Det logiske er vel, at landene i syd selv skaber velfærd i deres egne lande ved at stoppe det forrykte formeringsvanvid i stedet for at eksportere det til os!

»et arbejdsmarked, der stadig mere vil blive præget af mangel på arbejdskraft.« Hertil er at sige, at påstanden i realiteten er usand. For det første er der tale om fejlprioriteringer i uddannelsessystemet, og for det andet bør en produktion der kun kan iværksættes gennem import af arbejdskraft, slet ikke sættes i værk – den er overflødig og udtryk for ressource-spild! En økonomisk vækst baseret på indvandring fra forrykte befolkningsekspllosioner er en tidsbegrænset succes, der ender med katastrofe. Hvis Vestens kapitalister ønsker en højere produktion (for at tjene mere profit) må de investere i de lande der har arbejdskraften. Europas nuværende produktion er mere end stor nok til at dække behovene.

»Også moderne valg- og samfundsforskere slår fast, at Dansk Folkeparti hverken kan kaldes fascistisk eller racistisk, men muligvis xenofobisk, præget af fremmedfrygt.« Anklagen for xenofobi er forrykt; intet folks fædreland har nogensinde før i historien godkendt en masseindvandring, hvis hensigt tydeligt er opløsning af det hjemmehørende folk. Det er tværtimod eliten der er ramt af amerikansk xenomani og marxistisk ekstremisme. Forfatteren forsøger tilsyneladende (ligesom det øvrige establishment) at give indtryk af, at afvisning af en ekstrem indvandringspolitik i sig selv er udtryk for ekstremisme!

Flere steder omtales de mange opinionsanalyser – foretaget af systemets ufatteligt mange såkaldte »forskere« – eksperter i påvirkning gennem udnyttelse af medløbereffekten. Spørgsmålene kan jo udformes snedigt så man får nogenlunde det resultat man ønsker på forhånd, gerne lige efter manipulerede begivenheder i medierne. Meningsmålinger er vel også præget af, at 90% af alle danskere tror, at hvis de røber et negativt syn på indvandringen og de fremmede, løber de en stor risiko for at miste deres arbejde ...

»Mere nærliggende var det vel at antage, at en engageret deltagelse i de demokratiske processer også er en civilisatorisk modningsproces.« Med andre ord, vi indvandringsafvisere er umodne og uciviliserede. Moden civilisation er at lukke formeringskrigens horder ind, få sit eget folk udryddet, og vor kultur erstattet med en barbarisk mafiosokultur! Bauman har ret: Globalisering er udtryk for modernismens barbari. Vi kan forstå på det, at muhamedanerne repræsenterer den højeste grad af modenhed og civilisation...

Kapitlet »Alliancernes Danmark« bringes en udmærket beskrivelse af det danske fællesskabs udvikling – som det var indtil det moderne sammenbrud efter anden verdenskrig ...

»Resultatet er blevet et meget tæt, men også delvist lukket samfund, der har vanskeligt ved at tage imod fremmede ... en væsentlig forklaring på, at selv en forholdsvis beskeden indvandring kan udvikle sig til et betydeligt problem i manges øjne.« »... gøre det overskueligt, hvor omfattende indvandringen kan blive, og hvor store krav integrationen stiller til det danske samfund.« »Vi har naturligvis brug for den inspiration, som indvandringen tilfører samfundet.« Her har vi vanviddet igen. Der er tale om en hidtil ukendt masseindvandring. En evig strøm, der vil udskifte det danske folk. Indvandring af førmiddelalderlig muhamedanerkultur vil iøvrigt ikke give inspiration, men snarere destruktion.

Hvori består det rimelige i, at et fædreland skal modtage strømme af fremmede? Da kun hvis man ønsker sit eget folk opløst!

Ingen af konventionerne kan forpligte os til at begå selvmord – gør de det alligevel, er de forræderiske og bør opsiges af alle nationalstater. Hvis nøden ikke kan afskaffes i ulande, skyldes det kulturel underudvikling. Uden drastiske kulturændringer ville selv asyl til milliarder ikke hjælpe dem. Befolkningssekspllosioner skal standses, ikke overføres. Der er slet ikke tale om, hvad vi kan overkomme at modtage. Tankesættet er vanvid, kloden er allerede ødelæggende overbefolket – også Europa.

I bogen bruges konsekvent betegnelsen »højrepopulisme«, og nyere selvstændighedspartier kaldes »egoist-bevægelser«. Frihed og selvbestemmelse er altså »egoisme«, og fædrelandsretten er »højrepopulisme« – eller ekstremisme, hvis man mener det alvorligt. Det er formentlig også »ekstremisme«, hvis man gør opmærksom på, at der er en afgørende forskel på ægte hjemmehørende minoriteter – og så de kunstigt oprettede?

Folkeafstemninger forekommer forfatteren at være »næsten uundværlige« lap-peløsninger overfor det »demokratiske underskud« i den europæiske integrationsproces – men da denne hverken er nødvendig endsige uundgåelig, kun for de besatte tilhængere, har den slet ikke noget med demokrati at gøre. De der vil nedlægge nationer, er hverken demokrater eller internationalister, men snarere verdensfascister, da sand internationalisme forudsætter nationernes beståen.

»... store dele af befolkningen fornemmer, at det danske samfund står overfor at miste sit særpræg.« Der står meget mere på spil – vor overlevelse som folk.

»... en alliance mellem indvandrere og danskere.« Men Danmark er slet ikke noget indvandringsland – og Islam kan slet ikke allieres med nogen som helst!

I kapitlet »Den forbudte virkelighed« vises klart, at alle påstande om lykkelig integration kun er illusionernes forskruede idealisme. At ville integrere fx muhamedanere, er som at ville indoperere en kræftsvulst i et ellers sundt legeme. Det eneste rigtige er at repatriere dem. Trods disse kendsgerninger taler forfatteren om »udvikling af det multikulturelle samfund« som om det en hellig sags gennemførelse! Som en given ting, selv om det med garanti vil ødelægge os.

Et sted tales om »forandringsangste skræmte danskere« – men der er snarere tale om en folkelig fornuft, der siger nej til dårlige forandringer – til det værre.

I slutkapitlet »Demokratiets fremtid« våser forfatteren om et såkaldt »internationalt« eller »transnationalt demokrati« i Europa. Stik imod al erfaring om, hvad ægte demokrati er, nemlig folkestyre. Dette er kun muligt i små helt suveræne nationer med homogen befolkning, hvor pampene og den øvrige elite kan holdes i kort snor. Alt andet er bedrageri.

Her hævdes også, at folkeafstemninger er »problematiske«, da de appellerer til »uholdbare populistiske forenklinger.« Det indrømmes dog, at der muligvis behøves »et populistisk element for at korrigere for tendensen til, at eliten bliver selvbestaltet.« Men vil man virkelig bilde os ind, at en samling på få hundrede pampere og velbetalte propagandister i partier og medier skulle være mere uhildede og upåvirkede af rådden ideologi, modetænkning og korrupte livsholdninger end et helt folk?

Nejet til euroen var ikke som af eliten antydet udtryk for umodenhed – det er eliten selv der er umoden – som alle stormagtschauvinister er det!

Denne bog forekommer tilsyneladende positiv overfor de politiske nydannelser, men tonen er ikke desto mindre nedladende overfor disses påståede bagstræb. De kan kun bruges, hvis man kan gøre dem »stuerene« – som stemmekvæg for globalisme og multi-kulti. Men bruddet med den førte politik må være totalt – mindre kan ikke gøre det, hvis Europas folk skal reddes. Det etablerede samfund er jo blindt fokuseret på den absolut ikke bæredygtige overtro om den evige vækst. De nye partier er faktisk bedre egnede til at tage fremtidens udfordring op – samfund bygget på udvikling uden vækst.

Bogen slutter, vel som bekræftelsen af en psykose, med ordene: »At bygge et billede af et moderne velfærdssamfund, som kan bevare lighed og deltagelse for alle, er betingelsen for at gøre de europæiske lande mod-

tagelige for omfattende ny indvandring uden ødelæggende konflikter.« Er det blot derfor, »demokratiet« i Danmark skal »reddes«? Og skal det suspenderes, hvis populisternes for alvor truer elitens utopiske projekt?

Bent Jacobsen

Kynisme og hykleri

Under denne overskrift bragte B.T. 26. november 2000 en leder med et angreb på Dansk Industris direktør Hans Skov Christensen, samme dag som avisen i en artikel dokumenterede, at Dansk Industri ligesom arbejdsmarkedets øvrige moraliserende organisationer selv kun har ansat uforholdsmæssigt få fremmede.

I sin herostratisk berømte Politiken-kronik fra januar sidste år udtalte Skov Christensen på den velkendte savlende humanistiske facon: "Det er ikke realistisk i et moderne informationsamfund, at man kan være rig på den ene side af grænsen og fattig på den anden."

Hertil bemærkede B.T.s leder, at Skov Christensen reelt sagde til de tusinder af danskere, der ikke har særlige forudsætninger for at følge med på toppen i globaliseringsbølgen: "I må indstille jer på at leve på samme niveau som verdens øvrige underklasse. Det er ikke længere nogen adgang til privilegier at være dansker."

Skov Christensen støttede sig til FN's prognoser om nødvendigheden af at importere 70-80 mio. fremmede til Europa for at opretholde befolkningens alderssammensætning, men, indvendte B.T., "for tusinder af danskere repræsenterer disse udsigter en helt kontant trussel mod deres eksistensbetingelser og sociale position. Og for deres forhåbninger om børns og børnebørns levevilkår."

Hans Skov Christensen afslørede i det nævnte citat efter B.T.s mening "sin kynisme. Som arbejdsgiverrepræsentant ønsker han naturligvis, at arbejdskraften konkurrerer så hårdt som muligt for at sikre lav løn og hurtig 'omstilling'."

Ud over at være kyniker er Skov Christensen altså med B.T.s ord også hykler, idet hans egen organisation næsten ingen fremmede har ansat: "Brutal kynisme og hykleri er en rigtig grim blanding", slutter lederen i B.T. Denne avis synes på glimrende vis at være ved at overtage rollen som ledende systemkritiske medie, efter at Ekstra Bladet under Hans Engell tilsyneladende er blevet ganske systemkonform og ufarlig for magthaverne.

Set på nettet

Anmeldelse Dansk Kulturs islaminformation

Dansk Kultur har gjort et stort stykke arbejde for at oplyse den danske befolkning om Islams væsen og natur, og på den nye hjemmeside www.islaminfo.dk kan læserne hente oplysninger om stort set alt, hvad der er værd at vide noget om i den muslimske begrebsverden. Siden er klar og overskuelig, så man let kan finde derhen, hvor man vil og få oplysninger om både det ene og det andet. Flot arbejde, men spørgsmålet er: Hvem læser den?

Der er gjort et vigtigt stykke arbejde for at oplyse den danske befolkning om den muslimske begrebsverden, og meningen er formentlig at vise, i hvor høj grad den danske kultur er truet af den muslimske expansion og de omsiggribende islamiske traditioner, som danskerne for en stor del af gode grunde vurderer på baggrund af dansk tradition og kulturmønster, men det er her Dansk Kultur kører af sporet, og det er her vi (danskere) adskiller os i debatten. Dansk Kulturs store indsats mangler en væsentlig faktor:

at anspre almindelige mennesker til at forstå vigtigheden af at interessere sig for islams trussel mod os alle.

DK påpeger rigtigt nok kulturforskellene, men lader dem stå på deres egen baggrund, og undlader at sætte denne baggrund i relief til baggrunden i vores egen kultur. De glemmer at fortælle danskerne, at der er tale om et helt fundamentalt anderledes grundsyn, - et for mellemsten arketyrisk kulturmønster, som danskere ikke umiddelbart kan vurdere, eftersom de kun har deres egen, -den danske kulturtradition-, at vurdere ud fra, og her slipper Dansk Kultur tøjret. Påstande og citater skal i højere grad forklares og sættes i relief, så budskabet bliver klart forståeligt for andre end de indviede.

Når man fremsætter citater uden forklaring, bliver folk vildledte. "Nå, og hvad så? Hvad vil I med det?". Det er stort set kun indforståede, der forstår formålet, og de behøver ikke denne hjemmeside.

På grund af denne manglende information i al almindelighed - også uden for DK's område, kan vi høre danskerne slå

vores islam-argumenter til side med ordene: "jamen sådan er de da ikke alle" og hvad skal vi så svare. Jo det er tilnærmelsesvis dem alle, idet alle, der er født som muslimer i et muslimsk land eller af muslimske forældre, har andre kulturrødder, hvilket danner deres referencerammer, deres opfattelse af godt og ondt, rigtigt og forkert, kort sagt: produktet af deres kulturarv. Vore kulturrødder er så vidt forskellige fra de muslimske, og produktet af vores kultur er af samme årsag lige så forskellig, og der kan ikke umiddelbart bygges bro over en sådan kulturkløft. Vi kan jo prøve at forestille os, at vi som danskere flytter til Saudi Arabien. Kommer vi til at tænke muslimsk af den grund? Det er vigtigt at understrege forskellen på kulturarven. Herefter kan vi sammenligne de forskellige kulturprodukter - det muslimske og det danske - og spørge os selv: *er det det vi vil have i vores land?*

Ligeledes bør den arabiske religiøst og kulturbetingede solidaritet fremhæves som det argument, der sammenholder alle an-

dre argumenter. Dette er noget helt fundamentalt i den arabiske tankegang og savner sidestykker i vores kultur. Det bør derfor nævnes som noget overordnet og ikke noget sideløbende.

Iflg. den islamiske konvention må den arabiske grundstamme nemlig ikke splittes, ej heller må muslimer konfrontere sig med hinanden i en Islam-truet situation. Der må kort og godt ikke ske noget, som grundlæggende kan splitte muslimerne, hvilket er muslimerne store styrke og samtidig også er essensen i deres farlige karakter, - farlig fordi den religionspligtige og kulturnødvendige muslimske samhørighed ikke er umiddelbart gennemskuelig. På den baggrund, - når vi altså bliver klar over som noget overordnet fundamentalt, at muslimer ikke må svigte muslimer, at de er "fødte" ind i en nødvendig solidaritet, kan vi godt sige tilnærmelsesvis *alle* i tilfælde af en konfrontation mellem muslimer og andre. Det kan godt være, at den lille grønthandler er flink, og ret beset har vi vist ikke mødt mange muslimer der ikke er flinke, men at de er bundet af et religiøst løfte til alle andre muslimer, kan meget let få piben til at give en anden lyd, og det fremgår ikke tydeligt nok på hjemmesiden.

Dansk Kulturs fokus på Islam er ganske vist nødvendig, men det er dog som om foreningen skyder spurve med kanoner. De, der er overbeviste modstandere af den massive indvandring, bliver ikke mere overbevist i troen ved at læse mere om Islam. Vore modstandere interesserer sig ikke, fordi de ikke vil, men søger til enhver tid at bortforklare, og den eventu-

The screenshot shows the website www.islaminfo.dk in a Microsoft Internet Explorer browser window. The page title is "Her vises de sidste 20 artikler." Below the title is a table of articles with columns for "Publiceret", "Titel", and "Kategori".

Publiceret	Titel	Kategori
05-01-2001	Miskret i Odense	Aktuelle nyheder
03-01-2001	Getton som forsværgelse for autonome islamiske oversåder	Menneskerettigheder og samfund
02-01-2001	Åbent brev til paven alle kristne og alle jøder	Islam og de kristne
01-01-2001	Bomber med 15 kvæder juleaft	Aktuelle nyheder
01-01-2001	Demokratiet en fjende	Menneskerettigheder og samfund
01-01-2001	Kæmp for tekstlæder fra Hizb ut Tahrir: Går Brugsen og DSB sænke vej?	Aktuelle nyheder
01-01-2001	Løbeseddel fra danske Hizb-ut-Tahrir	Hellig kirg, Jihad
01-01-2001	Nye Løbesedler fra Hizb ut Tahrir	Aktuelle nyheder
01-01-2001	Nye massakrer under ramadanen i Algeriet	Aktuelle nyheder
17-12-2000	4 kvinder dræbt på dansk indveghjem	Aktuelle nyheder
17-12-2000	Må man slå sin kone i Tyrkiet?	Kvinder
13-12-2000	Hvideprober: M. Karamals tips om, hvordan man slår sin kone ihjæl islam	Kvinder

elle del af befolkningen, som ikke rigtig ved, hvad de skal mene, søger ikke oplysninger om Islam. De baserer deres meninger på, hvad de ser og hører i medierne, og ethvert argument med baggrund i Islam bliver hverken troet eller taget alvorligt. Det er nærmest en boomerang i hovedet på afsenderen.

Samtidig skal også påpeges, at det er retorisk risikabelt at plukke en masse citater ud af deres sammenhæng (det virker for massivt og bastant og svækker troværdigheden) og psykologisk set er en beskrivelse med så massiv negativ slagside (når vi altså måler med dansk målestok) af uforståelige grunde ofte årsag til folks vrede, - også de, der kan se faren, står af - ene og alene på grund af ordlyden og det massive bombardement, sådan som det fejlagtigt opfattes. Der kan derfor sættes spørgsmålstegn ved, om det er hensigtsmæssigt at præsentere oplysninger i den form, selvom indholdet er godt og rigtigt. Det er et spørgsmål, om formen og retorikken gør mere skade end gavn.

Et tredje argument mod de løse citater uden ledsagende forklaring er, at løsrevne citater giver anledning til forvirring. På hvilken side står de ansvarshavende redaktører? Er citatet udtryk for deres egen mening? Er de muslimer? (Det er der faktisk nogen, der har været i tvivl om).

Folk skal lige fra starten af vide, hvor

hjemmesidens ophavsmand står. Er han for eller imod. Flere af artiklerne kunne ligeså godt være udsendt som muslimsk propaganda og bliver ofte også i forvirring opfattet som sådan.

Alle vi, der harmes over de danske politikeres arrogance over for den danske befolkning, reagerer naturligt nok med vrede følelser, men i denne vrede glemmer vi, at der er mange, for hvem sandheden endnu ikke er gået op. For dem virker vores forsvar mod trusler og grov behandling som direkte provokationer og udtryk for fremmedfjendsk holdning. For ikke at underbygge denne fejlagtige opfattelse i befolkningen, er det vigtigt, at vi alle sammen slår koldt vand i blodet og tænker os om, - også i den måde, vi udtrykker os på udadtil.

Man kan kun rose foreningen Dansk Kulturs for et stort og flot stykke arbejde, men i disse tider, hvor der på den nærmeste føres krig - indtil videre en våbenløs krig - og hvor Danmark og danskheden trues mere og mere for hver dag, er det måske - med al respekt for Dansk Kulturs store arbejde og flittige medlemmer når det gælder vores fælles kamp - lidt luksuriøst at fokusere så meget på Islam og danske skikke, som mere eller mindre drukner midt i en krise, som nærmest minder om besættelsestiden. Man savner lidt mere slagkraft, lidt mere handling,

lidt mere brændstof end bare snak og ord. Kort sagt: man savner en stærk og slagkraftig profilering.

Når det er sagt, vil jeg slutte af med at sige:

Læs www.islaminfo.dk om islam, hvis du er islam-interesseret. Den er god at få forstand af.

Cand. mag. Åse Clausen Bjerg

“... ”

Det har længe været sådan, at vi ikke har kunnet tale frit. Visse emner fremkalder et rasende hvepseangreb eller tavs kulde, hvor alle kigger den anden vej. Ingen vil beskyldes for at gå de hellige meninger imod.

Da der er visse tunge emner, som indtil nu ikke har kunnet tåle oprigtighedens lys, så har vi oprettet en e-mail-forbindelse, en kommunikationscentral, No-Kay, hvor vi frit diskuterer det, som ellers har lukket munden på danskerne: den danske indvandrerpolicy og konsekvenserne for det danske samfund. Formålet er blandt andet at oplyse om, hvilke kræfter, der driver værket bag kulisserne, og hvad vi kan gøre. Også ikke-computerfolk kan deltage ved at skrive til

No-Kay

Åse Clausen Bjerg

E-mail, Nyhedsgruppe

No-kay-dk@egroups.com”

(Brønshøj-Husum Avis 31/10 00).

Om feltmadrasser o.lign.

“Frisørlauget af ‘96” klipper håret af piger, der omgås de fremmede.

Overalt i dyreriget tiltrækkes hunner af dominerende hanner. Det øger muligheden for at netop deres arveanlæg fortsætter i tilværelsen. Det er Naturens kriterium for eksistensberettigelse. Notoriske masse mordere på dødsgangen i amerikanske fængsler har stribevis af kvindelige beundrere. De opleves som stærke og farlige - og så overdøves fornuften af kønshormonerne.

I de gamle dage var bønderpigerne helt kulrede under efterårsmanøvrerne, når der var “jenser” i kantonement. De veltrænede, våbenføre og uniformerede ugersvende med de blanke knapper og støvler var langt mere glamourøse end de sædvanlige bønderkarle med hængerøv og halm i træskoene.

Under den tyske besættelse var sejrende tyske soldater uimodståelige. Mange piger faldt for dem. Ord som “feltmadras” og “tysker-tøs” opstod - blandt slagte danske mænd.

Senere blev amerikanske orlovssoldater de foretrukne. I dag tiltrækkes nogle af de

søde væsener af flotte, stoltserende, storpralende og brutale arabiske ynglinge. - Og oplever måske en grusom opvågning til virkeligheden som slave og totalt underkuet, gennemtvunget sexobjekt.

“Kvinderne er din ager; gå da til dine marker som du har lyst til.”... (Koranen 2:223)

Men deres arveanlæg lever videre i små brunøjede unger. Det er i alt fald naturens mening med øvelsen. Det er det eneste, der tæller i naturens regnskab. Naturen er bedøvende ligeglad med kvindefrigørelse, dansk kultur og Dannebrog!

Blandt kronhjorte og hvalrosser, gorillaer og mennesker vælger hunnerne de stærkeste hanner som beskyttere og fædre til deres afkom. Svagere hanner ser afmægtigt og misundeligt til og bebrejder hunnerne deres dårlige smag.

“Naturam furca pellas ex - hun kommer dog igen, den Hex!”

(Vistnok Jens Baggesen. Det skal betyde “du kan jage naturen ud med et kosteskaft, men ...”)

Instinkterne er ikke indrettet på p-piller og fosterdrab, de er blindt rettet mod selve Livets videreførelse. Det er for billigt at bebrejde unge piger at de handler efter deres natur og instinkter. Det er meget lidt heltemodigt at klippe håret af en tanke- og forsvarsløs ung pige og true hende fra at gå til politiet. Det er langt mere risikabelt at gøre noget drastisk ved de egentlig ansvarlige: de politikere, som bevidst og kynisk har åbnet sluserne for den islamiske invasion af vort land.

Hvad så med ældre damer, som indgår fup-ægteskab mod betaling og slipper en tyrk eller en pakistaner (og med tiden hele hans pukkelryggede familie) ind i velfærdssparadiset? Tja...de kunne vel snarere fortjene besøg af frisørerne. Men glem det: ret harmen mod de politikere, som har gjort handlemåden lønsom! Stem ikke på dem. Det er den eneste vej frem!

Fremmedhad? NEJ TAK!

Politikerhad? OSSE I DEN GRAD!

P.H. Bering

“Frivillig” repatriering

Skønt FN's Flygtningehøjkommissariat i de senere år har understreget, at flygtninge skal ende med at rejse hjem, modarbejdes dette af voksende krav til repatrieringen. De kan dog omgås.

Praksis omkring flygtningehåndtering under FN's Flygtningehøjkommissariat (UNHCR) bærer stadig ulyksaligt præg af, at de internationale aftaler på området blev til som et rent vestligt svar til de flygtninge, der med god grund strittede imod at blive sendt tilbage til Stalins Østblok. Bl.a. derfor indtager repatriering ingen fremtrædende plads i de nuværende konventioner og aftaler på området.

Den manglende støtte fra staterne til UNHCR's forsøg på trods alt at udføre repatrieringer er paradoksalt, idet omkostningerne ved repatrieringer, som lider under stadig ressourcemangel, er for intet at regne sammenlignet med fortsat flygtningophold i værtslande.¹

Som Zieck (s. 40) bemærker, udviser den internationale flygtningejura en slagside til fordel for eksilet. At det var forfulgte europæere, der let kunne integreres i andre europæiske lande, som var grundlaget, UNHCR tilrettelagde sin praksis efter, antydes af FN-generalsekretærens udtalelse fra 1950 om, at flygtninge fremover ikke ville blive holdt i lejre men integreret i asyllandenes økonomiske systemer, hvor de ville kunne forsørge sig selv og deres familier: “Dette vil blive en fase for bosætning og assimilering af flygtninge. Med mindre flygtningen samtykker i repatriering, vil denne fases slutresultat blive hans integration i det nationale samfund, der har givet ham beskyttelse.”²

Ud over den folkeretligt anerkendte ret til at flygte er der fra FN's side ofte fastslået “retten til at forblive i ens hjem i sikkerhed og værdighed.”³ En ret, som flygtningeretseksperter karakteristisk har kaldt fx “latterlig” og “ond”.⁴ Man kan være enig i, at formulering af det normale grundvilkår som en ret er overflødig; langt snarere burde der måske tales om en pligt til at forblive i eget hjemland? Men det ville naturligvis møde endnu større protester hos eksperterne. Ved knæsætningen af pligten til at blive hos sine landsmænd og tage kampen op er det rigtignok også en svaghed, at Verdenserklæringen om Menneskerettighederne ikke nævner retten til oprør, men kun retten til at stikke halen mellem benene og “at søge og nyde asyl i andre lande”.

Konsekvensen af de nuværende rammer for FN-flygtningemodtagelse er - som Ukraines repræsentant udtrykte det på et møde i FN's Økonomiske og Sociale Råd i 1946 -, at “alle personer som er utilfredse med deres regeringer vil have ret til assistance, og en gensidig forening af utilfredse vil således blive skabt, hvilket vil kunne danne frugtbar grund for planlægning af en ny verdenskrig.” Trods den konkrete lidet tillidsvækkende kilde til denne udtalelse er indsigten principielt rigtig og har uendelig større reel baggrund nu, end da den blev udtalt.

Beskyttelse mod Stalin misbruges i dag

Ønsket om at forhindre tvangsmæssig hjemsendelse af østeuropæere efter Anden Verdenskrig førte til FN-generalforsamlingens vedtagelse af resolution 8(I), der nydefinerede begrebet repatriering. Herefter skulle det være legitimt at nægte at blive sendt hjem. Der skulle imidlertid være en “gyldig” grund til nægtelsen, som dog kunne variere fra påstande om forfølgelse til sygdom.

Efterhånden som “flygtningenes” urimeligheder og dermed belastningen af værtslandene i de seneste årtier er tiltaget, har det deraf stigende politiske pres alligevel ført til, at UNHCR's aktiviteter er blevet “hjemsendelses-fokuserede”, dvs. vægten er blevet flyttet fra assimilation i værtslandene til frivillig repatriering.⁵ I en udtalelse om international beskyttelse fra 1992 erklærende UNHCR endog, at højkommissariatet har ansvar for at gøre frivillig repatriering mulig, hvorfor det “aktivt skal søge at skabe betingelser for sikker og frivillig hjemrejse fra starten af alle flygtningeproblemer, selv i en nødsituation.”⁶ Endvidere er UNHCR begyndt at operere med en ifølge Zieck (s. 3) “foruroligende” bred definition af forebyggende arbejde, herunder bestræbelser for at inddæmme flygtningebevægelser på tværs af grænser.

Desværre stilles der større og større krav til hjemsendelsen - der lægges mere og mere i begrebet. Fx hedder det i *UNHCR Handbook Voluntary Repatriation: International Protection* (1996 s. 78), at kravet om at flygtninge skal reintegreres i

hjemlandet i “værdighed og sikkerhed” omfatter, at de skal have adgang til rimelige ressourcer, muligheder og servicetilbud til at opbygge et selvforsørgende liv, hvor de har lige rettigheder med de allerede bosatte. “Deres reintegration skal finde sted under betingelser med social, økonomisk, kulturel, regional og kønsmæssig lighed.” Derved vil der jo kunne rejses indvendinger mod enhver hjemrejse og dens “umenneskelighed”- i ulande i almindelighed og i muhamedanske lande i særdeleshed.

“Frivillighed” vidt begreb

Ordet “frihed” i forbindelse med hjemsendelse er hos FN altid bøjet i neon; det hedder endog i UNHCR's retningslinier ved repatriering, at “informationskampagner med henblik på at fremme frivillig repatriering er normalt ikke passende” (*UNHCR Handbook...* s. 44). Det er i ganske absolut forstand kun flygtningen selv, der kan beslutte, hvornår vedkommendes status som ikke-repatrierbar ophører (Zieck s. 122).

Endnu gælder grundsætningen fra Anden Verdenskrigs umiddelbare efterdønninger, hvor det blev legitimeret at nægte at rejse tilbage til sit hjemland. Med FN's skæbnesvangre ord fra 1946 skal “ingen flygtninge, der endeligt og definitivt, i komplet frihed, og efter at have fået fuld kendskab til kenderingerne, inklusiv adækvat information fra deres hjemlands regering, har udtrykt gyldig grund til ikke at vende tilbage til deres hjemland, blive tvunget til at vende tilbage til deres hjemland.” (Generalforsamlingens resolution 8(I)).

Det lader til, at blot det mindste incitament for at få (eks-) flygtningen til at vælge hjemrejse som afslutning på sit forhold af menneskerets-eksperterne opfattes som illegitimt pres. Alligevel er det i de senere år erkendt, at “kriterier for fremme og organisering af storstilede repatrieringer må afbalancere flygtninges beskyttelsesbehov mod det politiske krav om at løse flygtningeproblemer.”⁷

Spektret for frivillighed kan jo være bredt, således kunne flygtninge fra Mozambique i Malawi selv bestemme, om de ville blive eller vende hjem, efter at det

blev bekendtgjort, at fremover ville fødevarer kun blive uddelt i Mozambique.⁸ Også da Vietnams nabolande ville have vietnamesiske flygtninge sendt tilbage, blev "enhver anstrengelse" gjort for at opmuntre disse personer til frivillig udrejse. For dem der ikke forstod vinket, havde man "alternativer, der er anerkendt som acceptable i international praksis" (1989-aktionsplanen citeret i Zieck s. 464f).

Ligesom skattetænkning, der jo går ud på at finde ethvert lille hul eller enhver hvid plet i lovgivningen, lader det til, at de flygtningebebyrdede lande må bestræbe sig for det principielt samme over for flygtningebestemmelserne for ikke at segne under den stadig større mængde "flygtninge", der med UNHCR og alskens eksperter og sagførere i ryggen pukker på retten til at blive, hvis blot de har lyst.

Peter Neerup Buhl

Henvisninger

1. Marjoleine Zieck: *UNHCR and Volun-*

2. FN-dokument E/AC.32/2 s. 6f.
3. Fx UNHCR-højkommissærens udtalelse af 3/3 1993, jf. også FN-dokumenterne A/CONF.157/PC/61/Add. 14 § 2 og § 11 samt FN-dokument A/AC.96/813 (1993) §22 og resolutionerne 1994/24, 1995/13 og 1996/9 fra FN-underkommissionen om forebyggelse af diskrimination og beskyttelse af minoriteter.
4. J. C. Hathaway: "New Directions to Avoid Hard Problems: The Distortion of the Palliative Role of Refugee Protection", i: *Journal of Refugee Studies* 1995, s. 288-294.
5. Fx FN-dokumenter A/AC.96/SR.391 (1985) §21 og A/AC.96/673 (1985) §67.
6. FN-dokument A/AC.96/799 §36.
7. FN-dokument A/AC.96/799 (1992) §38 samt *Report of the UNHCR Working Group on International Protection*, 6. juli 1992 §83.
8. *UNHCR Refugees* 1996 nr. 105 s. 16.

skellig vis. Ændring kan opleves som noget positivt og noget negativt. Man kan "opleve en forandring som udtryk for at man tilføres noget. Når man erstatter en færgeoverfart med en bro, oplever nogle at man nu får en bro, ikke at man mister færgen. Andre vil opleve det, at man mister færgen, ikke at man får en bro.

.... Nogle forankrer deres bevidsthed i fortiden og oplever udviklingen som en bevægelse bort fra den, det vil sige som et tab.

....Heroverfor står de fremtidsorienterede....(de oplever) forandring som en bevægelse henimod fremtidenden fremtidsorienterede vil, sat på spidsen, gå ind for (enhver) forandring og ofte arbejde proaktivt for den.

....For på samme måde som de, der har et tidssyn som er forankret i fortiden, vil være tilbøjelige til at være imod (enhver) forandring, så vil de, der har et tidssyn som er forankret i fremtiden, være tilbøjelige til at være for (enhver) forandring. Set i helikopterperspektiv er begge dele naturligvis lige så ubalanceret. Der er da også kun tale om tidssyn, der afspejler sig i følelser, som man naturligvis kan argumentere i forhold til. Den der har et tidssyn som er forankret i fortiden kan godt overbevises om at det er en god ide at ændre noget. *Den der har et tidssyn som er forankret i fremtiden, kan tilsvarende overbevises om at man ikke bør gennemføre en given forandring....*" (min kursivering).

Uffe Paludan nævner morsomme eksempler på dette. Men min pointe er at vi måske skulle være mere bevidste om at disse mennesketyper (samt alskens mellemformer) faktisk findes - både blandt os selv og blandt dem, vi forsøger at overbevise.

De helt fastlåste statikere er det naturligvis håbløst at påvirke. De kan måske nok overbevises om at det hele går ad pommere til, men de vil forholde sig passivt. Men de fleste mennesker er mere komplicerede og rummer utvivlsomt muligheder for at kunne tænke dynamisk.

DDF's medlemmer er ikke statikere. Vi forholder os jo netop ikke passivt i forhold til fremtidens muligheder, og vi udtrykker faktisk vilje til forandring. Hvis vi glemmer at halvdelen eller flere af dem, vi taler med, har svært ved at tænke dynamisk, som vi selv gør, kommer vi ikke langt. Vi må først ændre statikerens følelsesmæssige indstilling. Og det er umådeligt svært - og sommetider nok umuligt. Men det er vigtigt at vi gør forsøget.

Der er utvivlsomt en del af os, der har et tidssyn som er forankret i fortiden. Jeg kan næppe sige mig selv fri - derfor er det også vigtigt med selvransagelse.

Statisk og dynamisk

Uffe Paludan, der er cand. polit. og forskningschef ved Institutet for fremtidsforskning havde en interessant artikel i J-P 30 MAR 1997. Her påpeger han at befolkningen er opdelt i to grundtyper, som hver for sig igen kan opdeles i to undergrupper. Denne indsigt har stor betydning, både når man tænker over hvordan man selv tænker, og over hvordan andre tænker og opfatter situationer.

Uffe Paludan skelner mellem to livssyn, det statiske og det dynamiske.

Statikeren er nutidsorienteret. Han/hun er "blind" overfor de muligheder og trusler, som fremtiden rummer.

Indenfor vort interesseområde kender vi det såre godt. Her er statikeren helt typisk den, som ikke for ti år tilbage kunne bringes til at indse at det egentlig ikke var de måske 200.000 fremmede i landet på det tidspunkt, der udgjorde noget helt afgørende problem. Han/hun kunne højst bringes til at indse at de vitterlig var et problem, ikke mindst økonomisk. Men statikeren var og er blind for udviklingstendenser. At fortælle en statiker at tendensen er at der om ti år vil være mindst dobbelt så mange fremmede, og at problemerne med dem vil blive værre og værre, er som at undervise en skildpadde i hurtigløb.

Statikeren har ingen fornemmelse af at hans/hendes handlinger har indflydelse på fremtiden. For at citere:

"Denne måde at tænke på deles af en meget stor del af den danske befolkning. Fremtiden opleves ikke nærværende. Den er upåvirkelig..... måske er det over halvdelen af befolkningen, der i grove træk føler på denne måde."

...."Nogle bærere af det statiske, nutidsorienterede livssyn vil opleve fremtiden som en trussel. De vil derfor have et angstfyldt forhold til forandring, medens andre blot ikke vil have noget forhold til fremtiden. *Begge undergrupper vil forholde sig passive i forhold til fremtidens muligheder.*" (Min kursivering).

...."Derfor udtrykker man heller ikke vilje til forandring, selv ikke når det er påkrævet. Man sidder blot tilbage "ramt" af ulykke og håber på at blive ramt af lidt held."

Statikerne er kort sagt dem der, når de falder ud fra et højhus, måske vil sige "foreløbig går det jo meget godt" - lige til de rammer jorden. De vil i alt fald ikke forsøge at klare situationen ved at placere sig således at når anslaget mod jorden sker har de maximal chance for at overleve.

- Så er der de andre, os med et *dynamisk livssyn*.. Vi har en følelse af udvikling. Vi "oplever udvikling, forandring som fundamentale elementer i livet."

"Men forandring kan opleves på for-

Jeg kan da godt se at Danmark ikke kan ved blive at bestå i en verden med befolkningsekspllosion, når danske kvinder ikke føder nok børn til at folketallet bare kan opretholdes. Jeg indser også fuldtud - tror jeg

da - at livsvilkårene er ændret uigenkaldeligt og fundamentalt siden jeg blev født.

Men behøver vi ligefrem selv at betale for at ulykkerne skal vælte ind over os?

P.H. Bering

Brevkassen

Som reaktion på Mikael Wittes tale mod "fremmedhadet" i sidste nummer har vi fra lærer G. Johnsen modtaget følgende reaktion:

"Jeg havde forventet mig mere af den gamle aktivist Witte, der med sin satire og krav om ytringsfrihed provokerede samfundet gang på gang i 70'erne. Hans artikel er tyndbenet. Det må han da kunne gøre bedre, gå mere til bunds... Tænk, at han har opdaget, at Danmark i løbet af årtusinder har modtaget indvandrere fra mange lande, både fra Tyskland og Polen og Holland og... Hold da op! De kom i begrænset antal og smeltede alle ind i den daværende befolkning, fordi de var fra samme kristne kulturkreds og ønskede integration.

Selv folk uden for vor kulturkreds som kinesere og bådflygtninge fra Vietnam finder sig til rette her. Problemet er islam. Islam anser sin religion og sit statsstyre for det bedste af det bedste og i takt hermed ser de ned på alle andre religioner og demokratiske statsformer: Det kan mere end noget andet kaldes "diskriminere"! Witte kører frem med "menneskerettighederne". Mon ikke han skulle snakke menneskerettigheder med islam? Hvor er muslimske kvinders menneskerettigheder? Hvordan kan forkæmpere for ytringsfrihed - som Witte påstås at være - slå til lyd for ytringsbekæmpende diktaturer som Stalins? Hitlers? eller islams?"

Birger Holmqvist fra Hadsten har denne reaktion på Wittes indlæg:

"Wittes indlæg er en gennemgang af de klicheer vi efterhånden har fået serveret til bevidstløshed. Hvilket sikkert er ganske velovervejet, hvis der stadig skulle være nogen der kan trække vejret.

"Vi er alle født frie og lige i værdighed og rettigheder," gentager han igen og igen. Mig bekendt blev en lignende ordlyd forfattet til opgøret med konge, adel og gejstlighed i Frankrig i 1789. Det var en velvalgt provokation, for hvis der var noget konge, adel og gejstlighed besad og som resten af befolkningen ikke besad var det frihed og værdighed. Begge dele satte dem i stand til at leve højt på

resten af befolkningens bekostning og blev håndhævet med militær og religiøs magt. Kort og godt den stærkes ret til frihed og deri lå værdigheden.

Den samme frihed og værdighed besidder mændene suverænt i en række lande som praktiserer noget så ekstremt modbydeligt som omskæring af pigebørn. Prøv du at forklare en 14-årig pige der lige har fået skåret klitoris af at: "Alle mennesker er født frie og lige i værdighed og rettigheder," det tror jeg hun vil blive glad for at høre. Der er nok at vælge imellem, ca. 2,5 millioner om året. Stik hende eventuelt et smil i stil med det på billedet i forrige nummer af Danskeren og tilføj: "De er udstyret med fornuft og samvittighed og bør handle mod hverandre i broderskabets ånd," så tror jeg hun bliver ekstra glad.

Hvis du virkelig mente det alvorligt havde du for længst erklæret det overgreb for åben krig, men det står der ikke noget om i dit indlæg så det går jeg ikke ud fra er tilfældet. Og: "...lige og ufortabelige rettigheder for alle mennesker af den menneskelige familie er grundlaget for frihed, retfærdighed og fred i verden." Personligt vil jeg gerne bede mig fritaget for at blive betraget som værende i familie med de folkeslag der praktiserer noget så uhyggeligt perverteret som omskæring af pigebørn. "Vi må aldrig lade forbrydelserne gå i glemmebogen, men skal arbejde med dem." Det er naturligvis, fristes jeg til at sige, nazisternes forbrydelser du snakker om. Men jeg er alvorligt bange for at fortiden skygger for dig i en grad så du ikke kan få øje på vores egen tid. Hvad med at glemme lidt af nostalgien og koncentrere dig lidt om nutiden?"

I den sidste Brevkasse kritiserede Birte Frandsen et indlæg af Bent Jacobsen. Han har indsendt nedenstående svar:

"Jeg er desværre bange for at BF (som så mange andre) lider af nogle farlige illusioner om EU.

I en så beskeden »Kleinstaat« som Danmark er bevarelsen af fuld suverænitæt af

livsvigtig betydning for så lille et folk som det danskes beståen. Hvis vi i kraft af »den frie bevægelighed« spredes over hele kontinentet, og flere kontinenters formeringsoverskud rykker ind i Danmark i en evig strøm, er det danske folks dage talte. Det vil kun være et spørgsmål om tid. Og denne kendsgerning er ikke »usund nationalisme«.

Napoleon, Mussolini og Hitler var slet ikke nationalister. Nationen kan slet ikke være en isme. »Nationalisme« var derfor et af de første nysprogsord, et falskneri opfundet af de »internationalister«, der er vor tids maskerede imperialister. For det virkelige skel går mellem det nationale og imperialismen. En støvletrampende verdenserobrere ville aldrig opstå i Schweiz eller Tibet. Hitler var renlivet imperialist, og hans projekt Neurope lignede EU.

Løvrigt vil en fælles asylpolitik næppe mindske fremmedstrømmen til os det mindste, og det er næppe heller meningen! En sådan politik pålægger blot landene minimumskvoter, som et til enhver tid siddende flertal domineret af de radikale kan supplere eller overopfylde som hidtil. (Hvis de radikale kan gå med til det, er det helt givet uspiseligt for nationale danskere!) Og i Sydeuropa med det lave lønniveau og det ringere sociale sikkerhedsnet vil de iøvrigt intet have mod høje kvoter - for de fremmede forbliver ikke dernede, men vil til enhver tid sive op mod Nordeuropa i en evig proces.

Påstande som »selvtilstrækkelighed«, »indadvendthed« og »omverdensangst« gider jeg dårligt kommentere. De må skyldes smitte fra vore modstanderes falske argumenter - de ligner Mimis om »osteklokken«. De samme mennesker, som mener at vi ikke har ret til et homogent fædreland, mener så afgjort at det har fx det kurdiske folk. Uden at dette af den grund stemples som indskrænket, snæversynet eller selvtilstrækkeligt ...

At være »europæer« er ikke en nationalitetsbetegnelse, men enten at være indbygger i verdensdelen Europa eller et individ i en race bestående af mange vidt forskellige folkeslag, som i respekt for deres skabthed bør forblive forskellige.

Ligesom en kosmopolit - forstået politisk - er tilhænger af en Orwellsk verdensregering som i »1984« er også EU's »europæer« en rent ideologisk konstruktion som Sovjets »nye kommunistiske menneske« var det.

Efter min mening kan man kun være tilhænger af en »sammenslutning, der uophødeligt gøres snævrere og snævrere« hvis man er stormagtschauvinist. En sådan proces vil ende med at opløse de enkelte folkeslag og nationer helt totalt. Og da ganske særligt, når arbejdskraftens »frie bevægelighed« kombineres med, at vi skal underkastes

multi-kulti-fascismens utopi om en total sammensmeltning med et uhyre antal af asiater og afrikanere, der skal belønnes for deres formeringskrig mod Europa – og naturen.

Det er afgjort ikke udtryk for »snæversyn« at forlange fædrelandsretten respekteret. Ethvert hæderligt menneske ved, at et homogent fædreland udgør den eneste sikkerhed for ethvert folks overlevelse, så en nationalstat kan derfor ikke gøres til indvandrigsland. Det er derfor politisk gangstervirksomhed, når hele det samlede »Multikultiropa« overfalder enhver stat i Europa, som vover at fastholde sin status som fædreland. Vi kan ikke finde os i at blive stemplet som umennesker, fordi vi ikke vil tvinges til at dele vore lande med muhamedanske formeringskrigere i hobe-tal fra syd og øst ...

Folkestyre drejer sig ikke om at repræsentere den (ikke eksisterende) menneskeenhed eller mere eller mindre opdigtede »fællesskaber«, men sit eget folk. Men overalt i EU er folkestyret åbenbart erstattet med en befolkningsstyring – en ideologisk styring oppefra og udefra, hvilket udelukker demokratiets hovedgrundlag, som er total pragmatisme og absolut ytringsfrihed. Derfor er denne »sammenslutning« i vild modstrid med folkestyrets idé. Kun et frit samarbejde på 100% pragmatisk grundlag kan et folkestyret land gå med til. Det udelukker det nuværende EU, som er en historisk fejltagelse af dimensioner.

Man vil nu optage en lang række nye nationer. Helt klart har Østeuropa brug for hjælp til at klare sine akutte miljø- og moderniseringsproblemer, men hvorfor skal denne støtte gøres betinget af, om de underkaster sig centralstyre og opgiver deres frihed? Skal EU misbruge, at disse lande er helt ude i tovene til at lægge dem i en ny unions lænker?

Dermed være ikke sagt, at et frivilligt samarbejde mellem europæiske lande ikke kunne være en god ting. Men det er også noget helt andet end Romtraktatens »stadigt snævrere sammenslutning«.

Et par stadig aktuelle citater fra "Budstikken", pionerbladet mod masseindvandringen:

Hvorfor vi kæmper!

Hvorfor du skal med i Danmarks nationale frihedskamp!

Det er gået os som så mange andre. Vor harme blev vakt ved en eller anden tilsyneladende tilfældig foreteelse som kirkebesættelsen i Hjørdemaal, forhånelse af gamle Grundtvig og vore fædrelandssange i radioen, anti-moralske radio- og fjernsynsudsendelser, bevidst afdansning af vort sprog, sangbøger o.s.v., kongen fjernes fra folket og folket fra landets, ja kommunens og sognets styre, en »lov«-givning, der betyder mord på ufødte slægter, alt mens »man« lader dødsensfremmede folkestammer overtage vort land fra neden. Samtidig med at vore indtægtsgivende kilder fra oven udleveres til multinationale firmaer som led i integrationen i EF.

Ikke alene svigter regering og rigsdag sin første pligt: *At sikre vort ældgamle folks fortsatte beståen*; men sætter alle kræfter ind på den totale udslettelse af folk og kultur, land og rige, – ikke mindst ved at forberede et »lov«-kompleks til énsidig beskyttelse af fremmede og fremmede interesser imod danske, – især rettet mod enhver

dansk, der forsvarer vort folks fortsatte beståen!

Hver for sig er der utallige små og store tildragelser, som giver et stik i hjertet. Men gør vi op efter en systematisk indsamling og bearbejdning af materialet, kommer vi til den chokerende følgeslutning, at det ikke beror på tilfældigheder, - det er altsammen et led i en stor, længe forberedt plan, - rettet mod alt, hvad der er os og vort.

I en tid, hvor vi med oprigtig sympati oplever gamle naturfolks genrejsning på egne områder på den eviggyldige traditionelle grund, kan vi ikke akceptere demagoger og forrædere eller deres undergravende virksomhed i vort land. Derfor er også vi med i vor folkeæts frihedsbevægelse som én af de utallige grupper, der virker på hver sit felt. Det er vor ret, - det er vor pligt overfor vort folk og vort land, thi Danmark i dag, det er os. - Vi ved, at den dag vil oprinde, hvor også du vil blive stillet overfor valget mellem at tjene, hvad der er os og vort - eller lade sig tvinge af de nedbrydende kræfters bagmænd.

Frihedsrådet, Budstikken 1971

HVAD DET NU GÆLDER OM, ER:

At vi hævder vor folkelige egenart og ældgamle danskhed,
At vi værner vor frihed og nordiske fædrearv,
At vi kæmper for nordisk folkelighed og vort skønne gamle flag,
At vi slår kreds om vort gamle kongerige og vor nationale arv,
At vi kæmper for den nordiske frihed og vor danske egenart,
At vi står vagt om vor folkeager og vor arvede frihed,
At vi besinder os på vor nationale egenart og frimands-ret,
At vi går hånd i hånd, med rank ryg og fast blik,
At vi samles om vor frie folkelighed og fædrene frihed,
At vi står ubrydeligt sammen som en urokkelig mur og gør dagens gerning

SIT FÆDRELAND SKYLDER MAN ALT!

*Dejlige Danmark! Hør, hvor det klinger!
Danmark er dansk! Og sproget er vort!
Danmark, på dannebrog-farvede vinger
bæres dit navn over bølgerne bort!*

Budstikken, 1970

Fakta om nynazisme!

København den 27. december 2000.

Ole Hasselbalch har i december-nummeret af *Danskeren* anmeldt bogen ”Blod & Ære”, der handler om nynazismen. Det er en anmeldelse, der stort set ikke følger en eneste af de ”spilleregler” man normalt kan stille op for en anmeldelse. Således præsenterer anmelderen ikke bogens ærinde, hvad vist er almindelig fairnes. Det fremgår kun løseligt, at bogen består af ”overdimensionerede advarsler mod nazismen”, hvad ikke passer. *Blod & Ære* er en dokumenteret gennemgang af nynazistiske aktiviteter siden 2. verdenskrig, op til nu. Især udviklingen i Norden beskrives, og den er ganske alarmerende! Det falder tydeligvis Hasselbalch for brystet, at bogen påviser, hvordan nynazisterne har en række holdninger til ”de fremmede” til fælles med f.eks. Den Danske Forening og Dansk Folkeparti. Mere præcist: Dele af Den Danske Forening, og dele af Dansk Folkeparti. Dét synes jeg Hasselbalch skulle tilbagevise med argumenter! Bogen præciserer i øvrigt knastørt, at man ikke et sekund kan kalde hverken Dansk Folkeparti eller Den Danske Forening for nynazistisk på nogen måde. Naturligvis er det helt legalt at være særdeles skeptisk/kritisk til den førte indvandrerpolitik. Men den debat ligger uden for bogens ærinde. Mht. de ”fejl” Hasselbalch mener at kunne finde i bogen, så blot et par kommentarer: Flere medlemmer af Den Danske Forening har over for forfatteren oplyst medlemstal fra 4.000 op til 10.000. 6.000 er således et kvalificeret skøn (men rettelser modtages gerne). Hvad angår Frede Farmands videooptagelser, så er det muligt, at der er tale om et falsum - men i givet fald et uhyre dygtigt konstrueret falsum. Forfatteren tilbyder således sammen med Hasselbalch at gennemse de nævnte videooptagelser, der viser tilstedeværelsen af nynazister ved Den Danske Forenings møder! I øvrigt bruges dette eksempel i sig selv ikke - ligesom oplysningen om at Jonni Hansen er tidl. medlem af foreningen - til at kaste et specielt odiøst skær over Den Danske Forening. Men til at forklare de fælles holdninger, der gør, at visse personer søger herhen. Mht. Galster så har to af hinanden uafhængige kilder berettet hans gæstevisit i Den Danske Forening - som beskrevet i bogen!

Forfatteren skal gerne medgive, at det har været svært at finde kilde til en bog,

der i høj grad handler om en ”undergrundsbevægelse” - og ikke altid lige artikulerede protester. Men de skriftlige kilder fremgår af bogens litteraturliste, herunder også Demos. De mundtlige kilder (herunder fra politiet samt PET) fremgår ikke, da flere udtrykkelig betingede sig anonymitet. Det er - indrømmet - en fejl, at dette ikke præciseres i bogen.

Til gengæld er det overraskende at læse den sandhedssøgende Hasselbalchs forsøg på at beklikke forfatteren. Ganske rigtigt kan man læse om Lindboe på Internettet (kvasir). At undertegnede ”bød velkommen på Enhedslistens landsmøde” har den enkelte forklaring, at jeg - som journalist - dækkede mødet for DK4! At jeg er ”mangeårig lobbyist for Christiania” er en særdeles stor overraskelse for såvel undertegnede som min familie og venner. Jeg har vist aldrig skrevet om stedet. Og i hvert fald aldrig ageret lobbyist! - Vældigt morsomt fiktivt påfund - af Ole Hasselbalch, som det ville klæde at forholde sig til mindre fiktivt og mere faktisk, også til kritisk lys på hans egen hjertesag: Indvandringen.

Med venlig hilsen
Ole Lindboe
Pilevænget 8
3500 Værløse

Svar

Ole Lindboes indsigelser viser, at han ikke forstår, at når man beskæftiger sig med alvorlige anliggender og herunder inddrager sagesløse mennesker i kompromitterende sammenhænge, må man rede-gøre for, hvorfra man har sine oplysninger.

Lindboes ”antinazistiske” gasværk er renset for sådanne henvisninger. Men man begriber glimtvis, at der er tale om en opsamling af materiale hentet i tvivlsomme kredse såsom hos Demos, Frede Farmand og slige steder.

Farmand er injurieret for sine præsentationer i relation til DDF. Demos’ materiale om DDF blev underkendt af Højesteret som bevis netop for det, Lindboe søger at anvende dem til, og brugeren af det blev ligeledes injurieret. Alt dette kunne Lindboe have opdaget ved at kontakte DDF, da han skrev bogen. Allerede de presseetiske regler - som han i egen-skab af journalist vel burde kende - siger i øvrigt, at man skal konferere belastende oplysninger med dem, de går ud over, for at sikre rigtigheden.

Som kilder anfører Lindboe nu yderligere nogle ukendte (påståede) DDF-medlemmer, hvem han i bogen karakteriserer

som foreningens ”inderkreds”, uagtet de altså er så fjernt fra denne kreds, at de end ikke kender DDF’s medlemstal. Endvidere henvises til kilder i politiet og PET. Alle véd, at politiet og PET ikke slipper den slags oplysninger ud. Hvad er det for oplysninger, der stammer fra politiet, Ole Lindboe?

Derimod har Lindboe undladt at kontrollere det materiale, der ligger lige for næsen, herunder de nævnte domme og mit procedureindlæg i Farmandsagen, der er frit tilgængeligt på DDF’s hjemmeside, og hvori Farmands fiduser er pillet fra hinanden stump for stump i retssalens skarpe lys. Ej heller har han trukket på den gennemgang af nynazisternes markedsføringsstrategi, *Danskeren* trykte for et par år siden. Tilsvarende oplysninger kunne han i øvrigt have fået ved at kontakte Mosaik Trossamfunds formand. I sin ”antinazistiske” forhøje optræder Lindboe tværtimod netop sådan, som nazisterne vil have ham til.

Jeg ser ingen anledning til en reprise af de timelange filmforevisninger, Farmand forlystede landsretten med, og som altså ikke kunne bruges til det, Farmand ønskede. DDF har aldrig brugt nynazister som ”vagtværn”, og i det hele taget er det mig aldeles ligegyldigt, hvem der er kommet eller ikke kommet til foreningens offentlige møder, eller hvem der på et tidspunkt har meldt sig ind under falske fore-givender - muligt hidkaldt af tåbeligt ”antinazistisk” råberi om, hvad DDF står for. At forlange, at man skal afstå fra at have en kritisk holdning til indvandringspolitikken, fordi nazister og andet ros ud fra andre grunde også har en kritisk holdning, er tåbeligt. Kolonihaveejere holder også af at hejse Dannebrog - skal de afstå fra det, fordi nazisterne gør det samme?

Oplysningerne om Lindboes optræden i Enhedslistens og andet regi er ikke mine - men jeg noterer, at han er ude af stand til at begribe, at det dog er meget besynderligt, at han i egen-skab af neutral journalist for DK 4 skulle have åbnet listens årsmøde. Er DK 4 da en del af Enhedslisten?

Ole Lindboe forkastede i 1973 i bogen *Pædagogik er Politik* (s. 39) den empirisk/positivistiske videnskabs krav om en objektiv beskrivelse af virkeligheden. Som han skrev: ”.. For at kunne beskrive en del af virkeligheden kræves der et begrebsapparat, et perspektiv og en problemstilling, som videnskabsmanden først må vælge! - Dette valg kan naturligvis kun være subjektivt...”.

Jo tak, det ser vi. Men så burde Ole Lindboe lade være med at bilde læserne ind, at han står for noget andet.

Ole Hasselbalch

Thomas Sowell's forfatterskab

Et i Danmark lidet kendt amerikansk forfatterskab bringer et frisk syn i den debat, som herhjemme forlængst kører i ring. Der gives bl.a. en virkelighedsnær erkendelse af kulturforskellenes betydning for folkegrupperes ydeevne.

Af Peter Neerup Buhl

Den amerikanske økonom Thomas Sowell (født 1930) fra Stanford University har skrevet en lang række kontroversielle bøger om indvandringen, kulturforskelle og etniske problemer. Han hører til blandt de absolut ledende amerikanske lærde, der tør udfordre den politiske korrekthed, hvilket han som sort måske bedre har kunnet tillade sig uden at miste publikum. Peter Brimelow, forfatter til bogen *Alien Nation* om USA's indvandringskatastrofe (anmeldt i *Danskeren* 1996 nr. 2), har med rette kaldt Sowell "en af den amerikanske intellektuelle verdens underere".

I sin essaysamling *Pink and Brown People* advarer Sowell mod multikulturalismen, idet "multietniske samfunds sårbarhed over for intern strid og opløsning er smertefuldt indlysende ud fra historien, og fra despotiske og blodige eksempler i vor egen tid." Det skyldes grundlæggende, at konkurrence mellem grupper er uundgåelig i en verden med begrænsede ressourcer. Den herskende ideologi er imidlertid blind for dette grundvilkår: "Når visse ideer slår rod i toneangivende cirkler, styrter mange individer og institutioner mod disse ideer ligesom lemminger styrter mod havet."

Den største tankeløse idé i dag er ifølge Sowell, at alle samfundsgrupper ville være lige "repræsenteret" overalt hvis det ikke var for diskrimination eller "samfundets" synder. Ideen om positiv særbehandling for at bøde på fortidens synder er for Sowell gal, idet den kun bøder på visse hvides samvittighed; kun sjældent gør den tingene gode igen for de individer, der selv led under uretfærdigheden. "Kvota skaber ofte nye uretfærdigheder og fører til nyt fjendskab, der plager os i fremtiden." I USA er fx mange hvide blevet forbitrede - med Sowell's fulde sympati - fordi de er blevet nægtet optagelse på universiteter, der har foretrukket mindre kvalificerede minoritetsrepræsentanter.

I sin bog *Preferential Policies* gennemgår Sowell ud fra et internationalt perspektiv, hvordan positiv særbehandling altid fører til polarisering af samfund (ofte til borgerkrig), og hvordan "midlertidige" overgangsordninger altid forevi-

ges. Han spår, at Vesten derfor står over for konflikter, som de nu ses i fx Indien.

En multietnisk politik går imod enhver sund fornuft; den er et typisk "ekspert"-projekt. Bl.a. det får Sowell til generelt at være skeptisk over for ekspertvældet. Desuden kan han nævne, at siden "eksperter" bestemte, hvordan børn skulle opdrages, er de blevet stadig mere ustyrlige og lærer mindre og mindre i skolen. Og siden "eksperter" reformerede behandlingen af kriminelle, er enhver form for kriminalitet eksploderet. Osv. Han slutter sit essay herom: "Det store politiske problem er, at vi tager eksperter for alvorligt. Rigtignok ved en ekspert måske mere end en lægmand. Men ingen af dem ved nok til at kontrollere en hel økonomi eller et samfund med millioner af andre mennesker. Lægmanden indser i det mindste, at hans viden er utilstrækkelig til overhovedet at forsøge på sådan noget. Det gør eksperten ikke. Derfor er han så farlig."

Thomas Sowell

I det hele taget afviser Sowell politikens muligheder for væsentligt at bedre menneskenes kår. Der er voksne mænd og kvinder, der faktisk tror, at uden politiske idealister ville vi stadig leve i fortidens fattigdom - men, tilføjer han, det var Edison, ikke politisk oplysning, der bragte lyset til masserne. Og det var ikke den politiske venstrefløj, men symaskinens opfinder Singer, folk som flest har at takke

for, at de ikke mere bærer pjalter men ordentligt tøj. Politik kan ikke skabe de evner, holdninger og vaner, der fører til virkelige fremskridt. Den udfører kun symbolhandlinger - oftest farlige sovepuder.

Men det er skæbnesvangert, at det nu er politikerne - ikke de nyttige mennesker, der på det frie marked selv må bære ansvaret for deres handlinger -, som tager de afgørende beslutninger. Derved kan et samfund i en lang udvikling føres ud over afgrunden, uden at nogen af dem, der fører an, selv mærker konsekvenserne.

Kultur-hierarkier

I sin bog *Race and Culture* afkræfter Sowell en række af de dogmer, som nutidens politisk korrekte projekter bygger på. Således må han på grundlag af udførlig historisk dokumentation konkludere m.h.t. indvandreres egenart: "Kulturer slettes ikke ved, at en politisk grænse krydses, end ikke når et ocean krydses, ej heller forsvinder de nødvendigvis i efterfølgende generationer, der udadtil overtager et lands sprog, klæder og livsstil." Fx tyskere udvandret til Rusland kom godt et århundrede senere tilbage til hjemlandet med faktisk præcis den samme kultur, de tog afsted med.

Om kultureernes indbyrdes kvaliteter påpeger han, at netop det, at kulturer låner af hinanden, viser, at nogle er bedre til noget end andre. Forskellige racer og etniske grupper har været mest effektive til hver sine ting - hvad forskellene så end skyldes, viser de sig overalt. Standarder for sanitære forhold, kriminalitet og vold, tendens til at være afhængig af andres støtte - på alle disse og andre måder afviger også indvandrergrupper fra deres værtsfolk, hvilket afgør, hvorvidt de bliver en byrde eller en berigelse for dette. (Dette emne er senest uddybet i Lawrence E. Harrison & Samuel P. Huntington (red.): *Culture Matters. How Values Shape Human Progress*).

Mens indvandrere ofte har bragt fordele til tilbagestående samfund, må Sowell om masseindvandring til Vesten i dag skrive: "Ud fra rent økonomiske grunde burde det ikke være overraskende, at indvandrere er mindre efterspurgt, nu hvor de er langt mere udgiftskrævende for de lande,

der modtager dem." De - ofte indirekte - udgifter, som kræves for at integrere vildt fremmede kulturer, overstiger i velfærdsstaten langt den fordel, man får ud af dem. Blandt årsagerne til udgifter nævner Sowell alskens "adfærdsforskelle" og sprogforskelle. Utroligt nok er det nødvendigt at forklare det udtrykkeligt: "Sådanne omkostninger er virkelige og afhænger ikke af opfattelser eller stereotyper, ej heller indebærer de nødvendigvis fordomme eller modvilje."

Særlig i en omfordelingsøkonomi, hvor politiske beslutninger afgør godernes fordeling, tenderer et multietnisk samfund mod at blive konfliktfyldt. Som også den respekterede politolog Alvin Rabushka bemærker i sin bog *A Theory of Racial Harmony* (1974), "vil de forskellige racers forskellige værdier bevirke, at hver race sandsynligvis vil forsøge at trække sine værdier ned over de andre. Det betyder, at multiraciale samfund som sådan vil være konfliktprægede pga. kamp for kontrol over den offentlige sektor."

De førnævnte adfærdsforskelle er også oftest årsag til det, der i dag kaldes "diskrimination" - som om, at det er diskrimination, der forårsager kulturforskellene, ikke omvendt. En studie i USA viste fx ikke overraskende, at såvel sorte som hvide udlejere foretrak hvide beboere i deres ejendom.

Sowell erkender, at det er bittert for et fuldt kvalificeret individ at blive vraget til et job, fordi vedkommende tilhører en gruppe, der blot generelt besidder uhenigtsmæssige egenskaber. Markedet fungerer imidlertid sådan, at omkostningerne ved ikke at generalisere er for høje til, at arbejdsgivere m.fl. kan risikere at ansætte tilsyneladende velkvalificerede repræsentanter fra en statistisk uheldig minoritet. Risikoen for fiasko er simpelthen for stor. Samfundets omkostninger vil blive kolossale, hvis "repræsentativ" udvælgelse gennemtvinges fra politisk hold. Den eneste løsning er, at de selvforskyldt "diskriminerede" grupper selv gør sig fortjent til et bedre omdømme. (Men i stedet bevirker positiv særbehandling i fx USA nu, at bl.a. sorte passivt regner med, at videregående uddannelsespladser og privilegerede jobs simpelthen er reserverede for dem).

Ikke diskrimination, men uhenigtsmæssige kulturtræk er oftest årsagen til en etnisk gruppes fiasko. Fx har japanere i USA været langt mere diskriminerede end puertoricane, men alligevel går det de førstnævnte langt bedre end de sidstnævnte.

Sowells påpegning af, at de sorte i USA ikke blot er uskyldige ofre, har vakt vrede i de herskende politisk korrekte kredse. En

klummeskriver i *Washington Post* hævdede således, at "Sowell giver hjælp og støtte til dem, der tager mad ud af munden på sorte børn. Vidkun Quisling gjorde i sit samarbejde med nazisterne ikke nær så stor skade, som Sowell gør".

"Skyld"-politikens farer

Sowell kommer ind på den urimelige skævhed, der er i opfattelsen af, hvad i-lande og u-lande kan tillade sig over for deres indvandrere. Af idealistisk solidaritet med de koloniserede afrikanere sagde Indiens leder Nehru i 1953 til de meget nyttige indere i Afrika, at hvis afrikanerne ikke ønsker dem mere, "ud skal I, med hele jeres bagage." Da Idi Amin i 1972 smed 50.000 indere ud af Uganda, var verdenspressen mest forarget over, at briterne ikke ville modtage dem alle. Der var forståelse for Ugandas holdning, som blev udtrykt af landets Afrikanske Handelsbevægelses ord om inderne: "Vi har til hensigt at skade, lemlæste, give dem en masse lidelse, endda dræbe dem på den mest foragtelige måde nogensinde, hvis de ikke øjeblikkeligt forlader vort land."

Skævheden i bedømmelsen af Vesten går også på dens "skyld" for slavehandelen, hvor Sowell imidlertid beskriver, hvordan slaveriet gennem hele historien har været et universelt fænomen - særlig araberne handlede slaver i både længere tid og i større omfang end europæerne. Vesten var kun unik ved at ville sætte en stopper for slaveriet - selv til egen ulempe. "Helt præcist var det europæisk imperialism, der fjernede slaveriet fra det meste af verden." Det Osmanniske Riges sultan mødte den britiske ambassadørs krav om at afskaffe slaveriet med en blanding af bestyrtelse og smilen. Kun langvarigt vestligt pres fik tyrkerne til i 1847 officielt at forbyde slaveriet, der var vævet ind i deres samfundsstruktur på alle niveauer.

Og i realiteten behandlede afrikanerne hinanden om muligt værre, end de blev behandlet af de hvide slavehandlere. Sowell gengiver datidens rejseskildringer, hvorefter der i enhver negerlandsby var mange med øjnene stukket ud, afhuggede arme, ben, næser, ører - enten af fjenderne i nabobyen eller af deres egen høvding. Også nutidens afrikanske samfund er jo lidet attråværdige, men i al klag om de sortes situation i USA høres mærkeligt nok aldrig påstande om, at de ville have haft det bedre, hvis deres forfædre ikke var blevet købt som slaver...

Den fejlagtige ideologi om, at imperialismen var en "udbytning" af kolonierne, udspringer med Sowells ord i bogen *The Economics and Politics of Race* af den

fejlagtige merkantilistiske teori, ifølge hvilken et land nødvendigvis må tage fra et andet for at blive rigere. Men tværtimod betyder interaktiviteten en berigelse af begge - hvilket dokumenteres. U-landenes nuværende situation skyldes skavanker i deres kultur - men det er selvfølgelig lettere for dem (ligesom for indvandrere i i-landene) at placere årsagen i moralske brister hos de hvide.

Nutidig u-landshjælp kan efter Sowells mening med lige så god ret kaldes "u-lands-hindring". Den appellerer til de dårligste træk i de i forvejen lidet initiativrige tropiske kulturer. Den i forvejen tilstedeværende menneskelige kapital, ikke pengeindskud udefra, er af altoverskyggende betydning. Tyskland og Japan byggede verdens rigeste samfund på 1945's ruinhobe. Midt i naturlig overflod sulter u-landenes kulturhandicappede masser stadig til døde. Og råbet på en global "omfordeling" vil yderligere svække positionen for klodens få kreative kulturer og styrke de golde i deres krævementalitet. Det akutte politiske kerneproblem er såvist ikke at fordele velstand, men at skabe den. Men det kræver et opgør med de forældede kulturmønstre hos verdensflertallet. Ellers vil støtte til dem være et Sislyfos-arbejde.

Sowells generelle konklusion om konsekvenserne af at føre politik for at sone fortidens "skyld" fortjener at citeres udførligt:

"Det er vanskeligt at gennemgå race- og etniske relationers historie uden at forfærdes over umenneskeligheden, brutaliteten og modbydeligheden ved det hele. Der er intet mere humant eller moralsk ønske end det, at alt dette på en eller anden måde kunne gøres godt igen. Men der findes ingen mere nyttesløse eller farlige bestræbelser end forsøg på at ændre historiens uretfærdigheder. Disse uretfærdigheder skal ikke benægtes. Uretfærdigheder udgør faktisk størstedelen af historien, i lande verden rundt. Men mens deres ofre vil leve for altid som symboler, er de fleste for længst døde som mennesker af kød og blod. Det samme er deres efterfølgere, der er lige så meget unddraget vor hævn, som ofrene er unddraget vor hjælp. Det er måske frustrerende og irriterende, men det kan ikke retfærdiggøres at lade det gå ud over levende mennesker - eller at opvige ny strid ved at skabe privilegier for dem, der i dag minder om historisk skyld."

Forskel på indvandring

I sit banebrydende oversigtsværk *Migrations and Cultures* gennemgår Sowell bl.a. tyskeres, italieneres, japaneres, kine-

seres og jøders udvandring til mange dele af verden gennem historien, og han dokumenterer, hvilke fordele deres aktiviteter har bragt de oftest fattige modtager-samfund. Skildringen viser, hvilken afgrundsdyb forskel der er mellem denne indvandring og nutidens indstrømning af tredieverdensfolk til i-landene. Sowell undlader da heller ikke igen at rette brodden mod nutidens politisk korrekte tale om, at alle kulturer skal "respekteres": Nej, svarer han, kun de, der gør sig *fortjent* til respekt, kan hæve sig til denne anerkendelse. Udtrykket "lige respekt" afslører, at selve begrebet respekt har mistet sin mening.

Tyske indvandreres kolonier i USA var i kontrast til nutidens araber-ghettoer hos os kendt for at være faktisk kriminalitetsfri områder, hvor en kvinde kunne gå sikker gennem skoven om natten. En anden forskel mellem datidens nyttige indvandrere (til især Amerika) og nutidens var de førstnævntes beskedenhed, fx tilbageholdenhed i politik: De gjorde sig først gennem generationer fortjent til respekt gennem hårdt arbejde, hvorefter deres politikere repræsenterede hele samfundet, ikke blot deres egen gruppe. Nutidens Kuraishy'er og Khader-ætlinge kræver kort efter ankomsten førsteplads i rampe-lyset uden at have fortjent noget som helst. Men som Sowell understreger: Skal den almene opfattelse af en gruppe ændres, er adfærd og arbejdsresultater mere effektive end moralske korstog og følelsesfulde fordømmelser.

Ud fra fortidens erfaringer kan man også ane mekanismer, der virker i nutidens indvandringsstrøm: Sowell beskriver det generelle fænomen "kæde-migration" - en lille pionergruppe, der reklamerer for rejsemålet i post til hjemlandet eller endog betaler for slægtninges indvandring, stod fx for 90 procent af indvandringen til Australien i forrige århundrede. Akkurat ligesom fremmedarbejderne har været koloniseringens brohoved her. Hvorfor en ganske massiv reparation er fornøden.

Jøder var blandt de mest gavnlige indvandrere i mange lande, men af Sowell forklaring på fraværet af antisemitisme i USA kan man ane, hvorfor ledende jøder i Vesten i dag taler så stærkt for masseindvandringen: "Jøder i Amerika var simpelthen en af et antal indvandrergrupper, mens de i Europa i århundreder var en enkelt påfaldende minoritet." Jøder har med Sowell's ord konsekvent stået for den politiske venstrefløj i deres værtslande - desværre kommer han ikke nærmere ind på den enorme magt, de har i USA. Det er nok *for* følsomt.

Selv den mest gavnlige indvandring kan altså blive en fare. Det viser Sowell også med sin gennemgang af Fijis historie - pga. det multikulturelle samliv for få år siden af Paven udråbt til "et symbol på håb for verden". Siden er der mildt sagt sket en del. Endnu i 1881 udgjorde de indiske ("nyttige") fremmedarbejdere kun 1 procent af befolkningen, tyve år efter 14 procent. Nu udgør de omkring halvdelen - resultatet er velkendt. I sin diskussion af indvandringens fordele og ulemper må Sowell da også fremhæve: "Pointen er, at indvandring grundlæggende kan påvirke samfundets struktur og endog opløse de bånd, der holder nationen sammen."

En anden fordel ved, at verdens forskellige folk og kulturer bibeholdes i deres separate mangfoldighed, er blevet rammende udtrykt af geografen Donald Vermeer:

"Intet i den fysiske eller menneskelige sfære er jævnt fordelt. Ingen spatel har spredt menneskelige og miljømæssige elementer jævnt over jordens overflade. Hvis disse elementer, såsom befolkning, ressourcer eller klima var jævnt fordelt, ville alle verdens folk og områder have præcis det samme potentiale. Fravær af forskelle ville eliminere handel og nødvendigheden af at udveksle varer og ideer."

Kun forskellene fordrer det mellemfolkelige samkvem - den homogeniserede verdensstat vil gøre det unødvendigt for nogen at forlade sin hjemegn. Andre steder er der jo ligesådan.

I *Migrations and Cultures* konkluderer Sowell bl.a., at den udbredte folkelige vrede i Vesten mod indvandringen bør være advarselsslampe til magthaverne om, at kombinationen af slappe udlændingelove, velfærdsstat og understøttelse af fremmede kulturer i værtslandet er en eksplosiv cocktail. Men i stedet bekræfter den udbredte vrede blot eliterne i deres moralske overlegenhed. Fortsættelsen af fremmedkursen går især ud over ægte flygtninge, som afvises pga. vrede over en politik, hvor ideologer har brugt de fremmede som instrumenter til nedbrydning af samfundets traditionelle værdier, som ideologerne afskyr.

Den mest effektive måde at nyttiggøre migration på i dag er ifølge Sowell, at indvandrere returnerer fra i-landene til deres fattige hjemlande med nye kundskaber. Dette gør vel at mærke en politik for fri udrejse vigtigere end en politik for fri indrejse. Men, fremhæver han, generelt bliver vandring af mindre og mindre værdi, fordi flytningen af personer nu er den mindst effektive måde af flytte kapital på. Alternativet er handel og oprettelse af firmaer i udlandet. Japan er fremtids-

billedet på, hvordan en nation næsten uden indvandring lærer af fremmede og derpå sælger og producerer standardsættende produkter over hele verden.

Opgør med politisk korrekthed

I *Knowledge and Decision* beskriver Sowell detaljeret, hvordan viden spredes i samfundet. Han advarer om, at dette lider under et stadig større svælg mellem personer med førstehåndsviden og beslutningstagerne. Et svælg, der truer friheden, fordi beslutningstagerne så udskifter reel viden med abstrakte elitære sociale visioner om, hvordan tingene burde være. Problematikken i dette prisbelønnede værk rammer altså i kernen af vor aktuelle udlændingepolitik.

Sowell's store fremdragelse af faktisk historisk stof brede i sig selv grundigt undergrave de herskendes selvsikre verdensbillede, men i flere bøger går han ind på selve den bagvedliggende politisk korrekte, "progressive" (i USA "liberale") mentalitet, der tilsyneladende for altid vil gøre fomuftargumenter mod den til det samme som at slå i en dyne. I bogen *A Conflict of Visions* går han til roden i sin forklaring på standardopfattelserne hos de "progressive" og "reaktionære", der angiveligt udspringer af et enhv. optimistisk og et pessimistisk menneskesyn. Derfor er venstreorienterede som regel mere intolerante over for afvigende holdninger end mere konservative personer: Det progressive menneskesyn går ud fra tilværelsens ubegrænsede muligheder, hvorfor ethvert ønske om restriktioner opfattes som udtryk for ond vilje.

Verdenssyn i konflikt

Man oplever det gang på gang: I debatterne om kriminalitet, politi, pædagogik, uddannelse, indvandring, socialpolitik og meget andet: Der er to lejre, der begge dynger tonsvis af dokumentation og argumenter op for deres standpunkt, men alligevel flytter skillelinierne sig næppe.

Måske er det fordi alle mennesker både ser og tolker verden ud fra nogle simple grundantagelser, der i sig selv giver en konsistent forståelse af alle områder. Som Bertrand Russell sagde: "Ethvert menneske er, hvor det end går hen, omgivet af en sky af behagelige overbevisninger, der følger med det som fluer på en sommerdag."

De to forskellige verdenssyn, der ses i konfrontation på de fleste områder, udspringer måske af to forskellige antagelser om kausalitet i menneskelig adfærd: Handler mennesket bedst målrettet ud fra indre værdier eller idealer, som det vil være realistisk at nå med god vilje? Eller

springer mennesket ifølge sit væsen oftest over, hvor gærdet er lavest, dvs. det handler ikke af egen drift "godt", men må dries frem via straf og incitamentet?

For at forstå og handle i verden må vi tolke den efter en simpel model (det er dog kun modstanderens der kaldes "forsimpelt!"); lad os blot kalde de to skitseret ovenfor den optimistiske og den skeptiske (alle betegnelser er værdiladede, men disse dog mindre end fx "idealistisk" og "realistisk", eller "åben" og "indsnævret").

Det grundlæggende syn på årsagen til menneskelig adfærd skyldes hos den enkelte ikke så meget refleksion eller undersøgelse men er mere intuitiv-følelsesbettinget.

I politisk filosofi kan tages to yderpunkter som Rousseau og Hobbes. Den første overbevist om det gode naturlige menneske, der kan udvikles hvis blot det får frihed til det. Den anden lige så overbevist om nødvendigheden af en stærk hersker til at forhindre alles kamp mod alle.

Tilhængerne af det optimistiske menneskesyn søger at opdrage den enkelte til at vise større kærlighed til helst hele verden. Netop *hensigten* om at gøre godt anses som dydens essens (her fremdrager Sowell som typeeksempel William Godwins *Enquiry Concerning Political Justice*, 1793). Så kan det i øvrigt tilgives, om hensigten fejler målet. En ideolog uden nogen som helst økonomisk viden, der lidenskabeligt taler for en bestemt økonomisk politik, spørger således "ikke om det er vand eller benzin, han smider på økonomiens ild - han spørger kun om det er gjort med god mening."

Skeptikerne mener med Adam Smith, at den enkelte uhjælpeligt med langt større uro vil imødesæ tabet af egen lillefinger end millioner død på den anden side af kloden. Dette mente Smith endog var godt, idet vor uro for det fjerne er "ganske nyttesløs". Den umiddelbare indsats for sig og sine ville omvendt også medføre størst almen nytte.

Det optimistiske menneskesyn fordrer altså bevidst handling med det gode som målsætning. Skeptikeren tror det muligt at nå (knap så) gode forhold ved incitamentet og ved at pålægge sanktioner for at handle ondt - det gode kan kun komme frem ad *indirekte* vej. Den gode hensigt betyder her ikke så meget - den kan endda brotlægge vejen til Helvede. Edmund Burke henviste til "de menneskelige fejls gavnlige virkninger" og til "de dårlige konsekvenser af de mest utvivlsomme dyder".

Optimisten tror det muligt at hæve menneskene fra nutidens moralske gennemsnit. Condorcet imødeså den dag, hvor vi kunne "udføre af naturlig tilbøjel-

lighed de samme pligter, der i dag kræver anstrengelse og afsavn". Når målet ikke nås, ledes der efter *årsager* til fiaskoen. Når der er krig, fattigdom eller kriminalitet, må der være nogle skyldige, ondskab eller omstændigheder, som kan fjernes. Skeptikerne betragter tværtimod miserable forhold som grundvilkåret - hvad der vækker undren og kræver forklaring er, når der er fred og velstand. Og i modsætning til hos optimisten ses "det bedste" som det godes værste fjende. Træerne vokser ikke ind i himlen. De visner i forsoget på det.

Condorcet mente, at det kun er via tænkningen - ved eksplicit analyse og argumentation -, at man kan nærme sig sandheden. Omvendt står skeptikerne for den uudsagte, vanemæssige traditionelle visdom - ja hævder endog fordommenes godhed (Burke) -, som kun bør afvises under meget tvingende omstændigheder.

Alt dette betyder ikke, at skeptikerne er modstandere af fremskridtet, som optimisterne forstår det. Både Burke og Smith kritiserede kolonistyre og slaveri samt foreslog talrige hjemlige reformer. Men for optimisterne, der tror på muligheden af at realisere gode hensigter, må skeptikernes afvisning af den direkte vej forekomme som udtryk for ond vilje eller som tegn på, at de står i tjeneste for odiøse interesser, der må demaskeres.

At gøre dette og at lede resten på den rette vej er som regel ifølge optimisterne de fås privilegium. Allerede hos Platon var det kun filosofferne, der kendte det gode, som staten skulle styres efter. Også Rousseau anså det for "den bedste og mest naturlige ordening, at de mest vise regerer flertallet".

I modsætning hertil er det en konsekvens af det skeptiske syn, at i forhold til den enorme viden, som ligger i summen af samfundets processer, er det mest uvidende såvel som det mest vidende individ næsten lige små. Ingen af dem kan overskue at styre samfundet direkte mod fælles mål. Hvad der kan gøres er derfor blot at regulere individets færd via incitamentet og opnå tålelige vilkår uden noget individs bevidste stræben på helhedens vegne (F.A. Hayek). I kontrast til dette står fx optimisternes uvilje mod forretningsverdenens egoisme, som får dem til at pålægge den samfundsmæssige pligter når den investerer, ansætter, sponsorerer m.v. Jvf. herimod Adam Smiths bemærkning: "Jeg har aldrig set noget særlig godt gjort af dem, der styrede handelen efter det almene vel".

På grund af deres læggen vægt på individets bevidste vilje til at gøre godt er optimisterne hurtige til at udpege angivelige

svigt. Skeptikerne ræsonnerer, at da samfundet er meget komplekst selv for kloge individer, kan man "gøre de værste ting uden at være de værste mennesker" (Burke). Fiaskoen skyldes måske ikke så meget svigt som selve projektets natur. For optimisterne er samfundets under med George Bernard Shaws ord dog "hverken uheldbredelige eller særlig svære at kurere, når de er diagnosticeret videnskabeligt".

Optimisten lægger stor vægt på retfærdighed - målet er at gøre alle lige -, mens skeptikerne ikke tror det muligt at løse den enkelte fra diskriminerende bindinger til de nærmeste. Når to liv er i fare og kun et kan reddes, vil man vælge en slægtning af loyalitet, ikke af retfærdighed. Troen på muligheden af en neutral instans, der kan løse problemer til alles tilfredshed, er det realiserbare mål for optimisten, nye ondens rod for skeptikeren. Begreber som "patriotisme" og "forræderi" er derfor meningsløse for den første, varige kernebegreber for den sidste. For William Godwin var "kærlighed til landet" et "svigefuldt princip", der ville knæsatte "en præference, bygget på tilfældige relationer, ikke på fornuften."

Optimistiske og skeptiske syn er ifølge Sowell ikke altid kongruente med venstre- og højrefløj. Marx stod således helt klart for det skeptiske syn på menneskets muligheder - indtil kommunismen engang var realiseret. Socialdemokraterne var med rette hans dødsfjender, idet de troede på de samme muligheder allerede i dag. For Marx var det ikke odiøse personer, der forårsagede samfundets under, men systemiske processer - herved adskilte han sig også fra en moderne humanisme, der er Rousseaus arvtagere. Fra den anden fløj stod også nazismen helt klart for et optimistisk syn på den bevidste viljes mulighed for at realisere et bestemt samfund, hvorfor kun mennesker med ond vilje stod i vejen.

En erfaringsmæssig konsekvens af det optimistiske syns virke i politik er forøgelse af statens magt - den skal gennemføre det gode. En mængde eksperter skal lokalisere årsagen til samfundets under følgende Condorcets ord om, at al forbrydelse og vrangvilje kan spores tilbage til et lands lovgivning, institutioner eller fordomme. Enkelte uretfærdigheder og uligheder kan ikke accepteres, selv i et i øvrigt velordnet samfund. Herimod står fx Hayeks ord om, at al tale om social retfærdighed er absurd, en kvasi-religiøs overtro eller en hul besværgelse, "der ikke tilhører kategorien fejl men kategorien nonsens". Vi må herefter sætte vor lid til en fri økonomis incitamentet, der med

Milton Friedmans ord i altovervejende grad er til den lille mands fordel.

Modsætningerne mellem optimister og skeptikere kan næppe behandles udtømmende. Uenigheden om, hvad der driver mennesket, gør påberåbelsen af "det største gode for det største antal" til en i sig selv tom lyd - for hvad er det største gode? Alt efter opfattelsen af, hvordan samfundet bedst fungerer - via den enkelte indre idealer eller ydre nødvendighed - kommer man frem til diametralt modsatte modeller.

De frelstes samfundsmode

Sowell analyserer i bogen *The Vision of the Anointed*, "De salvedes visioner" - med undertitlen "selvros som basis for socialpolitik" - den konsekvente fiasko for de seneste årtiers tiltag indenfor uddannelse, kriminalitetsbekæmpelse, familiepolitik m.m. Igen ud fra hans konservative eller "tragiske" livssyn, hvis modpol får det endelige skud for boven i hans seneste værk *The Quest for Universal Justice*. Heri udpeges stræben efter "kosmisk retfærdighed" som vor tids hovedskavank.

Enhver ægte eller indbildt ulighed skal erstattes af "lighed", fordi uligheden ikke erkendes som en del af verdens natur eller som resultat af forskellig indsats, men som konsekvens af en uretfærdig "diskrimination". Bevis herfor kan altid fremvises, fordi det udvælges ganske selektivt for at bekræfte den i forvejen underliggende ideologiske hypotese. Således vakte det i USA ramaskrig, da det i 1993 kom frem, at sorte oftere end hvide blev afvist ved ansøgninger om lån. Derimod nævnte ingen, at hvide blev afvist oftere end asiater. Eller at sorte, der søgte lån, i snit var mere forgældede end de hvide og ofte var kendt som dårlige betalere. "Diskriminationen" var med andre ord velfortjent.

Det er den ofte. Men i nutidens skoler må selv den værste adfærd ikke fordømmes. Man må nemlig ikke krænke "selvfølelsen" hos ballademagere, som skal agtes på lige fod med mønstereleven. Herregud, de er jo begge udtryk for livets "mangfoldighed"; ingen er bedre end andre! På samme facon nivelleres racer og kulturer.

Ethvert forsøg på at sætte standarder brændemærkes som odiøse bestræbelser for at holde dem udenfor, hvis baggrund p.t. ikke er skræddersyet til standarden. Dermed opgives enhver standard.

Det er dog stadig svært nogetsteds at finde teoriens tilfældige fordeling af individer af enhver herkomst på alle pladser i samfundet. I virkelighedens verden giver kulturelle m.fl. kvalifikationer fordele og skaber ujævn fordeling alle grupper imel-

lem. "Anti-diskriminations"-retssager sikrer således advokater levebrød, så længe overtroen på et samfund uden diskrimination hersker.

Der er med Sowell's ord nu opbygget en verden, hvor andres succes er et klagepunkt i stedet for et eksempel til efterfølgelse. (Det ses også i forholdet mellem i- og u-lande). Det, der burde beundres som resultater af stordåd, er nu "privilegier", som det gælder om ufortjent at tilrane sig. Alt lægges an derpå. Fra et kosmisk perspektiv er A "favoriseret", hver gang A klarer sig bedre end B. At A måske i kontrast til B har gjort en indsats for at overvinde nogle vanskeligheder, er der ikke plads til i denne verdensopfattelse.

Sowell opsummerer rammende lighedsideologernes mentalitet: "Mange af dem, der stræber efter en vision om kosmisk retfærdighed, tager simpelthen et standpunkt imod traditioner, moral og institutioner, som muliggør denne civilisations overlevelse. Civilisationens forudsætninger er ikke interessante for dem, der fokuserer på dens mangler - dvs. den grad af underlegenhed, der er mellem det, der i dag eksisterer som frugten af århundreders anstrengelser og ofre, og det, de kan skabe i deres fantasi øjeblikkeligt og uden omkostninger, i den magelighed og sikkerhed, som er tilvejebragt af det samfund, de foragter."

Vestens samfund er for tiden ved at blive tilintetgjort udefra og indefra af mennesker, der ikke evner at opretholde vor civilisation - af henhv. kulturelle og ideologiske årsager. Som erstatning fås et stadig mere forarmet kontrolsamfund med uhyggelig retsikkerhed for oprindelige indbyggere, der pr. definition diskriminerer så længe de eksisterer.

Uduelige middelalderkulturer og deres apologeter vil i stadig stigende grad sætte dagsordenen, der vil gå ud på at kvæle de sidste spirer af velstand og frihed, og til sidst endelig ombringe den forhadte europæiske kultur, som er selve tornen i øjet på 68'erne og deres fremmede hjælpetroppers nedbrydningsprojekt.

Thomas Sowell: Udvalgt bibliografi

Ethnic America.

BasicBooks 1981. 368 sider.

Markets and Minorities.

BasicBooks 1981. 141 sider.

Pink and Brown People and Other Controversial Essays.

Hoover Institution Press 1981. 150 sider.

The Economics and Politics of Race.

Quill 1983. 324 sider.

A Conflict of Visions: Ideological Origins of Political Struggles.

William Murrow & Co 1988. 273 sider.

Preferential Policies: An International Perspective.

William Murrow & Co 1990. 221 sider.

Race and Culture. A World View.

BasicBooks 1994. 331 sider.

The Vision of the Anointed: Self-Congratulation As a Basis for Social Policy.

BasicBooks 1996. 320 sider.

Knowledge and Decisions.

HarperCollins 1996 (2nd Ed.). 448 sider.

Migrations and Cultures. A World View.

BasicBooks 1996. 516 sider.

Conquests and Cultures: An International History.

BasicBooks 1999. 493 sider.

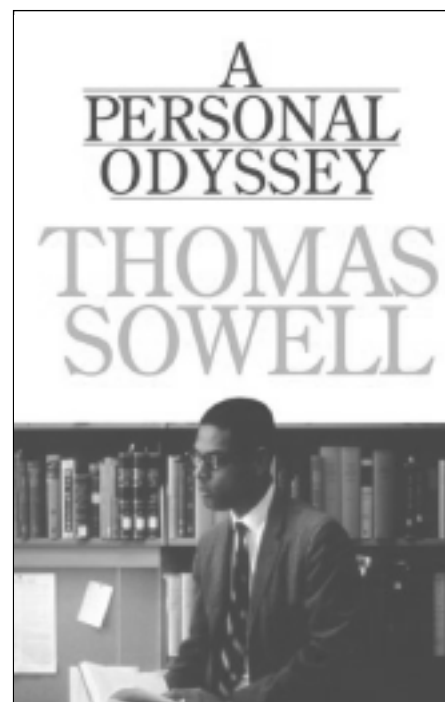
Babarians Inside the Gates And Other Controversial Essays.

Hoover Institution Press 1999. 268 sider.

The Quest for Universal Justice.

Free Press 1999. 214 sider.

Thomas Sowell's hjemmeside:
www.tsowell.com

Senest - i efteråret 2000 - har Sowell udgivet sine erindringer, en markant skildring af vilkårene for en politisk ukorrekt tænker i USA.

Danmark Rundt

Hovedstadsområdet

Den "danske" folkeskole

I Berlingske Tidende 19/12 99 berettede en lærer fra Blågårdskolen i København om den multietniske dagligdag.

Det fælles for børnene i hendes klasse - primært fra en række muslimske lande - er, at "ingen af dem har et udviklet sprog. Alene det gør det jo umuligt at undervise klassen på et fælles grundlag, og det lider de danske børn selvfølgelig under." De fremmede forældre bidrager ikke til at stimulere deres børn.

Læreren var meget overrasket over, hvor meget de danske børn på Nørrebro mindede om de børn, hun kendte fra sin tidligere skole i Hellerup: "Mange af dem her på Nørrebro har jo en noget anderledes baggrund i forhold til dem fra Hellerup, men alligevel kommer de i den grad med et fælles grundlag. Danske børn har de samme normer for samvær. Og det har de andre bare ikke. Ingen af dem."

Hun har flere fremmedbørn af tredje generation i sin klasse. De ser ikke ud til at ændre sig væsentligt i adfærd og sprogbrug. På skolen hersker der en rå New York ghetto-agtig stemning. Lærerne må være meget forsigtige for ikke at blive kaldt racister, og om sine kolleger oplyser hun: "Nogle har jo klasser, hvor der næsten ikke er danske børn, og de er totalt stressede og opgivende."

Storinterviewet med læreren, der altid har stemt SF, slutter med hendes konklusion, at hun ikke kan være optimistisk på det multikulturelles vegne. Den nuværende kurs med så store fremmed-andele er simpelthen en umulighed.

Fyn

Konkurrencedygtighed via svindel

Hver anden af de 61 ansatte i pizzariaer på Nord- og Vestfyn, som medarbejdere fra Told- og Skatteregion, Odense, politiet, kommunen og Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring stødte på ved en aktion fredag aften, arbejde ulovligt. Desuden viste aktionen, at 20 ud af 28 besøgte virksomheder havde problemer med regnskaberne

(Ritzau 09/12 00).

Over det hele

Muslimsk studenterfront

I november blev "Foreningen af Studerende Muslimer" (FASM) stiftet som den første landsdækkende organisation af sin art. Foreningen vil ifølge Kristeligt Dagblad 6. november 2000 bl.a. gå i brechen for studerende, der vil have bederum på deres uddannelsessteder. Desuden vil den rådgive de unge fremmede om islam og uddannelse, og den vil ifølge talsmand Fatih Alev (ledende imam i Danmark) "bryde den mundlamhed, der præger danske muslimer, når Mellempøst-konflikt og andet spreder forkerte opfattelser af islam"! Alev ser foreningen som forløber til en større og stærkere muslimsk forening for alle herboende muslimer.

Multietniske museer

Kulturministeren vil i sin nye museumslov have indskrevet en særlig forpligtelse over for det flerkulturelle samfund. Danske museer skal herefter også afspejle etniske mindretals liv og kulturer, for det danske samfund "har fået flere farver i paletten, og det skal museerne afspejle". Islamisk kunst, dansk-tyrkisk indvandrerhistorie eller moderne muslimsk kultur kan således blive temaer i kommende danske museumsudstillinger.

Som om vi ikke har nok af den slags i dagligdagen.

(Kilde: Berl. Tid. 6/10 00).

Selvforskyldt ledighed

Det synes ikke at være danskernes "racisme", men de fremmedes kvalifikationer, der holder dem uden for arbejdsmarkedet: Kun fem pct. af de kvindelige indvandrede, der taler flydende dansk, er arbejdsløse; blandt mændene er tallet seks pct. Det svarer næsten til andelen af arbejdsløse i hele befolkningen. Omvendt er beskæftigelsen kun otte pct. blandt indvandrerkvinder, der taler meget dårligt dansk - og 21 pct. hos de mænd, der er meget dårlige til dansk. Kun 25 pct. af indvandrere og efterkommere taler flydende dansk.

Blandt de indvandrere, der har en udenlandsk uddannelse, som ikke kunne bruges her i landet, angiver 20 pct., at det skyldes deres manglende danskundskaber; godt en tredjedel af de øvrige har en uddannelse, som ikke kunne godkendes her i landet, eller som er irrelevant eller forældet.

For fremmede kvinder er deres talrige børn desuden en hindring for beskæftigelse. Endelig betyder det danske socialsystem, at den store andel af lavtlønnede fremmede intet incitament har til at komme ud i selvforsørgelse.

(Kilde: ArbejdsMarkedsPolitisk Agenda 31/8 00).

Dagligdag under besættelsen

Fire-fem unge indvandrere forsøgte 5. november et røverisk overfald mod en 39-årig mand på Store Kongensgade i København. De fremmede havde passeret manden på fortovet, da de bagfra slog ham i hovedet med en hård genstand og søgte at rive hans halskæde af. Manden slog fra sig, og så trak en af de fremmede en pistol og skød mod ham. Heldigvis blev han kun ramt i låret og kunne selv tage på hospitalet med en taxa. (Ekstra Bladet 6/11 00).

I Holbæk blev en 20-årig i Ladegårdsparken (nydansk ghetto, red.) slået og sparket og fik stjålet sin tegnebog med 900 kroner, før de unge mænd lod ham ligge på gerningsstedet. Kriminalpolitiet oplyser, at den særdeles grove vold blev begået af tre-fire meget unge mænd, der ifølge politiets signalement alle er af udenlandsk herkomst eller andengenerations-indvandrere. (Holbæk Amts Venstreblad 16/11 00).

I Aldi i Jonstrup ved Ballerup efterlod to mænd, hvoraf den ene talte dansk med accent, en bestyrer bundet og hjælpeløs på gulvet, hvorefter de forsvandt med boksens indhold (JP 21/11 00).

På Brøndbyøster Station greb en gambiansk mand fat i sin kone - de to står overfor en skilsmisse - tvang hende til at følge med gennem København og slog hende flere gange. Da nogle forbipasserende ville hjælpe kvinden, nåede den aggressive mand at give den ene af dem et knivstik, inden politiet fik ham anholdt (JP 22/11 00).

To mænd røvede omsætningen på 265.000 fra Charlottenlund Travbane. De var begge maskerede, men den ene talte med accent og er ifølge politiet af sydlandsk afstamning (JP 23/11 00).

En iraker, der dumpede til køreprøven for 9. gang, overfaldt og slog med en knytnæve den motorsagkyndige politimand på næsen. Efter besøg på skadestuen er politimanden sygemeldt i 1½ uge (Ekstra Bladet 24/12 00).

To 30-årige mænd blev lørdag nat stukket ned med kniv - ialt fem gange - bag Kalundborgs gågade. De havde forinden besøgt et pizzeria, hvor de var kommet i diskussion med en gruppe unge mænd, som Kalundborg Politi betegner som nydanskere. Begge mener, knivstikkerne kommer fra den gruppe, de netop havde diskuteret med (Holbæk Amts Venstreblad 28/11 00).

En årelang strid mellem to palæstinensiske familier nåede tirsdag sin foreløbige kulmination med vold, trusler på livet og brandbomber i Helsingør (JP 30/11 00).

En 25-årig ghaneser forgreb sig på og voldtog en 15-årig ung pige i en lejlighed i Brønshøj. Han er varetægtsfængslet 13 dage i isolation (JP 30/11 00).

Hærværk og ballade med unge 2. generationsindvandrere sætter igen sit præg på Odense, lyder meldingen fra nærpolitistationen i Vollsmose. I nattens løb blev en politibil totalt skadet efter en påsat brand, ligesom et større antal butiksruder i Vollsmosecentret blev knust af nydanskerne (JP 06/12 00).

Også i Høje-Taastrup lykkedes det en gruppe nydanskere at trænge fire politibetjente op i en ker og overfalde dem med slag og spark. Herunder befriede de 15 unge en anholdt butikstyv (JP 12/12 00).

I en bus på vej fra Glostrup til Roskilde overfaldt en gruppe 2. generationsindvandrere fem yngre drenge og tvang dem til at aflevere deres jakker og bluser. Buschaufføren slog alarm, men inden politiet var nået frem, var røverne stået af i Høje Taastrup. For at undgå repressalier måtte chaufføren hastigt køre videre (TV2 Texttv 12/12 00).

Tre unge mænd på 16 og 17 år med tyrkisk baggrund er ved retten i Taastrup tiltalt for at have tvunget en 15-årig pige til sex, skriver Ekstra Bladet 12/12 00. De tiltalte nægter sig skyldige i tvang og hævder, at pigen selv lagde an på dem. Pigen og hendes familie har måttet flygte til en anden landsdel.

Følgende er fra København Politis døgnrapport (www.kbhpol.dk):

9. december: I Bystævneparken i Brønshøj røvede to udenlandsk udseende gerningsmænd en 99-årig mand for hans tegnebog. Den ene gerningsmand greb fat i den gamle mand bagfra og lagde ham ned på asfalten, hvorefter han tog hans pung. Denne kastede han til medgerningsmanden, hvorefter begge stak af i løb mod voldområdet.

På Vesterbrogade ved Helgolandsgade blev tre drenge passet op to arabisk udseende gerningsmænd i 15-18 års alderen. Under trusler om at skyde drengene røvede gerningsmændene en dyr vindjakke og ca. 100 kr. i mønter. Den mobiltelefon, den ene forurettede havde, ville gerningsmændene ikke have, eftersom det var en Siemens.

To østeuropæere forsøgte sig som butikstyre i Fisketorvets shoppingcenter. Først forsøgte de at stjæle en bærbar computer i én radioforretning ved at knække alarmer af. Da det mislykkedes, fortsatte de til den næste radioforretning, hvor de forsøgte at stjæle et digitalt kamera og en mobiltelefon. Samlet værdi omkring 25.000 kr. Begge blev anholdt, og sagen behandles sammen med deres asylansøgninger.

På Nørrebro var to søskende - en mand og en kvinde - på besøg hos deres mor. Det kom til husspektakler, da der udvikledes et skænderi om, hvad man måtte og ikke måtte gøre under Ramadanen. Politiet fløjtede kampen af.

10. december: En ung mand var på vej med S-tog linie A mod Hillerød. På Engshave Station steg 5 udenlandsk udseende unge mænd på toget, og kort efter truede de anmelderen verbalt til at udlevere sine penge - i alt ca. 100 kr.

Under påskud af at ville låne et stykke papir kom to mørklødede gerningskvinder ind i lejligheden hos en 89-årig kvinde i Slangerupgade. De stjal 5.500 kr. fra forurettedes pung i lejlighedens spisestue.

11. december: På Vesterport Station blev en 16-årig dreng passet op af to tyrkisk udseende gerningsmænd, der forlangte at få hans penge. Den 16-årige tog sin tegnebog frem og gav dem i første omgang 100 kr. Den ene af gerningsmændene tog herefter selv yderligere 800 kr. fra tegnebogen, inden han og medgerningsmanden forsvandt op mod selve stationsbygningen. Gerningsmændene var begge i alderen 16-17 år.

På Hovedbanegården henvendte to udenlandsk udseende drenge sig til en gruppe på tre 13-14 årige drenge og spurgte dem: "Nu spørger jeg pænt - har I nogen penge?". Da de tre drenge svarede benægtende, forlangte gerningsmændene i truende vendinger, at de tog deres tegnebøger frem. Gerningsmændene rodede dem herefter igennem, men fik intet udnytte.

Igen på Hovedbanegården blev to drenge passet op af tre udenlandsk udseende drenge, der sagde til dem: "Jeg siger det stille og roligt én gang - har I nogen penge?". Under trusler om tæv fik de udleveret 35 kr. fra en af de forurettede, men var ikke interesseret i en mobiltelefon, som de også havde.

12. december: En 42-årig kvinde spadserede ved Fælledparken, da en ca. 40-årig mørklødet mandsperson kom ud fra parken og trak kvinden med ind i nogle buske. Kvinden skreg højt, og et par mænd der kom cyklende, kom kvinden til undsætning, de slog den 40-årige mand, hvorefter de tog kvinden med sig.

En 97-årig kvinde der ser og hører meget dårligt var alene hjemme, da det ringede på hendes dør. Udenfor stod en udenlandsk mand. Han var elegant klædt måske med et lille sort overskæg. Manden forklarede, at han skulle kontrollere anmelderens medicin, hvorefter hun lukkede ham ind. Han gik ind i hendes soveværelse, medens hun selv satte sig i sin stol i stuen. Kort tid efter gik manden igen. Fra et skab i soveværelset var der fjernet ca. 400 kr.

14. december: Om eftermiddagen var en ældre mand på spadseretur på en sti i Lersøparken. Pludselig blev han omklamret bagfra af en mørklødet ca. 20-årig mand. Forurettede strittede voldsomt imod, men det lykkedes alligevel gerningsmanden at presse ham ind i parken og over til et træ, som han pressede ham op ad. En medgerningsmand kom til, og i forening gennemrodede de forurettedes lommer og stjal hans tegnebog.

En 38-årig mand blev på Nørrebro 2. januar overfaldet af to unge mænd med etnisk baggrund. De trak ham ind i en port, og her fratog de ham jakke og kontanter ialt for 2300 kr. De tildelte også offeret en del spark og slag.

Samme dag på Nørrebro blev en 67-årig mand overfaldet, også af to etniske typer. Netop som de to mænd havde passeret den 67-årige på gaden ud for en Netto-forretning, greb de ham i hver arm, og trak ham ind i Netto-forretningens baggård. Manden havde råbt om hjælp, hvorefter den ene voldsmand slog ham i ansigtet. Den anden holdt manden mens den første fjernede hans pung indeholdende ca. 300 kr. og et HT kort.

Stadig samme dag på Nørrebro sad en 84-årig kvinde i kørestol alene i en handicapbus idet chaufføren var inde i en opgang på Nørrebro med en anden passager. Vognen havde lukkede døre, men var uaflåst. To drenge af fremmed udseende åbnede døren ind til bussen og gik ind, hvor de stjal den 84-årige kvindes håndtaske, der lå i en kurv under hendes rolator.

Stadig samme dag: En kvinde var ved at lægge en kassette, med dagens omsætning, i en bankboks i Brønshøj, da en mand, kenyaner eller etiopier, rettede henvendelse til hende. Han havde en blank/sølvglinsende genstand gemt i højre jakkeærme, medens han på gebrokkent dansk sagde: "Giv mig pengene din fucking kælling" Han fik ikke kassetten og løb væk.

Dagen efter var en 76-årig mand på vej hjem efter et besøg i sin bank. Da han er ved opgangen til sin bopæl og går ind i elevatoren, følger der to udenlandske mænd med. De gik med ind i elevatoren, hvor den ene pressede den ældre mand op mod væggen bl.a. ved at holde manden for underansigtet, medens en af de to fjernede mandens tegnebog indeholdende 800 kr. og Dankort.

Samme dags aften kom tre unge med indvandrerbaggrund i klammeri med en mand, der var ude at lufte sin hund ved Hareskov Station nær Gladsaxe. Hundelufferen blev stukket to gange i ryggen med kniv, men havde held til at flygte fra yderligere overlast. Han blev opereret og skønnedes uden for livsfare. (TV2 online 4/1 01).

Verden Rundt

Sverige

Politisk ukorrekt elev udelukket

En 18-årig elev er blevet udelukket fra katedralskolen i Skara Kommune i Västergötland, fordi han erklærer sig som nazist. Leder af kommunens børne- og uddannelsesudvalg udtalte ifølge pressebureauet TT 19. oktober, at "af hensyn til andre elever på skolen, som har haft det dårligt, stiller vi os bag skoleledelsens beslutning". Med ved udvalgets møde var også repræsentanter for elevrådet, som stillede sig bag beslutningen, som havde øjeblikkelig virkning. Kommunens socialchef bagatelliserede beslutningen med, at selv om udelukkelsen varer til efteråret 2002, gælder den kun i Skara Kommune...

Mens en stor del af landets elever i halvfjerdsene og firserne ganske ufarligt (endda med lærernes bifald) har kunnet hylde ganske aktuelle blodige kommunistdiktatorer, er sådanne "højreorienterede" enkeltmands-pubertetsoprør altså åbenbart en farlig trussel, der berettiger til sandsynlig ødelæggelse af et helt livsforløb. Og selvfølgelig viser alle de tidskonforme "kammerater" ingen som helst sympati, som derfor ensidigt bør være på den udelukkedes side.

Nyt folkesundhedsproblem

Sidste år søgte ca. 2100 personer til skadestuen på Södersjukhuset i Stockholm efter at være blevet udsat for gadevold. Dermed er antallet af mishandlinger øget med 30 pct. på tre år. På en enkelt weekend kan der være fyrrer tilfælde. De overfaldne angribes ofte af gerningsmænd i flok. Op mod halvdelen af de overfaldne melder ikke volden til politiet af frygt for hævn. Lederen af skadestuen kalder ramrende gadevolden et "folkesundhedsproblem". Antallet af ofre for gadevold er større end antallet af indlagte med hjertetilfælde.

(Kilde: Blågula Frågor 2000 nr. 4 efter Metro 13/10 00).

Tyskland

Tyrkere uden erhvervs-kompetence

Ligesom i Danmark skyldes de fremmedes arbejdsløshed i Tyskland ikke så meget "racisme" som deres egen manglende

indsats. I delstaten Nordrhein-Westfalen har således kun 14 pct. af tyrkerne taget et tysk kursus. Desuden er 30 pct. af tyrkerne under 30 år og 70 pct. af tyrkerne i aldersgruppen 45-59 år uden erhvervsuddannelse. Deres arbejdsløshed er da også dobbelt så høj som tyskernes. Kun 14 pct. af de 715.000 tyrkere i delstaten er født i Tyskland, så det burde ikke være for sent at repatriere.

(Kilde: Junge Freiheit 24/11 00).

Massiv indvandringsmodstand beforder alternative løsninger

En opinionsmåling viser, at af tyske socialdemokratiske vælgere mener 61 procent, at grænsen for acceptabel indvandring er overskredet. Af CDU's vælgere mener hele 73 procent dette. Endog af De Grønnes tilhængere er 31 procent af samme mening.

CDU's søsterparti i Bayern, CSU, står da også nu frem med et program for en positiv familiepøolitik, der skal forhindre landsdelens befolkning i at svinde fra 12 til 10 millioner i de næste 50 år. Partiet påpeger, at hvis antallet af erhvervsaktive i Tyskland skulle stabiliseres, ville det kræve en årlig indvandring på 400.000, hvilket CSU blankt afviser.

(Kilde: Junge Freiheit 27/10 00).

Fortiet venstrefløjsterror

Den 9. november demonstrerede 200.000 personer med deltagelse af samfundets top "mod højre" i Berlin. I kølvandet på den intensive "anti-racistiske" kampagne kritiserer en af lederne i administrationen for den tyske Forfatningsbeskyttelse, Hans-Jürgen Doll, at politisk vold måles med to målestokke: Det har således ingen opmærksomhed vakt, at venstreorienteredes vold mod modstandere er stigende. Alene i januar-august 2000 blev der fx i delstaten Baden-Württemberg registreret 17 venstreorienterede voldstilfælde mod højreorienterede o.lign., mens der i samme periode kun var tre sager, hvor disse havde overfaldet venstreorienterede. Den 42-årige funktionær i det nationalistiske parti NPD Siegfried Weiss-Stüssgen (familiefar med seks børn) blev den 25. oktober 2000 udsat for et skudattentat, der gjorde ham lam i halvdelen af kroppen.

Medierne rapporterer næppe om vold af "antifascistiske" grupper mod mennesker på den modsatte fløj. Brandattentater

og overfald med legemsbeskadigelse er her hverdag. I 1998 blev der således i Tyskland registreret 261 voldstilfælde mod såkaldt højreorienterede, herunder 3 mordforsøg, 141 korporlige overfald, 15 brandstiftelser og 85 indbrud o.lign.

(Kilde: Junge Freiheit 17/11 00).

Storbritannien

Multietnicering af TV-skærmen

De britiske fjernsynsstationer har dannet et „netværk for kulturel mangfoldighed“. Formålet er at øge antallet af "etniske mindretal" foran og bag kameraet. Netværket er et samarbejde mellem stationerne BBC, ITV, TV Carlton, Granada Media, GMTV, ITN, Channel 4, Channel 5 og BSkyB. Hver af disse firmaer skal nu udarbejde en "aktionsplan for beskæftigelsesmål og forpligtelser" for at øge antallet af sorte og asiatiske skuespillere og speakere.

Andelen af asiater og sorte i den britiske befolkning udgør 7 pct.; i London godt 30 pct.

(Kilde: Junge Freiheit 24/11 00).

Politisk selvopgivelse

Begge de store britiske partier har helt kapituleret over for multikulturalismen. For nylig erklærede Tony Blair, at han glæder sig til den dag, hvor en asiat bliver premierminister. Den konservative oppositionsleder William Hague har udtalt, at han glæder sig til den dag, hvor en sort bliver premierminister. Hagues udtalelse faldt, da han overværede et sort gadekarneval (et kendt venstreaktivistisk samlingspunkt), som han fandt var Storbritannien største kulturelle begivenhed.

Den nuværende Blair-regering nedsatte i februar 1998 en kommission, ledet af en venstreorienteret asiat, med det formål at beskæftige sig med "det multietniske Storbritanniens fremtid". Denne efter sin formand opkaldte Parekh-Kommission fremkom i oktober 2000 med sine mildt sagt bizarre forslag: "Etnisk overvågning" af skolerne, "etnisk revision" af de politiske partier. Storbritannien skal åbent erklæres som et multikulturelt samfund og landets historie skrives om. "Det ville være stort, hvis Prins Charles var indgået i ægteskab med en sort", udtalte et kvindeligt medlem af kommissionen, som fandt kongehuset dadelværdigt, fordi det kun bestod af hvide.

I Storbritannien venter 72.000 asylsøgere på at få deres sag behandlet, og 150.000 lever stadig illegalt i landet. I 1996 blev der uddelt 43.500 statsborgerskaber, men

stærke kræfter råber op om, at mere indvandring er nødvendig (for især IT-branchen). Ifølge FN bør Storbritannien modtage over 1 mio. udlændinge årligt frem til år 2050. Alt i alt synes håbet at være ude for fortidens største kolonimagt, som nu selv snart er helt koloniseret.

(Kilde: Junge Freiheit 1/12 00).

Svejs

Humanitært initiativ

Det Svejsiske Folkeparti (SVP) indleverede i november 108.716 underskrifter som et "folkeinitiativ mod asylmisbrug". Initiativet kræver mindskelse af Svejs' attraktivitet som asylland, bl.a. ved indskrænkelse i sygeforsikringen og i de offentlige forsørgelsesmuligheder over for tilreisende, alt sammen for at skabe en asylpolitik "i de ægte flygtninges interesse".

(Kilde: Junge Freiheit 24/11 00).

Belgien

Fremmedkursens omkostninger

Udgifterne til asylsøgere i Belgien stiger med raket fart: I 1995 kostede de 7 milliarder belgiske franc, i 2000 17 mia., og prognosen for 2001 lyder på 23 mia. Antallet af asylsøgere er da også steget tilsvarende. Fra 1988 til 1993 steg det fra ca. 4500 til ca. 26.500. Efter nogle års stagnation steg det igen voldsomt fra 1998, hvor der var knap 22.000, i 1999 var der knap 36.000, og i 2000 nærmede det sig 50.000 personer. Stigningen 1998-99 var på 63 pct., den største i Europa.

(Kilde: Vlaams Blok magazine 2000 nr. 12).

Frankrig

Flere illegale

Af en rapport, som blev publiceret i november, fremgår, at antallet af illegale indvandrere til Frankrig steg „betydeligt“ i 1999. Det drejer sig især om kurdere og kosovoalbaniere.

Især over grænsen fra Italien steg den ulovlige trafik – med 52 pct. Antallet af illegalt indrejste via luftvejen tiltog med 29 pct. – især fra Afrika. I det indre af landet blev 27.293 personer pågrebet, hvilket er en stigning på 22 pct. i forhold til 1998.

Alene i første halvår af 2000 blev der pågrebet 21.561 i landet, hvilket er en stigning på godt 95 pct. i forhold til 1. halvår 1999. I 1. halvår 2000 blev der desuden afsløret 19 forbyrderorganisationer beskæftiget med menneskesmugling og

sort arbejde for fremmede – i 1. halvår 1999 blev der afsløret 12.

(Kilde: Junge Freiheit 24/11 00).

Italien

Rationel "racisme"

En italiensk domstol har besluttet at give et ægtepar tilladelse til adoption - men kun hvis barnet har hvid hudfarve. Retten i byen Ancona har begrænset adoptionen på denne måde, fordi ægteparret bor i en lille by, hvor et farvet barn efter dommer Luisanna del Contes mening vil opleve for store integrationsproblemer, fordi der ellers kun bor indfødte italienere. Dommeren oplyser, at hun allerede har afgjort over 60 sager efter samme overvejelser.

(Kilde: Junge Freiheit 27/10 00).

EU

Åbning for familieinvasion

Et forslag om retlingslinier for regler om familiesammenføring er på bedding fra EU, fremført af den portugisiske socialistkommissær António Vitorino. Herefter skal medlemslandene liberalisere deres regler som følger:

- Alle udlændinge skal have ret til familiesammenføring efter kun et års ophold.
- Familiesammenført skal ikke kun kernefamilien kunne blive. Også ugifte partnere og homoseksuelle partnere skal have ret dertil.
- Muligheden for at få større børn helt op til voksenalderen sammenført skal øges, så små børn kan vokse op i hjemlandet (og derved blive sværere at integrere her).
- Også adgangen for at få bedsteforældre sammenført generaliseres i stedet for kun at gælde særtilfælde.
- Familiesammenføring skal også gælde mange former for flygtninge; hidtil har som regel kun indvandrere været omfattet af reglerne.

Kommissær Vitorino har råd til at være liberal, da Portugal kun har 0,1 pct. ikke-EU borgere. Ikke mindst Tyskland har langt flere. Alligevel var en af de mest ivrige fortalere for retningslinierne under debatten om dem i Europa-parlamentet (hvor et stort flertal støttede dem) en "tysker", nemlig den socialdemokratiske etniske tyrk Ozan Ceyhun. Han har tidligere gjort sig bemærket med bogen *En tyrk i Tyskland*, hvori den tyske behandling af asylsøgere sammenlignes med kz-lejrene. Fra det tyske Socialdemokrati lyder der dog også støtte til retningslinierne for fa-

miliesammenføringer, der siges blot at være "første skridt" på vejen til en ny udlændingepolitik.

(Kilde: Junge Freiheit 1/12 00).

Israel

Tvivlsom jødisk adkomst til moraliseren

I sin bog *Jewish History, Jewish Religion* (1994) gennemgår den jødiske dissidentprofessor og forhv. kz-fange Israel Shahak det intolerante ideologiske fundament for den israelske stat. Ifølge den officielle definition tilhører landet Israel kun de personer, som af de israelske myndigheder defineres som jødiske, uanset hvor i verden de bor. Omvendt tilhører Israel ikke sine ikke-jødiske borgere, hvis status officielt er underlegen. Landet bør altså holde lav profil med sine "racisme"-pegefingre.

Ifølge israelsk lov er en person jødisk, når vedkommende har en jødisk mor, bedstemor, oldemor, tip-oldemor eller tiptip-oldemor. Skønt der benyttes arabiske arbejdere på den statsejede israelske jord, iværksætter landbrugsministeriet jævnligt kampagner mod "den pestilens at lade jødisk ejede frugtplantager på den israelske stats jord blive høstet af arabiske arbejdere". Allerede zionisterne i begyndelsen af århundredet ønskede simpelthen, at alle andre end jøder blev deporteret fra israelsk jord.

Vedr. den jødiske tolkning af Biblen anfører Shahak, at budet "elsk din næste som dig selv" forstås som ens jødiske fæller, ikke simpelthen som medmennesket uanset herkomst. Ifølge ortodoks tolkning må en jøde ikke være passiv, når en jøde er i fare, men det er forbudt at redde en ikke-jødes liv, for han er ikke fælle. (Shahaks vrede mod jødedommen blev vakt, da han engang så en jøde nægte at stille sin telefon til rådighed for en ikke-jøde med farligt ildebefindende).

I den almindelige jødiske morgenbøn takker den troende Gud for ikke at have skabt ham som ikke-jøde. Der er en hel serie regler, der rummer forbud mod at rose ikke-jøder. Selv den jødiske forfatter Agnon, der blev interviewet i israelsk radio efter at have modtaget Nobelprisen, måtte efter at have rost Det svenske Akademi hurtigt tilføje: "Jeg glemmer ikke, at det er forbudt at rose ikke-jøder, men her er der en speciel grund til at rose" - dvs. at de gav prisen til en jøde.

En bog, der stadig udgives i nye oplag i Israel med stor statsstøtte, er en jødisk undervisningsbog fra middelalderens Spanien. I dens omfattende leveregler hedder det fx, at jøder kun må øve velgerninger

mod deres egne, og at tilbageholdelse af gode gerninger mod ikke-jøder anses af Gud som lige så godt som gode gerninger mod ens eget folk.

Shahak konkluderer prægnant, at støtte til menneskerettigheder fra en jøde, der forsvarer Israels politik, er af samme kvalitet som støtte til menneskerettigheder fra en stalinist. I hvert fald må man da også sige, at israelsk indignation over en Jörg Haider, tysk "højredrejning" eller restriktiv europæisk fremmedpolitik kun bør mødes med den foragt, som må blive en hykler til del. Vel at mærke skal herfra ikke ytres ønske om en ændret israelsk politik - men kun at vi andre uden at blive udskreget må efterligne den i blot ganske mild form.

USA

Indvandringens omkostninger

Den sociale service for indvandrere til USA koster 68 milliarder dollars om året. Det koster 90 procent mere for det offentlige skolesystem at uddanne en indvandrerfamilie end en indfødt familie. Ca. 400.000 udlændinge modtager invalidepensioner uden at have arbejdet en eneste dag i landet. Indvandrere får medicinstøtte 64 procent oftere end indfødte amerikanere. Indvandrere koster indfødte arbejdere 133 mia. dollars årligt når de tager deres arbejde, ifølge den cubansk fødte økonomiprofessor George Borjas. Godt en fjerdedel af de indsatte i landets fængsler er indvandrere. Der er en halv gang større sandsynlighed for, at indvandrere får socialhjælp, og med 75 procent større sandsynlighed får de fødevarer- og boligstøtte, end indfødte gør det.

(Kilde: The Spotlight 9/10 00).

Forskel på folk

Den afgåede amerikanske justitsminister Reno har udtrykt stor bekymring over, at et stort flertal af de dødsdømte i USA er sorte. Det har dog en naturlig forklaring: De sorte er langt mere kriminelle. Ikke mindst begår sorte langt mere vold mod hvide, end hvide begår mod sorte - forholdet er 40:1. Sortes racistisk motiverede drab omtales imidlertid næppe i medierne. Fx skar en sort mand i april sidste år halsen over på en ham helt ukendt 8-årig hvid dreng, og man fandt hadefulde skrivelser mod hvide i mandens hjem - men medierne undgik i ugevis denne vinkel på historien. Hvis hudfarverne havde været omvendt ville både justitsministeren og præsidenten blive involveret.

I hverdagslivet synes de hvide generelt at være i defensiven overfor de sortes selv-

bevidste brug af racemæssige følelser. Hvis en hvid sidder i et cafeteria, og en sort kommer og kræver at få pladsen, vil den hvide typisk vige for ikke at blive involveret i en "race"-konflikt som på forhånd er tabt.

Men dette er jo blot et billede i det små på Vestens situation globalt, hvor vi skal skamme os over at forsvare det, der retteligt tilhører os, over for krævende farvede myriader.

(Kilde: The Spotlight 2/10 00).

Afrika

Opfindsom u-landshjælp?

Et ingeniørfirma i København har modtaget en særpræget telefax fra Johannesburg i Sydafrika. Afsender var en hr. Peter Nyerere, søn af Tanzanias afdøde præsident.

Henvendelsen drejer sig om penge - lige godt en kvart milliard kr. Den er rettet til det danske firmas direktør, der bedes opfatte henvendelsen som "privat og fortrolig". Efter en kort, høflig indledning går Peter Nyerere rask til sagen:

"Mit navn er hr. Peter Nyerere fra Tanzania. Jeg er søn af Tanzanias afdøde præsident, Julius Nyerere, der døde for et år siden. Min far brugte dengang sin stilling til at tjene en vis formue til sig selv og til os. Min far døde efter længerevarende sygdom. Jeg studerede i udlandet, da min far døde, og jeg var tvunget til at vende hjem til hans begravelse. Hans advokat underrettede på sit kontor mig og min familie om min fars testamente. Da jeg gennemgik testamentet, opdagede jeg, at min afdøde far havde brugt sin stilling til at tjene nogle penge, som han meget skarpsindigt overførte og deponerede hos et privat vagtselskab her i Johannesburg, Republikken Sydafrika. Han deponerede denne sending som værdigenstande. Vagtselskabet ved ikke, at sendingen indeholder kontante penge - det gør alene advokaten og jeg.

Beløbet er på 30 millioner amerikanske dollars. Formålet med min henvendelse til Dem er at få hjælp til at overføre beløbet til Deres konto enten i Deres land eller hvor som helst i verden. Dernæst kan de bistå mig med at finde en givtig, udenlandsk investering, fordi jeg ikke selv har kendskab til internationale investeringer. På grund af min nuværende stilling ser jeg mig ikke i stand til at foretage en sådan transaktion på egen hånd.

Såfremt De er interesseret i at bistå mig, bedes De forsøge at kontakte mig på ovenanførte telefon- og telefaxnumre og tilkendegive deres interesse heri. Jeg skal da forelægge Dem nærmere enkeltheder. Jeg indvilliger i et vederlag til Dem på 25

pct. af summen for Deres hjælp samt yderligere 10 pct. til udgifter ved transaktionens gennemførelse. De resterende 65 pct. forbeholdes min familie og mig til investering med Deres bistand.

Vær vel vidende, at transaktionen fordrer allerstørste tillid og fortrolighed. Bemærk også, at transaktionen ikke indebærer nogen risiko for Dem, idet alle forholdsregler for en sikker, glat og vellykket transaktion er truffet af mig."

Hr. Peter Nyerere ønsker afslutningsvis, at Vorherre må velsigne den danske direktør. Og han er meget spændt på at høre nærmere ...

Firmaets garvede direktionssekretær lagde ikke faxen i brevbunken til sin bortrejste direktør. Med rene ord for pengene gik den i stedet til Danskeren. Sekretæren oplyser, at trafikken ikke er spor sjælden. Der indløber mindst en snes sådanne henvendelser hvert år. Nyereres telefax var dog en af de mere eksotiske.

Få dage forinden havde firmaet eksempelvis modtaget et lignende, denne gang næsten tårevædet brev fra en major James Egobia fra Sierra Leone. Det fremgik, at majoren var løbet med seks millioner US-dollars, som han skulle købe våben for i Sydafrika for præsident Ahmed Kabbah, der havde ligget i borgerkrig. Men så afslug majoren at komme hjem og ville grumme gerne have skillingerne ud igen med hjælp fra det danske firma. Mod passende procenter, forstås. En kopi af brevet tilgik den nærmeste politistation til behagelig underretning. Det kunne jo være, at Københavns Politi og brevskriveren nærede interesse for samme emne - omend på forskellig vis.

Det er næppe utænkeligt, om det københavnske firma også får en henvendelse fra præsident Robert Mugabe i Zimbabwe. Selvom han godnok ikke går ind for det multietniske samfund og ikke er videre optaget af at integrere hvide farmere, får han stadig 30 millioner kr. i u-landshjælp fra den danske stat. For selvom krigsførelsen i Folkerepublikken Congo - der er diamanter på spil - koster ham små 100 millioner kr. årligt, skulle der vel nok blive lidt til overs til bankbogen her eller hisset. Desuden fortsætter den danske bistand jo nok foreløbig. For præsident Mugabe er velsagtens ikke nær så sort som Jörg Haider.

Hvad mener mon EU-kommissær Poul Nielson, der i sin danske ministertid var en stor og rundhåndet ven af mange afrikanske retsstats på danske skatteyderes vegne?

Keld Rasmussen

Bøger og tidsskrifter

Anti-halalhippie - men pro dansk?

Naser Khader med Jakob Kvist:
Khader.dk. Sammenførte erindringer.
(Aschehoug, 2000. 245 sider. 249 kr.).

Hvis man som overbevist multikulturalist har købt Naser Khaders bog i den tro, at man hele vejen igennem vil blive bekræftet i sin lyserøde "tyrkeretro", bliver man uden tvivl skuffet! Bogen bærer nemlig præg af en realistisk grundtone, som ligger milevidt fra det standpunkt, Det Radikale Venstre ellers indtager til fremmedproblematikken. Khader gør mange indrømmelser på sin egen kulturs vegne og skriver fordomsfrit om tabubelagte emner såsom asylsvindlen, klientgørelsen af fremmede, de udbredte arrangerede ægteskaber, det blandt mange indvandrere forekommende had imod alt dansk og vestligt, den islamiske fundamentalisme etc. F.eks. indvies vi meget ærligt i, hvorledes Khaders familie heppede på Saddam Hussein under Golfkrigen, mens muhamedanske unge også i Danmark bliver opdraget til at ønske død og ulykke over jøder og homoseksuelle! Særlig slemt står det til med de islamiske koranskoler, som indvandrerne i større og større omfang sender deres børn i, hvilket dog ifølge danske "forskere" skulle være et godt tegn for integrationen.

Khader tror vel at mærke på muligheden af en fremtidig sekulariseret 'euroislam', men må dog blankt erkende, at udviklingen i de sidste år er gået i den stik modsatte retning, således at de religiøse fanatikere nu "er på hastig fremmarch i Vesten og i Danmark". Om de her i landet bosiddende muhamedanere oplyses det korrekt, at størsteparten er praktiserende og ortodokse, mens de egentlige ekstremister karakteriseres som "lige så hadske, intolerante og militante som nynazisterne". Situationen alvor synes at være gået op for forfatteren, som ligefrem finder grund til at advare mod muligheden for en kommende borgerkrig, hvor "militante ekstremister vil vælge at føre hellig krig mod de vestlige sataner, og den krig vil blive udkæmpet midt i Europa."!

På trods af denne trussel eksisterer der i disse år en højst besynderlig alliance mel-

lem de rabiate islamister og diverse "danske" godmennesker, der i deres grænseløse tolerance agerer nyttige idioter og ser gennem fingre med alt lige fra kvindeomskæring til religiøs og national ekstremisme, når blot den kan bortforklares med de fremmedes 'kultur': "I udgangspunktet er halalhippierne anti-mandschauvinister. De fleste ser sig selv som hørende til på venstrefløj, og de er anti-nationalchavinister og anti-religiøse, hvis man spørger dem selv. Men når mandschauvinismen, nationalchauvinismen og den religiøse chauvinisme kommer fra indvandrerne, er man tolerante og nærmest overbærende. For Herregud, det er jo en del af deres kultur."

Bogens opgør med disse halalhippier (pladderhumanister) er kostelig læsning og har uden tvivl forårsaget megen panderynken og hovedpine i de omtalte kredse. Som eksempel på en af de værste medløbere nævnes Rune Engelbrecht Larsen, der er redaktør for "det vanvittige tidsskrift", der hedder "Faklen". Han hader Danmark, den danske folkekirke, de danske præster og kristendommen i det hele taget. Men overfor islam er han blid som et lam. Og han har allieret sig med nogle af de værste ekstremister overhovedet i landet".

Kritikken rammer også politikere som Jette Gottlieb, Søren Søndergaard, Pernille Frahm, Anne Baastrup, Arne Melchior og Peter Duetoft, der stemples som håbløse fantaster uden virkelighedsforbindelse. Khader betragter selvfølgelig i høj grad højrefløjfolk som Pia Kjærsgaard og Søren Krarup som sine politiske modstandere - sidstnævnte beskyldes endda for implicit antisemitisme i en tåbelig sidebemærkning - men det ændrer ikke ved, at hans bog er fuld af vægtige indrømmelser. Eksempelvis beskrives det, hvordan FN's flygtningekonvention er dybt forældet, således at millioner af mennesker konstant har ret til asyl i Danmark, bl.a. hele Afghanistans befolkning, hvis de bare kan komme hertil.

Naser Khaders løsningsmodeller kan vi selvsagt ikke bruge til meget - her finder realismen trods alt sin begrænsning og den velkendte radikale naivitet holder indtog - men bogens værdi består da også i noget andet: Khader.dk vil uden tvivl vække til større frimodighed ude i de danske hjem og måske endda hist og her mane en enkelt multikulturalist til en anelse selvkritik. Den vil således hjælpe med til, at fremmeddebatten flytter sig endnu et hestehoved i den rigtige retning.

Mere ville da også være for meget at for-

lange af et indvandrermedlem af Det Radikale Venstre. Fædrelandets redning tilkommer nu engang de ægte dansk-nationale kræfter. Lad så blot Khader gøre forarbejdet!

Mads Kierkegaard Otto

Danskhedsforsvar og svig gennem 130 år

Bent Jensen:
De fremmede i dansk avisdebat fra 1870'erne til 1990'erne.

(Spektrum, 2000. 527 sider. 248 kr.).

Det kan synes noget meningsløst at sammenligne debatten om 1870'ernes indvandring fra Sverige (endog især fra Skåne) med debatten om hundredetusinder af arabere og afrikaneres kolonisering i vor tid. Men selvfølgelig kan man gøre det - ligesom en litteraturhistorie kan behandle både Ribbjerg og Dostojevski, og en politisk historie både Nyrup og Napoleon.

Der er dog i alle tilfælde tale om væsensforskellige fænomener. Derfor skal man være sig for at opstille falske paralleller. Da et par svenskere i 1888 blev udvist, svarede det konservative Dagbladet på kritik fra socialisterne og Politiken, at disse "i dette tilfælde som overalt, hvor Danmark lader sig mistænkeliggøre i udlandets øjne, øjeblikkelig ved at finde sin rette plads, pladsen mod Danmark." Udsagnet var ikke nødvendigvis rammende i den konkrete situation, men er så sandelig blevet det i dag - hvor vel at mærke også de konservative har taget parti mod Danmark til fordel for helt anderledes fremmede. Nutidens konservative kunne sandelig lære af datidens, hvis justitsminister Ingerslev under forhandlingerne om fremmedloven af 1875 udtalte, "at vi ved at indskrænke regeringens udvisningsret ikke var herre i vort eget hus". Folketingets flertal anså det derimod for urigtigt at give justitsministeren "ubegrænset myndighed til at udvise navnlig fremmede, der havde opholdt sig her i så lang tid, at de må betragtes som faste undersåtter". Endnu i 1917 fik den radikale regeringschef og justitsminister Zahle vel at mærke gennemført et ændringsforslag til fremmedloven, hvorefter personer uden indføds- eller forsørgelsesret kunne udsendes eller udvises efter justitsministerens befaling.

På trods af de svenske indvandreres nærhed til os rummede 1880'ernes aviser malende skildringer fra hovedstadsområdet, hvor arbejdere med stumpe våben overfaldt

svenskere, og hvor sten susede over hovedet på beredent politi, udkommanderet for at beskytte de fremmede arbejdere. Senere - i 1907 - havde den socialdemokratiske Internationale-kongres en resolution med krav om indvandringsforbud, især for "arbejdere af lavtstående nationaliteter såsom kinesere, negre osv.", da de er kapitalisternes redskab til at ødelægge arbejdernes organisation.

Ud fra parallelle motiver var mange landmænd imod den polske markarbejder-indvandring; fx udtalte en landmand ifølge *Landarbejderen* 19/11 1908, at der må sættes en stopper for denne indvandring, ellers ville hele landet blive oversvømmet af "dette lovløse pak... Man taler om landlig fred. Javel. Gårde og døre må stænges som i ufredstider, bøssen må hænge ladt på væggen og hundene slippes løs."

Efter urolighederne i Rusland i 1905 kom russiske revolutionære og jøder til Danmark; de ca. 1000 sådanne individer i København fik *Social-Demokraten* til at understrege den nationale fare, der er forbundet med import af arbejdskraft, hvilket igen placerede de unationale arbejdsgivere som ligefremme landsforrædere. Det var tider!... Fyns Tidende udtalte med tanke på russerne et i dag millionfold mere relevant ønske: "Var det mon ikke på tide, at vi fik disse fremmede pestfugle sparket ud af vor rede, inden de får anrettet alt for stor og uoprettelig skade?"

Hvilket åndeligt knæk har vi dog været udsat for siden, idet i dag jo langt værre trusler af samme politiske lejre mødes med en blasert ligegyldighed og indignation over langt mildere retorik, end *Social-Demokraten* og de radikale leverede i århundredets begyndelse. Glistrup-tale var da konsensus-sprog.

Datidens minitrusler fik i 1917 svar via stiftelsen af *Dansk Forening til fremmede Elementers Begrænsning*, som Ekstra Bladet behandlede på en velkendt facon: Avisen nævnte fx, at foreningen ville "ikklæde" sig et socialt præg. Foreningen "ville således give det udseende af, at man søgte at hindre, at udlændinge nød godt af den danske sociallovgivning." De sædvanlige insinuationer om dulgte motiver bag de erklærede, når det drejer sig om "nationalister"... Recepten er stadig i brug i hele pressen, der i øvrigt også over for datidens danske forening benyttede sig af fortielsesmetoden. (Behøver det forresten at siges, at Bent Jensen i sin bog intetsteds nævner DDF eller undertegnede for emnet stærkt relevante bøger *Kampen mod grænserne I-II*?). Foreningsstifterne anno 1917 mente blot fornuftigt, at det var alt for let for fremmede at få dansk statsborgerskab, og man ønskede debatteret, om "det er forsvarligt altid at betragte de af landets borgere, der er

af fremmed blod og race, som helt vore egne og lade dem beklæde *hvilke som helst* stillinger i vort samfund".

Bent Jensen kan i øvrigt også insinuationsteknikken. Han omtaler således svenske foranstaltninger til henvisning af udlændinge til opholdssteder, "hvor de er mindst generende for landets befolkning". Og han kommenterer: "Som i Danmark motiveredes fremmedfjendtligheden med bolig-mangel og mangel på levnedsmidler." Som om manglen på livsfornödenheder efter Første Verdenskrig ikke var ganske reel, men selvfølgelig skyldes enhver skepsis mod fremmede til enhver tid "fremmedfjendtlighed"...

Den konservative Christmas Møller udtalte med tanke på jødiske flygtninge under Hitlerregimet, at det var klart, at Danmark ikke kunne klare optagelse af halvtreds- til hundredetusinde tilvandrere udefra. Justitsminister Steincke måtte kort efter afskaffe retten til opholdstilladelse via forlovelse "grundet på mængden af ægteskabstilbud og den overordentlige kærlighed pr. annonce, der opstod hos emigranterne". Hans partiavis *Social-Demokraten* kunne endnu i 1956 med tanke på de 1000 flygtninge fra Ungarn udtale, at det var aldeles urealistisk at forvente, at en integration af 1000 fremmede fra en helt anden kultur skulle kunne forløbe uden problemer! Mens fagbevægelsen var skeptisk, mødte folkemængder vel at mærke op på jernbanestationerne for at byde disse flygtninge velkommen.

Da en ganske anderledes fremmedindstrømning var begyndt ti år efter, viste en Gallupundersøgelse fra 1970 et klart flertal mod importen. Kort sagt har magthaverpartierne med Socialdemokrater og Radikale i spidsen altid forstået at indtage det forkerte standpunkt i rette tid. Den måske sidste mulighed for at rette op derpå var Vibeke Storm Rasmussens indvandringsudvalg-rapport fra 1987 - der førte til hendes fyring og erstattedes af Svend Aukens udmelding om, at tiden var inde til "en holdningsmæssig 'antiracismekampagne' som hele fagbevægelsen står bag".

Bent Jensens let moraliserende undertone i fremstillingen af alt dette kan irritere - til dens pudsige udslag må nævnes bemærkningen om, at Ekstra Bladet i 1980'erne gik "så langt som til at hævde, at visse grupper af indvandrere bevidst udnyttede det danske velfærdssamfund"... Hallo, jorden kalder cand. mag. Jensen! Bogens slutkonklusion er heller ikke særlig overraskende: "Noget tyder på, at det er lettere for medierne - og befolkningen - at acceptere flygtninge, når der ikke kommer så mange."

Det er interessant og læseværdigt stof, Jensen har gravet frem, men det viser ikke, som bogen antyder, at historien gentager

sig. Den lidenskabelige debat om en håndfuld svenskere eller russere lyder i dag overspændt, mens den relativt afdæmpede reaktion på dødstruslen mod Danmark fra 1983 og fremefter forhåbentlig må vække større undren hos fremtidige historikere end hos Jensen. I hvert fald de ledende socialdemokrater og endog radikale fra 1900-tallets begyndelse vil tydeligvis undre sig, hvis de har mulighed for fra en anden verden at bivåne vort igangværende nationale selvmord.

Peter Neerup Buhl

Præcedens for repatriering

**Alistair Horne:
A Savage War of Peace.
Algeria 1954-1962.
(Papermac, 1996, revised edition.
608 sider. 220 kr.)**

Algeriets selvstændighedskrig mod Frankrig 1954-1962 var præget af grusomhed og førte til hjemsendelse af 1 mio. franskmænd (i løbet af få uger); de havde boet i landet i generationer. Muslimernes "nationale front" satte altså her en vigtig præcedens for, hvad europæerne - fx den franske Nationale Front - kan tillade sig efter en kommende Europæisk Afkoloniseringskrig.

Det selvstændige Algeriets første præsident Ben Bella var fra starten af kampen overbevist om, at kun ét mål var muligt: "Algeriet for algerierne". Eller som Algeriets religiøse Ulema-bevægelse, der fra sin stiftelse i 1931 gav de første stød til en frihedskamp, formulerede devisen: "Islam er min religion, arabisk er mit sprog, Algeriet er mit land... Uafhængighed er en naturlig ret for ethvert folk på jorden."

Da de evige spændinger mellem franskmænd og muslimer kammede over i 1954, skete der ting, som må stå som et Mene Tekel for aktuel europæisk integrationsnaivisme. Grupper af islamiske dræberbander spredtes rundt i den algeriske provins for at kundgøre, at en generel jihad eller "hellig krig" var brudt ud. Små europæiske landmænd fandt sig pludselig under angreb fra trofaste tjenestefolk, der havde arbejdet hos dem i 30 år; overlevende måtte søge beskyttelse hos politiet, men det skete, at de overtallige muslimer slagtede dem alle og brændte landsbyen ned. Som regel levede de muslimske stammer i indbyrdes blodig strid, men nu forenedes de over for den europæiske fjende. Fx i den lille mineby El-Halia havde forhold-

det mellem franskmænd og muslimer i mange år været usædvanlig godt, der var næsten samme forhold for grupperne, hvis familier var forbundet i venskabelige forhold. Hele det muslimske samfund havde imidlertid i al stilhed konspireret om en udryddelsesplan, hvor helligkrigere pludselig gik fra hus til hus og slagtede alle franske familier på bestialsk maner (udpenslet i bogen). Dræberne blev opildnet af de muslimske kvinders skingre *you-you-you* kampskrig. Det var ikke mindst islam-inspirerede grusomheder, hvor opfordringerne til at skære halsen over på de vantro ofte først blev udråbt fra landsbyernes minareter. Kvinderne brugte sigende deres slør som symbol for kampen mod kolonimagten – de droppede det kun, når de uset skulle blande sig med europæere for at placere en bombe.

Helligkrigen blev også udkæmpet af børnene; fx forklarede 13-14-årige algeriske skoledrenge, hvorfor de havde myrdet en fransk kammerat: "Vi var slet ikke sure på ham. Hver torsdag plejede vi at gå ud og lege sammen på bjerget udenfor byen. Han var vores gode ven..." – "Men hvorfor gik det ud over ham?" – "Fordi han plejede at lege med os. Andre drenge ville ikke have gået op på bjerget med os." Lige under den multikulturelle idyl lurer dolken...

Hadet mod franskmændene var afgrundsdybt på trods af, at de næsten entydigt var "nyttige indvandrere", der rent økonomisk havde skabt kolossal fremgang ved ud af Algeriets golde jorde at have frembragt frugtbart landbrug, ved at have bekæmpet kronisk hærgende sygdomme, indført alskens teknologi og infrastruktur m.m. Men algerierne ville være selvstændige uden fremmede i landet, hvilket forekom langt vigtigere end nogen materiel fordel.

På trods (eller på grund) af sameksistensen mellem franskmænd og muslimer i Algeriet var europæernes kolonitids-holdning langt mere illusionsløs end hos nutidens multietniske eksperimentatorer. I 1936, da man efter datidens normer havde ført "assimilationspolitik" i 75 år, var kun 2500 muslimer i Algeriet blevet franske statsborgere. I byerne var der franske kvarterer og muslimske kvarterer; franskmændene var 3.-4. generationsindvandrede, ikke "nyalgeriere". Ligesom de muslimske indvandrere i dag kan bo her i 100 år og alligevel stå for deres egen kultur og leve i egne kvarterer.

Mange franskmænd – bl.a. hæren og de Gaulle – havde på et tidspunkt generøse planer om at hæve Algeriet til fransk niveau på alle områder og give muslimerne stor repræsentation i det franske parlament. Skarpsynede iagttagere som Raymond

Aron advarede dog straks imod det som skæbnesvangert for Frankrig – allerede ud fra det rent demografiske perspektiv.

Der blev begået mange grusomheder af begge parter i konflikten, men det var som andre steder karakteristisk, at det kun var fra den franske opinion, at der lød kritik af egne udskjelser i felten, som så blev søgt korrigeret. Alligevel blev det bagefter franskmændene, som frem til i dag har måttet høre for deres grusomhed – ligesom Vesten, der som de eneste på eget initiativ har afskaffet slaveriet, stadig må høre for slavehandlen – osv.

De algeriske revolutionsledere med det forbillige motto: "Algeriet for algeriere".

Alistair Horne må konkludere, at en forbliven af de franske indvandrere i Algeriet nok var umulig under alle omstændigheder, og at en brutal og hurtig masseudvisning nok var det på langt sigt mindst smertefulde. Det er – som det fremgår – langt fra den eneste tankevækkende parallel til nutidens omvendte kolonisering af Europa, som Hornes fængslende bog byder på. Den er blevet kaldt et af de bedste historiske værker på engelsk i vor tid, og som alle storværker rummer den elementer relevante for enhver tid.

Peter Neerup Buhl

Rationel anti-semitisme?

Kevin MacDonald: Separation and Its Discontents. Toward an Evolutionary Theory of Anti-Semitism. (Praeger, 1998. 325 sider. 939 kr.).

Samhørende med denne bog har psykologiprofessoren Kevin MacDonald udgi-

vet *A People That Shall Dwell Alone* (1994) og *The Culture of Critique* (1998). De tre bind beskriver jødernes succes i konflikten med deres etniske værtsgrupper om fælles ressourcer. Vel at mærke som et konkret eksempel på de konflikter, som den sociale identitetsteori hævder altid vil bryde ud, når etniske grupper står i et konkurrenceforhold. (MacDonalds forståelsesramme er sociobiologiens "ingroup"/"outgroup"-modsetningspar).

Jøderne påkalder sig dog i dag særlig interesse, fordi de står i spidsen for mange bestræbelser for at opløse deres værtsfolk (særlig i USA), samtidig med at de sørger for at holde sammen på deres eget folk – den moderne svækkelse af mange jødernes identitet står for deres elite som et "nyt holocaust".

Som et træk ved udviklingen af antisemitismen, der er generelt ved gruppekonflikter, fremhæver MacDonald, at det altid vil betale sig for en gruppe at generalisere om sine modstandere, dvs. handle som om alle i en gruppe er fjender, skønt en del ikke er det. Omkostningerne ved ikke at generalisere og derved måske komme til at støtte sig til nogle fra modgruppen, der misbruger tilliden, er oftest langt større end omkostningerne ved uretfærdigt at skære alle over én kam.

Ofte synes mistænksomheden over for jøderne også at have været berettiget, idet de på trods af udadtil at have været ganske "assimilerede" alligevel har holdt sammen som ærtehalm og forfulgt egne mål. Som det hed i et essay om "det jødiske spørgsmål" fra 1894, kan en jøde udmærket være en tilpasset og pligtopfyldende borger, så længe de nationale interesser ikke er i konflikt. "Men når der er en konflikt mellem de nationale interesser, vil hans binding til hans egen nationalitet sejre." Den altid skarpsynede tyske retsfilosof Carl Schmitt mente i århundredets første årtier, at "den assimilerede jøde er den sande fjende". På samme måde kan man fornemme, at selv (eller måske netop) "assimilerede muslimer" i vore samfund har en særegen dagsorden. Jødernes dagsorden fremstilles helt klart af MacDonald: Opløsningen af Vestens kulturelle homogenitet, så de kan skjule sig som én minoritet blandt mange.

Undersøgelser over grupper præferencer dokumenterer, at jøderne mindst af alle har til hensigt at opgive egen identitet. MacDonalds historiske gennemgang viser, hvordan det gennemgående har været jødernes "racistiske" behandling af andre grupper som urene, der har vakt antisemitisme: Jøderne er meget langt fra de uskyldige ofre for blindt kristent had, som den gængse fremstilling lyder. Paul John-

son har i sin bog om jødernes historie sammenfattet klart, at i nyere tid er jøderne på én gang blevet kritiseret for at indynde sig i det omkringliggende samfund for at dominere det, og for at ville i bund og grund ødelægge det: "Begge anklager rummede et element af sandhed."

Selv zionisternes leder Theodor Herzl skrev, at han fandt, at antisemitterne "fuldt ud er i deres gode ret". Den Amerikanske Jødiske Kongres fejrede endog Hitlers magtovertagelse, idet den ville bremse jødernes assimilation: I en udtalelse hyldede Kongressen den jødiske races og nations renhed og fastslog, at kun den, der ærer sit eget blod kan agte andre nationers vilje. Den herskende zionistiske tolkning af antisemitismen i Weimarrpublikken var, at tyskernes reaktion mod jøderne var "et uundgåeligt og forståeligt svar fra et folk på et andets forsøg på at gøre det delagtigt i udformningen af dets skæbne. Det var et instinktivt svar uafhængigt af fornødt og vilje, og som sådant fælles for alle folk, jøderne inklusive." Som historikeren Ernst Nolte kættersk hævder, var der en "rationel kerne" i nazisternes jødepolitik. Hitler & Co. forstørrede og forvrængede blot den naturlige "antisemitisme" ad absurdum. Men vel at mærke skrev også Winston Churchill i 1920, at jøderne stod bag "en verdensomspændende sammensværgelse for omstyrtelse af civilisationen".

I nutidens USA, hvor jøderne fx ganske dominerer Hollywood, ville en reaktion være endnu mere forståelig end i datidens Tyskland, men her undertrykkes enhver seriøs kritik. Der som hos os gentager jøder femtekolonnegerningen fra Middelalderens Spanien, hvor jøderne i det 8. århundrede hyldede muslimernes invasion som "frelse fra uundholdelig undertrykkelse", hjalp erobreren militært og virkede som mellemmand mellem okkupanterne og spanierne. Også i det 15. århundrede var det jøderne, som gav tyrkerne den afgørende støtte ved erobringen af Konstantinopel (muslimerne trængte ind via det jødiske kvarter med assistance fra beboerne).

Nu er det samme ved at ske igen i langt større skala, men MacDonald advarer om, at Vestens individualistiske samfund er dårligst af alle til at håndtere en situation med gruppe-konflikter, som ledende jødiske kredse fremprovokerer. Hvad der først er fornødent for at hindre nedbrydningsprojektet, er blotlæggelse af jødisk hykleri (som senest over for Østrig): Påstanden om, at jøderne mest af alle står for humanitet og tolerance, mens de praktiserer (beundringsværdig) "racisme" for fuld udblæsning. I Vesten kræver jødiske lobbyer

indvandring af alle grupper uden "diskrimination", mens Israel kun lukker jøder ind.

Næste skridt er simpelt: Vi kan blot gå i jødernes fodspor; en 2000-årig stjernevej af intolerant selvhævdelse, hvor det altid lykkedes at få andres forsvar til at fremstå som entydigt urimelig aggression. Og så i øvrigt håbe på, at en erkendelse vil brede sig blandt flertallet af jøder, at hvis de ikke holder deres provokatører nede, kan det en dag igen gå ud over dem alle.

Peter Neerup Buhl

Angreb på efterkrigstabuer

Holger Dannis:

De 1000 Løgne og de 1000 Sandheder.

Massemedierne og den uofficielle Censur i Fordummelsens Århundrede.

(Forlaget Politik og Samfund, 1996. 268 sider. 150 kr.).

Japans daværende ministerpræsident Nakasone udtalte midt i 1980'erne: "Det almindelige intelligensniveau ligger højere i Japan end i USA, fordi Japan har en mere homogen befolkning. I USA er det anderledes, fordi der findes et betydeligt antal negre, puertorikanere og mexikanere."

At dette er det herskende syn i en ikke-vestlig kultur - og det herskende syn i Vesten før Anden Verdenskrig - må erindres, før indholdet af "Holger Dannis'" bog afvises som ren nazisme. Rigtignok rummer den via selektiv kildeanvendelse en ensidig hvidvaskning af Hitler & Co.s fremfærd, men det burde omvendt ikke være odiøst at ytre tilslutning forsåvidt som ikke alt, hvad nazisterne sagde, var vanvid, blot fordi de sagde det. Selv i De Radikales ideologi kan der jo være sande elementer, løsrevet fra deres samlede verdensbillede.

I det for DDF relevante problemkompleks er forfatterens grundholdning, anført i indledningen, at fremmedartede folk er "berettiget til respekt for deres naturlige ret til at hævde sig som selvstændige, levedygtige etniske enheder, men uden ret til indtrængen i europæiske folks fællesskaber".

Forfatteren er vel at mærke ikke i tvivl om de nordvestlige folks overlegne effektivitet og civilisation - og han giver et væld af dokumentation herfor. Der bliver fx sat alvorligt spørgsmålstejn ved den vestlige imperialismes skyld i u-landenes tilbagestående ved referatet af nogle forskeres undersøgelser i Kongo af 12 voks-

ne mænds arbejdsvaner. Pr. uge arbejdede de i 22½ time med fiskeri, jagt og indsamling af næringsmidler. De følte sig absolut ikke undertrykt og havde ingen ønsker om at ændre tilværelsen. Derfor er FN's statistik for den økonomiske levestandard intet relevant mål for livskvaliteten.

Den uudviklede verdens ofte ganske usentimentale syn på egen misere - i kontrast til vore lobbyisters tårepropaganda - fremgår af en udtalelse af Indiens delegerede ved et symposium for en ny økonomisk orden: "Hvis USA ikke i årtier havde sendt os så mange levnedsmidler, så havde der i dag været 200 mill. færre indere, og vore problemer havde været meget lettere at løse."

Meget veldokumenteret er bogens forsvar for Sydafrikas apartheidstyre, der satte landets sorte i en relativt lykkelig situation i forhold til deres racefæller på kontinentet i øvrigt. Fx i tiåret 1965-75 gav apartheidstyret dobbelt så meget til de sorte "hjemlande", som FN ydede i hjælp til 38 u-lande. Sydafrikas landbrugsjord var ligeligt fordelt mellem sorte og hvide, men mens de hvide i normale år dyrkede deres ringere andel så effektivt, at der kunne blive flere millioner tons afgrøde til eksport, udnyttede de sorte kun deres andel ca. 5 procent. De hvide sydafrikaneres nuværende ulykke synes at være forårsaget af, at de tidligere har begået samme fejl, som vi i Europa nu er ved at begå. Letsindigt lokkede de nemlig store mængder af bantuer til at bosætte sig i landet som arbejdskraft og gav dem derefter gode levevilkår, så de med Dannis' ord kunne formere sig uhammet.

Også bogens gennemgang af undertrykte fakta omkring naziperioden er meget interessant - selvfølgelig er formidende omstændigheder for de besejrede som altid i historien blevet undertrykt af sejrherrene, der i 1946-48 foranstaltede verdenshistoriens mest omfattende bogudryddelsesaktion (28.645 titler blev forbudt og tilintetgjort). Som Mogens Glistrup udtalte i Aarhus Stiftstidende 7/2 1971: "At drage folk til ansvar for, hvad der sker under en krig, er den rene parodi. Det er bare afhængig af, hvem der vinder. Når en krig er forbi, er Churchill en helt og Hitler en skurk."

Nazismen repræsenterede den ideologisk stærkest mulige partikularisme, mens den nu herskende menneskeretsideologi står for historiens mest ekstreme universalisme. Selvfølgelig må de to være dødsfjender, og begge skildrer de modparten i dæmoniske sort-hvide farver. En afbalanceret nøgtern midterkurs med flere nuancer kan nok kun tidens fylde bringe i front.

Peter Neerup Buhl

2001 er FN's RACISMEÅR

DANMARKSFONDEN

AF 5. MAJ 1995

Den Danske Forenings styrelse administrerer *Danmarksfonden af 5. maj 1995*, der er en kampfond, hvis midler anvendes i overensstemmelse med Den Danske Forenings formålsbestemmelse til at sikre danskernes ret til en tilværelse på egne præmisser her i landet. Fonden er opbygget på grundlag af testamentariske og andre gaver. Bidrag kan indsendes på foreningens girokonto.

Husk

kontingent for 2001!

Fremsendt i separat kuvert

Indmeldelses- og bestillingskupon

- Jeg indmelder mig hermed i Den Danske Forening og indbetaler mit kontingent (mindst 100 kr. årligt), der inkluderer tilsendelse af *Danskeren*, til Foreningens adresse eller på dens postgirokonto 454-7551.
- Jeg ønsker mere information om Den Danske Forening.
- Jeg ønsker som ikke-medlem at abonnere særskilt på bladet *Danskeren* (125 kr. årligt).

Navn: _____

Gade, vej m.m.: _____

Postnr. og -distrikt: _____

Evt. telefonnr.: _____

Kuponen bedes indsendt til:
DEN DANSKE FORENING, Postboks 411, 8100 Århus C.